

உ

கணபதிதுணை.

ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம்.

முழுபாணத்து உலா

த. கைலாசபிள் யால

எ

இரண்டாம்பதிப்பு.

பருத்தித்தறை

கலாநிதியந்திரசாலை.

பிரமோதாநாடு சென்னை.

மு க வு ரை .

ஆறுமுகநாவலரவர்களுடைய சரித்திரம் முன் லே. கனகரத்தினப்பிள்ளை என்பவராலும் சி. செல்லையபிள்ளை என்பவராலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. கனகரத்தினப்பிள்ளை எழுதியது கொஞ்சம் சுருக்கமானதுமாத்திரமன்றிச் சில கதைமாறுபாடுகளையும் உடையது; செல்லையபிள்ளை எழுதியது மிகச்சுருக்கமானது.

இச்சரித்திரத்தை விரிவாக எழுதுவேண்டுமென்று ஸ்ரீ. தி. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளை பி. ஏ. முதலானவர்கள் சிலர் என்னைக் கேட்டார்கள். நான் நாவலரவர்களுடைய தமையனார் ஒருவருடைய மகன்; அவர்களுடைய எழுத்து வேலைகளைச் சிலவருக்கு காலஞ்செய்தவன் அவர்களுடைய சரித்திரம் அதிகம் அறிந்தவன். ஆகலால் அவைப்பிள்ளை முதலானவர் என்னைக் கேட்டது நீதிமே.

சரித்திரம் எழுதுவோர் பட்டினடைத்தலைவருடைய குணங்களையும் குற்றங்களையும் பகலப்பாதமின்றி ஒப்பக்காட்டுதல்வேண்டும். நாவலரவர்களுடைய நாடையிலே குற்றமானது ஒன்றையும் நான் காணாமலால், குற்றஞ்சொல்ல எனக்கில்லை; குணங்களே சொல்லவேண்டும். குணங்களை மாத்திரஞ் சொன்னால் சிலர் நம்பமாட்டார்கள். ஆதலால் அச்சரித்திரத்தை நான் எழுதுதல் தகுதியன்று என்று மறுத்தேன்.

அதற்கு அவர்கள், மிகப்பெரிய மனுஷர்களாகிய இலங்கைச் சட்டநிருபணசபைப் பிரதிநிதி சேர். முத்துக்குமாரசுவாமியவர்கள், சென்னை ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜி ம-எ-ஈ-ஸ்ரீ. தி. சதாசிவய்யர் அவர்கள், திருவாவடுதுறையாதினத்து மகா வித்துவான் ஸ்ரீ. மீனாட்சிசுந்தரப்பிள்ளை அவர்கள்,

புதுக்கோட்டை ஐட்ஜி சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள், நாவலரவர்களிடத்தே குற்றமொன்றுங்காணாது ருணங்களே கண்டுதுதித்திருக்க, [இந்தப் பெருமக்கள் சொல்லியவைகளை அதுபந்தத்திற் காட்டியிருக்கிறேன்.] நீயும் நான்களுமா காணப்போகிறோம்; எழுதலாம். "எழுது" என்று பின்னரும் வற்புறுத்தினார்கள்.

என்னைக் கேட்டவர்களுடைய சொல்லை மீளவும் தட்டாமல், என்னுடைய தகப்பனார் பெரிய தகப்பனார் முதலானவர்கள் பலமுறை சொல்ல நான் கேட்டவைகளையும், நாவலரவர்கள் தாமே சொல்ல நான் கேட்டவைகளையும், நான் நேரே கண்டவைகளையும் ஒரு கோவைப்படுத்தி இச்சரித்திரத்தை எடுத்துருக்கிறேன். ஆதலால் இச்சரித்திரத்தில் ஸ்தூதியாயுள்ளவை இவையென்பதே என்னுணிவு.

யாழ்ப்பாண
சாலி: க. அ. க. க. க.
மார்கழி 1871.

த. கைலாசபிள்ளை.

இந்த இரண்டாம் பதிப்பில் சிற்சில விஷயங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம்.

முதலாம் அதிகாரம்.

முன்னோர்.

திருக்கேதீச்சரம் திரிகோணமலை என்னும் சிவஸ்தலங்களையும் கதிர்காமம் என்னும் சுப்பிரமணிய ஸ்தலத்தையும் தன்னிடத்தேயுடைய இவ்வகையில் வடபாகமாகிய யாழ்ப்பாணம், ஒருகாலத்தில் சைவசமஸ்கிருந்தும், சைவாலயங்களுக்கும், அரசகேசரி முதலிய மிழ வித்துவான் களுக்கும், தமிழ் நூல்களுக்கும் விடமாயிருந்தது. இது போர்த்துகேச அரசர் கையில் அகப்பட்டிருந்த காலத்தில், அவர்கள், தாம் கத்தோலிக்க கிறிஸ்து மதத்தர்களாயிருந்தமையால், இவ்வுள்ள சைவாலயங்களை யெல்லாம் இடித்தும், சனங்கள் பலரை வலாற்காசமாகக் கிறிஸ்தவராக்கியும், சைவராயுள்ளவர்களைத் தங்கள் சமபாசரங்கள் அனுட்டியாதபடி தடுத்தும், தமது ஆசாரங்களை நாட்டியும் வந்தார்கள். அவர்கள் காலத்திலே சைவர்கள் ஒளித்தும் மறைந்துத் தமது அனுட்டானங்களையும், ஆசாரங்களையும் பேணிவந்தனர். வாழையிலையிற் சாப்பிடுவதுதானும் சிலகாலத்தில் விலக்கப்பட்டதென்பர். அவர்களுக்குப் பின்வந்த ஒல்லாந்த அரசினரும் தாங்கள் புரோடெஸ்டாண்டுக் கிறிஸ்தவராயிருந்தமையால், தமது சமயத்தையே பாப்பிவந்தார்கள். இந்த இரண்டரசினர் காலத்திலும், யாழ்ப்பாணமானது, சமணர் துலுக்கர் காலத்திலே இந்

தியர் இருந்த நிலையினும் பார்க்க மிக்க இழிந்த நிலையிற்
ருந்தது. இந்தக் காலங்களிலே இங்கே நமது சமயம் தப்பி
யிருந்தது தெய்வச் செயலாலன்றி வேறொன்றுமன்று.

இவ்வியாழ்ப்பாணம் பின் சகர்ப்தம் களகக் அளவில்
இங்கிலிசு அரசினருடைய கையில் அகப்பட்டும், நமது சம
யத்தைப்பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவருபவர் மிக அரியரா
யினர். வித்துவான்களாயுள்ளவர்கள் கடினமான பாட்டுப்
பாடுவதிலே தங்கள் காலத்தைக் கழித்தார்கள். (சமயாபி
மானம் அவர்களிடத்தில் மிகக் குறைவாக இருந்தது.
கிறிஸ்தவருமார் இதுவே சமயமென்று நினைந்து அனே
கரைக் கிறிஸ்தவராக்கத் தொடங்கினார்கள். பள்ளிக்கூடங்
களை வைத்துப் பிழைப்புக்கேற்ற இங்கிலிசுப் பாஷையை
உத்தியோகம் வாங்கித் தருவோம் என்று சொல்லிப்
படிப்பித்துப் பாரைக் கிறிஸ்தவராக்கினார்கள்; சிலரைச்
சோறு சிலை கொடுக்கி கிறிஸ்தவராக்கினார்கள்; சிலரைக்
கலியாணச்செலவு செய்து கிறிஸ்தவராக்கினார்கள்;
கீழ்ச்சாதியா யுள்ளவர்கள் சிலரை மேற்சாதியாரோடு
சமமாயிருக்கச் செய்வோமென்று சொல்லிக் கிறிஸ்தவ
ராக்கினார்கள்; சைவசமயத்தை மிக இகழ்ந்து பிரசங்கக்
களுஞ் செய்தார்கள்; பத்திரிகைகளும் எழுதிப் பரப்பின
ார்கள்;] யாழ்ப்பாணத்தை முழுதும் பிடித்துவிட்டோமென்
று ஊதுதற்கு வெற்றிச் சங்கைக் கையில் எடுத்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துக் திருநெல்வேலியிலே திருவவதா
ரஞ்செய்த ஞானப்பிரகாசகவாயிகள் * போர்த்துக்கேசர்

* ஞானப்பிரகாச கவாயிகள் என்பவர் யாழ்ப்பாணத்து கல்
ஊரைச் சார்ந்த திருநெல்வேலியிற் போர்த்துக்கேச அரசினர் கால
த்தில் இருந்தவர். அவ்வரசினர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த
தலைவனுக்கு ஒவ்வொரு வீட்டாரும் ஒவ்வொருகூளைக்கு ஒவ்வொரு
புக உணவின் பொருட்டுக் கொடுக்கவேண்டிமென்று ஒரு விதியிருந்

காலத்திலேயே இவ்ஞுரை விட்டுப் போய்விட்டார். நமது
சமயத்தைத் தாபிக்கவல்ல ஒரு பிள்ளை வேண்டுமென்று த
வஞ் செய்கிறவர்களுமில்லை.

நமது சமயம் தப்பியிருந்ததுபோல, தமிழ்ப்பாஷையுந்
தப்பியிருந்தது. இங்கிலிசு அரசு வந்தபின்னரும் அனேக
தமிழ்ப்பண்டிதர்கள் இங்கே இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்
கள், நச்சினூர்க்கினியர், யரிமேழைமகர் சிவஞானமுனிவர்
முதலியோர்போன்ற திறமைபுடையவரல்லாசியினும், தமிழ்
ப் பாஷையிலே மிகவும் பாண்டித்தியம் படைத்தவர்கள்.
ஆயினும் இவருட்சிலர், தாம் கற்றதைத் தம் பிள்ளைக்குத்
தானும் சொல்லிக் கொடுக்கமாட்டார்கள்; சிலர், பிறரிடத்
தே ஏடுகளைவாங்கித் தாம் பிரதிசெய்துகொண்டு பாட ஏட்
டை இயன்றளவு பிழைபடுத்திவிட்டுக் கொடுப்பார்கள்.
ஒரு வித்துவான் தாம் கற்கும் காலத்தில் எழுதிய சிலநூற்
குறிப்புக்களை மாணிக் குங் காலத்தில் தமக்கு முன்னே கொ
ண்டிவந்து சுட்டுப்போடுதல் வேண்டுமென்று சொல்லிச் சு
டுவித்து, அதன்பின்மேலே தம் உரையோசுப் பெற்று, இப்
படிப்பட்ட காலமே ஆறுமுகநாவலர் பிறந்த காலம்.

இந்த யாழ்ப்பாணத்திலே காலூரிலே காந்தத்த வே
ளாள வருணத்திலே பாண்டிமழவர் குடியிலே ஞானப்பிர
தது. இவர் தம்முடைய முறைகளுக்கு முதலாக இரவு, அக்கொ
டுக்க தொழிலைத் தாம் செய்வதினும் பாதேசம் பெய்வியெது கல்ல
தென்றெண்ணித் தம்முடைய ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சிதம்பர
த்தை யடைந்து பின் கெடாதேசம்போய், அங்கே சம்ஸ்கிருதத்
கற்றுப் பின் திரும்பிவந்து திருவண்ணாமலை ஆதினத்திற் காலூரயம்
பெற்றிருந்தனர். இவர் சம்ஸ்கிருதத்தில் சிவஞானபோத விருத்தி,
பௌத்தகர விருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாணதீபிகை, பிரா
சாததீபிகை, அஞ்ஞானவிவேசனம், சிவயோகசாரம், சிவயோக
ரத்னம், சிவாகமாதிகாமான்மியசங்கிரகம் என்னும் நூல்களும்
தமிழிற் சிவஞானசித்தியாருக்கு ஓர் உரையுஞ் செய்தனர். சிதம்
பரத்திலுள்ள ஞானப்பிரகாசமென்னும் குளம் வெட்டுவித்தவரும்
புவரே.

காசசுவாமிகள் மரபு நெடுங்காலமாகத் துலங்கிவந்தது. இம் மரபில் இலங்கைகாவலமுதலியார் * என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய புதல்வர் பரமானந்தர் என்பவர். அவருடைய பிள்ளைகள் கந்தர் இலங்கையர் என்பவர்கள். இவர்களுள் இலங்கையரொழிந்த மூவரும் ஒல்லாந்தர் காலத்தொட்டு இராச உத்தியோகம் படைத்தவர்கள். இலங்கைகாவலமுதலியாரும், பரமானந்தரும் இராச வைத்தியர்களாயிருந்து கொழும்பிலிருந்த ஒல்லாந்த அரசனுக்குற்ற தீராத நோயை மாற்றிப்பரிசுகளும் பட்டயங்களும் பெற்றவர்கள். அன்றியும் இவரெல்லாரும் பரம்பரையான தமிழ்ப்புலமையும் வாய்ந்தவர்கள். கந்தர் என்பவர் அனேக நாடகங்கள் தமிழில் இயற்றியிருக்கின்றார்; ஒல்லாந்த அரசர் காலத்தில் உத்தியோகத்தராயிருந்தவர்; வைத்தியத்தில் அதிக சாமர்த்தியமுடையவர்; பல வைத்திய நூல்கள் வசனநடையிற் செய்திருக்கின்றார். உத்தியோகமும் வைத்தியமுடைய செய்துக் காலங்களொழிந்த மற்றைக் காலங்களையெல்லாம் பூமரங்கள்வைத்து உண்டாக்குவதற்குழிப்பவர். இவருக்குச் சிவகாமி என்னும் மனைவியாரிடம் யீந்து ஆண் மக்களும் மூன்று பெண் மக்களும் பிறந்தார்கள், சிறுவயசிலே இறந்த பிள்ளைகளும் உண்டு. தம்முள்ளேரைப்போல இவ்வாண்மக்களுள் இறுதியிலுள்ளவரொழிந்த மற்றைய நால்வரும் இங்கிலிசு அரசினர் காலத்தில் இராச உத்தியோகங்களில் இருந்தவர்கள். இவர்களுள் மூத்ததமையனார் இராசவுத்தியோகம் நடத்தினவர்; வைத்தியத்தில் நிபுணர்; அடுத்த தமையனார் இராசவுத்தியோகம் நடத்தினவர்; சங்கீதத்தில் அதிக சாமர்த்தியமுடையவர்; அவருக்கு அடுத்த தமையனார் இராசவுத்தியோகம் நடத்தினவர்; தமிழிற் சிறந்த புலமை யுடையாராய் அநேக கீர்த்தன

* முதலியார் என்பது இலங்கை அரசினரார் கொடுக்கப்படும் ஒரு பட்டம்.

ங்களும் நாடகங்களும் பாடினவர்; அவருக்கு அடுத்த தமையனார் இராசவுத்தியோகம் நடத்தினவர்; சிறந்த லௌகிகஞானி; னுக்கு எவ் வும் கவர்ண்மெண்டு ஏசண்டருக்கு உற்ற சினேகிதர்; இறுதியிற் பிறந்த பிள்ளை ஆறுமுகநாவலர் என்பவர்.

தமிழ்நாட்டிலுள்ளவர்கள் சைவசமயமே மெய்ச்சமயமெனத் தெளிந்து உய்யும்பொருட்டி வந்த நூல் கலியப்தம் சகஉசு-க்கும் சாலிவாகன சகாப்தம் களசக-க்கும் சமமாகிய

	சனி	வி	
சங்	உதய	கே	
ரா	லக்கினக்	ல	
	கிரகநிலை.		
செ-சு			
கு-பு			

சித்திரபாணமும் மார்தமிழ் னுட புதன்கிழமை இரவு அவிட்டாகுந்த திரமும் பூர்வபக்பஞ்சாமி தீதியும் வச்சிச யோகமும் பாலவகாணமும் கூடிய நேரத்திலே சிங்கலக்கினத்திலே நல்லூரிலே தமது தந்தையார் வீட்டிற் பிறந்தார்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

படித்தகாலம்.

இப்பிள்ளையை, அந்தக் காலத்திலா லுள்ளில் ஒரு சிறிய தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடம் வைத்துப் படிப்பித்துவந்த கப்பிரமணியபிள்ளை என்பவரிடத்திற் கல்வி கற்குமாறு அனுப்பினார்கள். அந்தக்காலத்து வழக்கப்படி அவரிடத்தில் இவர் மூதுரை முதலிய நீதிநூல்களும் சிகண்டு முதலிய கருவி நூல்களும் கற்றுவந்தார். எட்டு ஒன்பது வயசுவரையும் இவருடைய சிறந்த கல்வித்திறமை ஒருவருக்குத் தெரியாது. இவருடைய சரீரம், தலை மிகப் பெருத்தும் மற்றை உறுப்புக்கள் சூம்பியும் இருந்ததிலே ஹீட்டாரும் அயலாரும் இவரை "பாணத்" தலைபென்றும் வாற்பேத்தை

யரென்றுஞ் சொல்வார்கள். இவருக்கு ஒன்பதாம்வயசாகு
ம்போது, ஆனித்திருமஞ்சன உற்சவ காலத்தில் இவரு
டைய தந்தையார், ஒரு நாடகம் பாடிக்கொண்டிருந்த சம
யத்தில், கையில் எழுத்தாணியும் சட்டமும் பிடித்தபடி
யே சடிதியிற் சிவபதமடைந்துவிட்டார். அந்த நாடகத்
தின் குறையை அப்போதே இவர் பாடிமுடித்தார். அது
தமையன்மாணவருக்கும் மிக்க பிரீதியையுண்டாக்கினபடி
யால், அவர்கள் இவரைச் சரவணமுத்துப் புலவர் சேனா
திராயமுதலியார் முதலான வித்துவான்களிடத்திலே தமிழ்
க்கல்வி கற்குமாறு அனுப்பினார்கள். கல்வி கற்கும் காலத்
திற்காலையில் கீர்து நாழிகைக்கு முன் எழுந்து, ஸ்ரீராமம்
அனுட்டானம் என்னும் இவைகளை முடித்தபின்னர் எட்
டை எடுத்துக்கொண்டு படிக்கப் போவார்; மத்தியானம்
திரும்பி வருவார்; அப்போது போசனம் ஆயத்தமாயிருத்
தல் வேண்டும். தாமசப்பட்டால் உடனே திரும்பிப்போய்
விடுவார்; திரும்பி வரவு பத்து மணிக்கு வருவார். அப்
போதுதான் ஆறியிருந்து போசனஞ் செய்வார். உபாத்தி
யாயருக்கு வசதியில்லாத நேரங்களினெல்லாம் குடியில்லா
வீடு முதலிய தனியிடங்களிலே போயிருந்து தாமசவே
படிப்பார். ஒருபடி அரிசி அன்னம் பசிக்கத்தக்க பசியு
டையானொருவனுக்கு ஒருபடி அரிசி அன்னம் எப்படிப்
பசியை நீக்காதோ அதுபோல, உபாத்தியாயர்கள் சொல்
லும் ஒரு காரிகைப் பாட்டும் ஒரு நன்னூற் சூத்திரமும்,
திவிரதா புத்தியையுடைய இவருக்குத் திருப்பதியை உ
ண்டாக்கவில்லை. எந்தப் பெரிய பாட்டுக்களை ஒருவர் படி
த்தாலும், படித்து முடிந்தவுடன், அவற்றிலுள்ள பஞ்சல
க்கணப் பிழைகளையும் முறையே சொல்லுவார். இவரு
டைய கல்வித்திறமையைக் கண்ட உபாத்தியாயர்கள் இவரி
டத்தே மிக்க பிரீதியுடையவர்களாயிருந்தார்கள். முன்
னே நாம் சொன்னபடி, அக்காலத்தில் அச்சுப்புத்தகங்கள்

இல்லாமையினாலே ஒருவரிடத்தே ஓர் ஏட்டை இரவலாக
வாங்குவதும் மிகப் பிரயாசம். வாங்கினாலும் அதனை
எழுதிக்கொள்ள எவ்வளவு காலஞ் செல்லுப! உபாத்
தியாயர்களும் பூரணமாகச் சொல்லிக் கொடுக்க மனம்
பொருந்தார்கள். இப்படியெல்லாமிருந்தும், இவர் தாம்
உபாத்தியாயர்களிடத்தே கற்க வேண்டிய இலக்கண இல
க்கிய நூல்களை ஒருவாறு கற்றுக்கொண்டார். தமிழ்க்
கல்விக்கு இன்றியமையாத சம்ஸ்கிருதநூலுணர்ச்சி அக்
காலத்திலிருந்த தமிழ்வித்துவான்களுக்கு இல்லாமையி
னாலே, அவர்கள் இவருக்குக் கற்பித்த கல்வி திரம்பின
தன்று. ஆயினும், பழைய காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலி
ருந்த தமிழ் வித்துவான்களுடைய சரித்திரங்களையும் அவ
ர்கள் ஒவ்வொரு சமயத்திற் பாடிய பாட்டுக்களையும் நன்
றாகப் போதித்திருந்தார்கள். இதுவே இவர் உபாத்தி
யாயர்களிடத்திற் கற்ற வரலாறு.

இவருடைய மைத்துனராகிய சிசுவாதமுதலியார்
மயில்வாகனர் என்பவர் தாம் ஒரு சிவாயதூர்த்தராயிருந்த
படியினாலும் செல்வாக்குடையவராயிருந்தபடியினாலும், இ
வரை, கந்தபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம், திருவாத
பூரர் புராணம் முதலிய புராணங்கள் படிக்கப்படுங்கோயி
ல்கள் முதலிய இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வார். அங்
கே இலக்கணப்பிழையாக அர்த்தஞ்சொல்பவர்களோடும்,
தவறான அர்த்தஞ் சொல்பவர்களோடும் இவர் ஆகேஷபந்
தொடுத்தாத் தர்க்கம் பண்ணுவார். தமிழில் இவருடைய
திறமையைக் கண்ட தமையன்மார், இவரை “பிற்றர் பா
ர்சிவல்” என்னும் பாதிரியாருடைய இங்கிலிஷ் பள்ளிக்
கூடத்திற்கு இங்கிலிஷ் கற்குமாறு அனுப்பினார்கள். இங்
கிலிஷ் கல்வியிலும் இவர் வெகுசிக்கிரத்திலே திறமைபெ
ற்றார். இங்கிலிஷ் பள்ளிக்கூடத்திலே மேல்வகுப்புக்கு வந்
தவுடன் பார்சிவல் இவருடைய திருபாஷைத் திறமை

யையுங்கண்டு கீழ்வருப்புக்கு இங்கிலிஷ் படிப்பிக்கவும் மேல்வகுப்புக்களுக்குத் தமிழ் படிப்பிக்கவும் வைத்தார். பாதிரியாருடைய வேண்டுகோளுக்கிசைந்து வேதனம் பெறாது சிலவருஷம் படிப்பித்துவந்தார். இனி மற்ற உயர்ந்த இலக்கண இலக்கியங்களை எங்கே யாரிடத்திற் கற்று என்பது சொல்லத் தெரியாது.

அக்காலத்திலே அப்பள்ளிக்கூடத்திலே கற்ற மாண்க்கருள் இவரே இங்கிலிஷ் தமிழ் என்னும் இரு பாஷைகளையும் நன்கு கற்றவர் என்னும் பெயரும், இங்கிலிசைத் தமிழ்ப்படுத்திவந்திலும், தமிழை இங்கிலிசுப்படுத்துவதிலும், சுத்தச்செந்தமிழ் பேசுவதிலும், எழுதுவதிலும் இவருக்குச் சமமாக ஒருவருமில்லை என்னும் பெயரும் பாழ்ப்பாணம் முழுதும் பரம்பின. இதனைக் கண்டுக்கேட்டும் அறிந்தவராகிய பார்சிலல் பைபிளைத் திருந்துவதற்குத் தமக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதராக இவரை நியோகித்தார்.

தமிழ்ப்பண்டிதராக இருந்து பைபிளைத் திருத்திக் கொண்டு வருங்காலத்திலே, பரமதமாகிய கிறிஸ்துமதம் பரம்பச் சுவமதமாகிய சைவம் குன்றுதலைக் கண்டார். கண்ட மாத்திரத்தே சைவசாத்திரம் படித்தலிலே முன்னையினும் அதிக கவனத்தைச் செலுத்திவந்தார். சைவசித்தார்த சாத்திரங்களாகிய சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், திருவருட்பயன், நெஞ்சுவிடுதூது, கொடிக்கவி, சிவப்பிரகாசம் முதலிய நூல்களைச் சந்தேகவிபரீதமறத் தாமே கற்றுணர்ந்தார். இம்மாத்திரத்தினில்லாது, ஆன்மாக்கன்பொருட்டுச் சிவபெருமான் அருளிச்செய்த முதலானவர்கள் வேதசிவாகமங்கள் என்றும், அவைகளுள் வேதம் பொதுதூலென்றும், ஆகமம் சிறப்புதூலென்றும் அறிந்தார். அரியவே, சிறப்பு

நூலாகிய சிவாகமத்தைக் கற்றற்குச் சம்ஸ்கிருதம் அவசியம் வேண்டியிருந்ததனால் அதனைப் படிக்க முயன்று, சிறிது நாட்களுக்குள் சம்ஸ்கிருத நூல்களை வாசிக்கவும், அவற்றின் பொருளை யியந்திரிபற விளங்கவுந் தாமே கற்றுக்கொண்டார். இவ்வளவினில்லாது, வேதசிவாகமாதிரி சமஸ்த சாத்திரங்களின் உண்மைப் பொருளைத் தம்முள் அடக்கிய தமிழ்நூல்கள் தேவார திருவாசகங்களே என்றுணர்ந்து அவற்றையும் கற்றுணர்ந்தார். ஆகவே, சம்ஸ்கிருதம், தமிழ், இங்கிலிஷ் என்னும் முப்பாஷைகளுந் தெரிந்தவர் எனவும், சைவசித்தார்த சாத்திரங்களில் மிக்க பாண்டித்தியமுடையவர் எனவும் உலகத்திலேவிளங்கினார். விளங்கவே, எல்லாரும் இவரை நன்குமதித்த மரியாதை செய்யவும், தங்களுக்குத் தெரியாத கல்விவிஷயம் சமயவிஷயங்களை இவரிடத்திற் கேட்டறியவுந் தலைப்பட்டார்கள். தம்மிடத்து வரும்போதெல்லாம், அவர்களுக்கு, கடவுளுண்டு, ஆன்மாவுண்டு, புண்ணியபூவமுண்டு, சுவர்க்கரசரகமுண்டு, மதுபிறப்புண்டு என்னும் உண்மைகளை எடுத்துக்கூறி இவைகளைப்பற்றி விசேஷமாகப் பேசும் நூல்கள் காயிகம் முதல் வரதுளம் இறுதியாகிய மூலாகமம் இருபத்தெட்டும், அவைகளின் வழிநூல்களாகிய நாரசிங்கம் முதல் விசுவானமகம் இறுதியாகிய உபாகமங்கள் இருதூற்றேழும், சார்புநூல்களாகிய தத்துவப்பிரகாசிகை முதல் இரத்தினத்திரயம் இறுதியாகிய அட்டப்பிரகாசணமும், சிவாகமத்தின் ஞானகாண்டப்பொருளைச் சுருக்கி இனிது விளக்கும் தமிழ்ச்சைவசித்தார்த சாத்திரங்களுமே என்றுஞ் சொல்லுவார். சொல்லவே, சனங்கள், தாங்கள் முன்னொருகாலத்துக்கேட்டறியாத நூல்களைப்பற்றி இவர் சொல்லுகின்றார்; இந்நூல்களை எங்கே கற்று? எவரிடத்திற் கற்று? எப்போது கற்று? என்று ஆச்சரியங்கொண்டு, இப்படிப்

பட்ட கல்வியறிவொழுக்கமுடைய இவரிடத்தன்றே நா
மெல்லாம் அன்புவைத்தல்வேண்டும்மென்று கருதி அன்பு
வைத்தார்கள். உத்தராயணம் முதலிய விசேஷகாலங்களில்,
பெரியவருள்ளும் சிறியவருள்ளும் பலர் இவரிடம்
வந்து நமஸ்கரித்து விபூதி வாங்கித் தரித்துக்கொள்வார்
கள். இவர் படிக்குங்காலத்தில் இவருடைய உபாத்தியாய
ருள் ஒருவராகிய சரவணமுத்துப் புலவரென்பவருக்கும்
களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் என்பவருக்கும் மானிப்பாய்
உதயநாரகைப் பத்திரிகை வாயிலாகச் சில தர்க்கங்கள் நட
ந்தன. அவற்றில் இவருடைய பெயரும் சிற்சிலவிடங்களில்
வந்தமையினால், இந்தியாவிலும் இவருடைய பெயர் எட்டு
வதாயிற்று. ஆதலினால், இவர் அங்கே பற்பல முறை போ
ய்த் தம்முடைய பாதிக்காலத்தைக் கழித்திருந்தாலும், அங்
குள்ள வித்துவான்களிடத்திலே தமக்குத்தெரியாததென்று
ஒன்றையுங் கேட்டதேயில்லை. இருபத்திரண்டு வயசுவரை
யும் இவர் கற்ற பலருக்குத் தெரியுமேயன்றி அதன்
பின் கற்றது ஒருவருக்குத் தெரியாது.

இருபது இருபத்திரண்டு வயசாயிருக்குங் காலத்தில்
இவர் திருமுருகாற்றுப்படைபென்னும் நூலைப் பாராயணம்
பண்ணுவதுண்டு. வண்ணார்பண்ணையிலுள்ள வைத்தீசுவரன்
கோயிலிலே தக்ஷிணமூர்த்தி சந்நிதானத்தில் இருந்து செ
ப்து செய்வதுமுண்டு. சுப்பிரமணியசுவாமியினுடைய வரப்
பிரசாதமோ அன்றித் தக்ஷிணமூர்த்தியினுடைய வரப்பிர
சாதமோ இவருக்கு இருந்திருந்தல் வேண்டும். அதனை
இவர் எழுதிய பெரியபுராண வசனத்திலே முகவுரையில்
“நாயினும் கடையனாகிய என்னை ஒருபொருளெனக் கருதி
ஆட்கொண்டருளிய கிருபாசமுத்திரமாவிய ஸ்ரீமத் குரு
மூர்த்தியுடைய திருவடிகளைச்சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கி
அவரது திருவருளினாலே, அதனைப் பெரும்பான்மையும்

இயற்சொற்களும் சிறுபான்மை ஆவசியகமாகிய திரிசொற்
கள் வடசொற்களும் பிரயோகிக்கப்படுங் கத்தியருபமாகச்
செய்து, வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதிலே பொருள்விளங்கும்
படி பெரும்பான்மையும் சந்திவிசாரங்களின்றி, அச்சிற்பதி
ப்பித்தேன்” என்று எழுதப்பட்டிருத்தலால் அறிக. இந்த
இரகசியம் நம்மொருவருக்கும் தெரியாது. அநேக ஏடுகள்
இவர் சம்பாதித்ததுமுண்டு. அநேக ஏடுகள் இவர் தொட்
டதுமுண்டு. அன்றிக் கிரமமாகப் படித்ததாக ஒரு நூலுமி
ல்லை. தொட்ட நூல்களில் இவருக்குத் தெரியாதவிஷயமும்
இல்லை.

இவர் பார்சிவல் என்னும் பாதிரியாருக்குப் பண்டிதா
யிருந்து பைபிள் மொழிபெயர்க்கும் காலத்தில், அந்தப் பை
பிள் சென்னப்பட்டணத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வந்
தது. பாதிரியாருக்கு, தமதுசபையார் சென்னப்பட்டணத்தா
ருடைய மொழிபெயர்ப்பை ஏற்பார்களே அன்றித் தம்மு
டைய மொழிபெயர்ப்பை ஏற்பார்களே என்னுந் சந்தேச
மிருந்தது. ஆதலினாலே, தம்முடைய மொழிபெயர்ப்பு மு
டிந்தவுடன், அதனைச் சென்னப்பட்டணத்திலுள்ள சபையா
ருக்குக் காட்டக்கொண்டுபோனபொழுது, பாதிரியார் இவ
ரையுங் கூட அழைத்துக்கொண்டு போயிருந்தார். சென்ன
ப்பட்டணத்திலே மொழிபெயர்த்தவர்கள் தங்கள் மொழிபெ
யர்ப்பே சரியானது என்றும், யாழ்ப்பாணத்தார் மொழிபெ
யர்ப்புத் தவறுடையது என்றும் பொறுமையினால் வாதித்
தார்கள். அப்போது சபையார் இதுனைத்தீர்க்குமாறு, அங்
கே சிறந்த வித்துவானாயிருந்த மகாலிங்கையரென்பவரை
மத்தியக்ஷராக நியமித்தார்கள். அவர் பார்சிவல் பாதிரியா
ருடைய மொழிபெயர்ப்பே மிகச் சிறந்ததென்று பாராட்டி
னது மன்றி, யாழ்ப்பாணத்தில் இவ்வளவு சிறந்த தமிழ் உ
ண்டோவென்றும் ஆச்சரியப்பட்டார். இம் மொழிபெயர்ப்

|| ராசையர், விசுவநாதையர், ஆறுமுகப்பிள்ளை, கந்தசுவாமிப்பிள்ளை, ஆறுமுகச்செட்டியார் முதலானவர்கள்.

|| இவருட் சதாசிவப்பிள்ளை என்பவர், இவரைப்போல கடைடிகப் பிரமசாரியாய், இவர்போல இடங்களுக்கெல்லாம் உடன் சென்று, இவர் எடுத்த தருமங்களுக்கெல்லாம் உற்ற துணையாய், இவர் திருத்திக் கொடுத்த புத்தகங்களை அச்சிட்டு அதனால் இவருடைய சிதம்பர சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைப் பொருளை அபிவிருத்தி செய்து, இவருக்குப் பின்னும் ஏறக்குறைய முப்பது வருஷ காலம் இவருடைய வித்தியாசாலையை நடத்திவந்து சாதாரணரூபிய்ப்பசியீ அட சிதம்பரத்திலே சிவபதமடைந்தனர். நடராசையரென்பவர், சிவஞானசித்தியார் முதலிய தமிழ்ச் சைவசித்தார்த நூல்களிலும், பெளஷ்கரம் முதலாகிய சம்ஸ்கிருத நூல்களிலும் பாண்டித்தியமுடையவராயும், சிறந்த சைவசித்தார்தியாராயும், பல மாணுக்கருக்குச் சைவசித்தார்த உபதேசஞ் செய்பவராயும், யோகாப்பிராசஞ் செய்பவராயிருந்து, சோபகிருஷ்ண மார்கழியீ சிவபதமடைந்தனர்.

|| ஆறுமுகப்பிள்ளை என்பவர் திருவண்ணாமலை ஆநீனத்திற் சேர்ந்து தம்பிரானாகி, சித்தார்த நூல்களில் அதிக பயிற்சியுடையவராய்ப் பெரியபுராணத்துக்கு ஒரு சிறந்த உரை செய்திருக்கின்றார்.

இவர்களுக்கு அடுத்த வகுப்பிற் கற்றவர்கள் வித்துவசிரோமணி ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை, மா. வைத்தியலிங்கப்பிள்ளை முதலானவர்கள். இவருட் பொன்னம்பலப்பிள்ளை தமிழில் இலக்கண இலக்கியங்களில் மிகச் சிறந்த வித்துவானாயும், புராணங்கள் காவியங்கள் முதலானவைகளுக்கு அர்த்தஞ் சொல்லுவதிலே தம்முடைய ஆசிரியராகிய நாவலருக்கு அடுத்த படியில் உள்ளவராயிருந்து, உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயர், பண்டிதர் வே.

கனகசபாபதியீயர், திருவாலகுறையாநீன வித்துவான் சபாபதிநாவலர், ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை முதலான பல மாணுக்கருக்குக் கல்வி கற்பித்து ஏவிளம்பினால் மார்கழியீ ரூஉ சிவபதமடைந்தனர். வைத்தியலிங்கப்பிள்ளை என்பவர் யாழ்ப்பாணச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் கெடுங்காலர் தலைமை உபாத்தியாயராயிருந்தார்.

செந்திரநாதையீயர் யாழ்ப்பாணச் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலையில் எட்டுவருஷம் உபாத்தியாயராயிருந்தவர். அக்காலத்தில் அவர் தாம் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பிப்பதிலும் பார்க்க இவரிடத்திற் படிப்பதிலேயே அதிக நேரத்தைப் போக்கினார். கைலாசத்திலே சுவாமியும் தேவியும் சூதாடினகையின் உண்மைப்பொருளை ஒருகால் யியருக்குச் சொல்லி விளக்கப்படுத்தியபோது, யீயர் பரவசமாய்விட்டார். யீயர் அப்பொருளைத் தமது “சினணுச் சேனணு என்னும் தீயநாவுக்கு ஆப்பு” என்னும் பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கிறார். அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் சிவநாகவிருந்து இவரிடம் படித்தவரல்லர். அப்போதப்போது வந்து தமக்குத் தெரியாதவைகளைக் கேட்டறிந்துகொண்டும் சந்தேகங்களை நிவிர்த்தி செய்து கொண்டும் போனவர்.

தர்க்ககுடாரதாலுதாரி வை. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையும், ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளையும், வை. விசுவலிங்கப்பிள்ளையும், அடியேனும், வேறு சிலரும் வித்தியாசாலையில் தூரத்தே நின்று பிற்காலத்தில் நாவலரிடத்திற் கற்றவர்கள்.

இவர் குடும்பப்பற்று அற்றவராயினும், மருமகனாகிய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளையிடத்து மிக்க பற்றுடையவராயிருந்தார். அதற்குக் காரணம் பொன்னம்பலப்பிள்ளை தமிழிலே சிறந்த வித்துவானாயிருந்து பலருக்குத் தம்மைப்போலக் கையமாறு வேண்டாது கல்வி கற்பித்து வந்ததேயாம்.

பையே சபையார்கள் மெய்சிப் புகழ்ந்து அச்சிடுவித்தனர். இதனாற் பாதிரியாருக்கு இவரிடத்தே முன்னிருந்ததினும் பார்க்கப் பதின்மடங்கு அதிக பிரீதியுண்டாயிற்று.

பாதிரியாருக்குப் பண்டிதராகும்போது, இவர் தாம் ஒருகாலத்தும் விபூதி அழிக்கமாட்டாரென்றும் உக்துளனம் திரிபுண்டரமாகிய இருவகையானும் உடம்பிலே விபூதி பூசிக்கொண்டுதான் வருவாரென்றும், தாம் கிறிஸ்துமத கண்டனஞ் செய்வதைப்பற்றிக் குறைசொல்லக் கூடாதென்றும், இவைமுதலாகிய நிபந்தனைகளையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டார். பாதிரியாரும், தமக்குக் கீழேயுள்ள கிறிஸ்தவர்கள் பலர் பஞ்சாட்சரக் (சம்பளம்) கிறிஸ்தவர்களென்றும், சைவருள்ளும் இவர் ஒருவரே சரியானவரென்றும் நிச்சயமாக அறிந்துகொண்டபடியாலும், தமக்கு இவர் போன்ற வேறு பண்டிதர் அகப்பாடாமையினாலும், இவருடைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் உடன்பட்டார். சென்னப்பட்டணத்திலே பாதிரியார் இவன் காணுஞ் சபைகளிலெல்லாம் எழுந்து அஞ்சவிசேய்து உபேசாரும் என்று உரத்துச் சொல்லி ஆசனம் கொடுத்து இருத்தவார். பாதிரியாருக்கு இவரிடத்தே மிக்க பிரீதி இருந்ததென்பதைப் பின்னே காட்டுகின்றும். ஊர் நன்மைக்காக இவர்படும் பிரயாசத்தைப் பாதிரியார் பல முறையினுங் கண்டு, தலைக்குமேலே கைகாட்டித் தமிழருக்காகக் கதறிக்கதறி மண்டை வெடித்துத் தாங்கள் சாவீர்கள் என்று சாபமொழிபோலச் சொல்வார். பார்கிவல் பாதிரியாரோடு இருந்த காலத்தில் மாணிக்கவாசக சுவாமி பாண்டியராசனோடு இருந்ததுபோல இருந்தார்.

பைபிலை மொழிபெயர்க்குங் காலத்தில், அதனையும் அகற்குப் பூர்வாசாரியர்களாலே செய்யப்பட்ட உரைகளையும் நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டார். அந்நிலை குற்றங்கள் இவருக்குத்தெரிந்ததுபோலப் பிறரொருவருக்குத் தெரியாது

அதில் இவருக்குண்டான அறிவு பாதிரிமாருக்குத்தானும் இல்லை. இப்படிப் பண்டிதராயிருக்குங் காலத்திலே பாதிரிமார் செய்யும் உபாயங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்து கொண்டார். இவருக்குத் தமிழில் இலக்கணமும் நன்றாக வரும்; இலக்கியமும் நன்றாக வரும்; தருக்கமும் நன்றாக வரும்; பாட்டுப்பாடவும் நன்றாக வரும்; வசனம் எழுதவும் நன்றாக வரும்; இவர் சைவசமயத்தைப்பற்றியும் நன்றாக அறிவார்; மற்றைப் புறச்சமயங்களைப்பற்றியும் அறிவார். சைவத்திலே ஞானகாண்டமும் நன்றாக வரும்; கிரியாகாண்டமும் நன்றாக வரும். இனி இவர் தமிழிலும் மிகவல்லர்; சம்ஸ்கிருதத்திலும் மிகவல்லர்; இங்கிலிசிலும் வல்லர். பேசவும் வல்லர், எழுதவும் வல்லர்.

இவர் கல்வியறிவில் மாத் திரமன்று, இலெளகிகவறிவிலுஞ் சிறந்தவர்; ஊரிலுள்ளார் பலருடைய சாதிகளும் அவர்களுடைய குற்றங்களும், குணங்களும் ஆகிய இவைகளையும் மற்றெவரினும் பார்க்க அறிந்தவர். இவ்வறிவு, இவருக்குப் பலர் பிற்காலத்தில் அஞ்சுவதற்கு ஏதுவாயிருந்தது.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

படிப்பித்தல்.

இக்காலத்திலே, கருவிநூல்களையும் சமயநூல்களையும் சில பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்தால் அவர்களால் உலகத்திற்குப் பயன் பெரிது சித்திக்குமென்றெண்ணி, பிள்ளைகளைச் சேர்த்து விசுவாவசுவருடைய தைமீ முதலாக இராத்திரியிலுங் காலையிலும் வேதனம் பெறாது கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அப்போது இவரிடத்திலே கல்வி கற்கும்படி சேர்ந்த பிள்ளைகள், சதாசிவப்பிள்ளை, சுவாமிநாதையர், நட

இவர் பார்சிவல் பாதிரியாருக்குப் பண்டிதராக்குங் காலத்தில் இவ்விராடுகன கற்ற மு. தில்லைநாதபிள்ளை என்பவரும், ச. சின்னப்பிள்ளை என்னும் மற்றொருவரும் பாதிரிமாருடைய துர்ப்போதனையை நம்பிக் கிறிஸ்தவராக எண்ணி இன்னகிழமை மச்சனம் * பெறுவோமென்று பாதிரியாருக்கு வாக்களித்திருந்தார்கள். அதனை அறிந்த இவர், அவ்விருவரையும் அழைத்து அவர்களுக்குச் சைவசமயத்தின் உண்மையையும் கிறிஸ்து சமயத்தின் ஆபாசங்களையும் மனசிற் பதியுமாறு போதித்தார். அப்போதனையைக் கேட்டவுடனே அவர்கள் மனந் திரும்பிக் கிறிஸ்தவராதலை ஒழித்தார்கள். தில்லைநாதபிள்ளை என்பவர் பின் இவருடைய வித்தியாசாலையில் ஓர் உபாத்தியாயராயும், இவருக்கன்புள்ள சிஷனாயும் இருந்தார். மற்றைச் சின்னப்பிள்ளை என்பவர் கொழும்பு சென்று சுப்பிரீங்கோட்டு தியாயதூர்தரராகித், திரும்பிவந்து இவரிடத்தும் சைவசமயத்தினிடத்தும் மிக்க பற்றுள்ளவராயிருந்தார். இன்னும் கிறிஸ்து மதத்திற் பிரவேசிக்க எண்ணியிருந்த சுந்தரப்பிள்ளை முதலான அநேகர் அதிற் பிரவேசியாதபடி இவராலே தடுக்கப்பட்டார்கள்.

இக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திற் சுதுமலை என்னுமிடத்தில் கறல் விசுவநாதபிள்ளை என்றொரு கிறிஸ்தவர் இருந்தார். அவர் சென்னையிற் சர்வகலாசாலை உண்டான முதல் வருஷத்தில் B. A. பரீக்ஷையிற் சித்திபெற்றவர். அந்த விசுவநாதபிள்ளை, இவர் எழுதிய பத்திரிகை ஒன்றற்கு மாறாகப் பொருந்தா தியாயங்கள் காட்டி, ஒரு மறுப்பு எழுதினார். அவர், பின், தாம் எழுதினவைகள் எல்லாம் சரியானவைகளல்ல என்றும், சைவநுஷணபரிகாரம் சுப்பிரபோ

* மச்சனம் - முழுகுதல்; அஃதாவது கிறிஸ்தவர்களுடைய 'சூனஸ்தானம்.'

தம் என்னும் நூல்களில் எழுதப்பட்டவைகளே சரியானவைகளென்றும், சைவசமயமே உண்மையான சமயமென்றும் உணர்ந்து பச்சாத்தாபமுற்றுச் சிதம்பரத்துக்குப் போய், தாம் செய்த சிவநுஷணங்களுக்குப் பரிகாரமாகப் பொன்னாசி காய்ச்சித் தமது நாவைச் சுமீலித்துக்கொண்டு சைவராயினார்.

சதாசிவப்பிள்ளை முதலானவர்களுக்கு முதலிற் படிப்பித்த காலியம் பெரியபுராணமாகும். அதனைப் படிப்பிக்கும்போது அதனுடைய அருமை பெருமைகளையெல்லாம் இவர் நன்றாக அறிந்துகொண்டார். அதனால், அதனைச் செய்தருளிய சேக்கிழார் நாயனாரிடத்தும் அதிற் சொல்லப்பட்ட அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரிடத்தும் அளவிறந்த பத்தி இவருக்கு உண்டாயிற்று. அந்தப் பத்தியின் மிகுதிப்பாட்டினால் அகஸ்தியபத்தவிஸாசம், சிவாசசியம், உமாபதிசிவாசாரியர் செய்த சேக்கிழார் புராணம், சிவானந்தலகரி, செளந்தரியலகரி முதலான நூல்களைத் தேடிக்கற்றுக்கொண்டார். பெரியபுராணத்தினிடத்தே இவருக்கு இருந்த அளவிறந்த பத்தியைக் கண்ட இவருடைய அறிந்தமையினார் தியாகராசர் என்பவர், இவருடைய பத்தியைச் சோதித்தற்காகப் “பெரியபுராணத்திலுள்ள கதைகளெல்லாம் கட்டுக்கதை” என்று இவருக்குச் சொல்லக்கூடிய ஒருவரிடத்திற் சொல்லியிட்டார். இதனைக் கேட்டவுடனே இவர் கோபாவேசங்கொண்டு, தமையனரை வெட்டுதற்கு ஒரு கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு போனார். அவர் சிரித்துக்கொண்டுவீட்டுக்குள்ளே போய்விட்டார். இவரை அங்கே நின்றவர்கள் பிடித்துக்கொண்டார்கள். அதனால் இவர் அத்தமையனரோடு பேசுதலைச் சிலநாள் ஒழித்திருந்து, அவர் நளவருணியப்பசியீ இறக்கும்பொழுது, அவரிடத்தே பூசை விபூதியும் கங்கையுங் கொண்டுபோனார். அவர் இவரைக் கண்ட

வுடனே மிக்க ஆராமையோடு “தம்பி வா” என்று அழைத்து, “நான் ஏதும் குற்றஞ் செய்திருந்தால் அதனைப் பொறுத்துக்கொள்” என்றனர். இவரும் மனங் கலங்கி நாத்தழுதழுத்து அவரது தலையைத் தூக்கித் தம்மடிமேல் வைத்து விபூதியைப் பூசிக் கங்கையை வாயில் விட்டு அருட்பா ஒதி அவர் நற்கதி யடையுமாறு செய்தார்.

பிள்ளைகளுக்குப் பாடங்களை விளங்கப்படுத்துகிற சக்தி தமிழர்களுக்குள் இவருக்கே படைக்கப்பட்டது. விளங்கப்படுத்துகிறபோது “ஏ” “ஆரை” என்னும் இரண்டு சொற்களை இடையிடையே சொல்வார். எவ்வளவு கடினமான பாட்டுக்களையும் விஷயங்களையும் மாணக்கருடைய மனசில் நன்றாகப் பதியும்படி மிகத் தெளிவாக விளக்குவார். அர்த்தஞ் சொல்லும் போதும், பிரசங்கஞ் செய்யும்போதும் இந்த “ஏ” “ஆரை” என்னுஞ் சொற்கள் ஒருபோதும் வந்ததில்லை. இலக்கியத்தை இலக்கணத்திலும், இலக்கணத்தை இலக்கியத்திலும் அமைத்துப் பொருத்தி மாணக்கர்களுக்கு நன்கு காட்டினவர் இவரே.

இவர், திருவாவடுதுறை யாதினத்திலிருந்து பண்ணில் வல்ல ஓதுவார்களைப் பலமுறை வருவித்து யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சில ஆலயங்களிலே தேவார திருவாசகங்களை ஓதுவித்தும், பண்ணோடு ஓதும்படி பிள்ளைகளைப் பயிற்றுவித்தும், கீரமமாக ஓதும் முறையைப் பரவச் செய்தார்.

இவர் நம்மனோர்போல மனைவி மக்கள் முதலிய சுற்றத்தாரோடு கூடி இன்பம் அனுபவிக்கவும் பிறந்தவராகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் இவரைக் கலியாணஞ் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று தமையன்மார் பலமுறை நெருக்கியும் இவர் உடன்படவில்லை. பின்பு தங்கள் குருவாகிய விளையேலி ஸ்ரீமத். வேதக்குட்டிக் குருக்களைக்கொண்டு

சொல்லுவித்தார்கள். இவர் “இந்த ஒரு பேச்சு மாத்திரம் என்னிடம் பேசவேண்டாம்” என்று குருக்களுக்குச் சொல்லிவிட்டார். விவாகஞ் செய்யாமலிருந்தும் தமது ரைட்டிகப் பிரமசரியவிரதத்தை உலகத்தார் பலரும் அறியத்தக்கதாக எட்டுகையேனும் பழுதுபடாமல் நிறைவேற்றி முடித்தார். அன்றியும் தம்முடைய சம்பாத்தியங்களெல்லாவற்றையுந் தமது வித்தியாசாலைக்கும் தாம் மேற்கொண்ட பிறதருமங்களுக்கும் செலவழித்ததேயல்லாமல் தமது சுற்றத்தாருக்குக் கொடுத்ததில்லை.

இனி இவர் மற்றை உண்மைஞானிகள்போலத் தமது ஆன்மலாபத்திற்கு வேண்டிய கருமங்களை மாத்திரம் செய்து முடித்துக்கொண்டு போனவரும் அல்லர். இவர் செய்த எல்லாக் கருமங்களும், பிறருடைய இகபாசங்களையே வேண்டினவர் தம்முடைய பாசுகொன்றையே வேண்டினவராகிய கருமங்களேயாம். இவர் புகழுக்குச் சிறிதேனும் ஆசைப்படவில்லை; அது தானே உண்டாவதாயிற்று.

சைவசமயத்தை வளர்க்கவேண்டுமென்னும் பிராசைசிறுவயசிலேயே இவருக்கு உண்டாயிற்று. பார்சிவல் பாதிரியாருடைய பள்ளிக்கூடத்திற் கீழ்வகுப்பில் இங்கிலிஷ் படிக்கும் காலத்திலே பதினமூன்றாம் வயசளவிலே, சிவபெருமானை நோக்கிச், சைவசமயங் குன்றுதலைப்பற்றி இவர் ஒரு வெண்பாப் பாடினதுண்டு. தமிழ்ப்பாஷையினுடைய சுவையைத் தாம் அனுபவித்தறிந்த பின்னர் அதனை எல்லாரும் அனுபவித்தறியவேண்டுமென்கின்ற ஆசை மிகப்பெறுவார்; அக்காலத்திலே தமிழ் படிப்பவர்கள் உபாத்தியாயர்களுக்குச் சம்பளங் கொடுக்க இயலாமல் படுங்கஷ்டமும், உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளுக்குச் செய்யும் வஞ்சனையும், பிள்ளைகள் படிக்கிறதற்கு நூல்களைத் தேடும் பிரயாசமும் ஆகிய இவைகளைக் கண்டு கவலை கொள்வார்; பாதிரிமார் சைவர்க

ன்ற ஆசைகொண்டார். அவற்றிற்கு உபாத்தியாயர்களாகத் தக்கவர்களை முதலிற் சேர்த்துக் கற்பித்தற்குச் சிதம்பரத்திலே தாம் முன் தாபிக்கக் கருதிய பெரிய வித்தியாசாலையைத் தாபிக்க மீட்டும் ஆசைகொண்டு, விபவ வருஷத்திலும் பிரமோதூத வருஷத்திலும் இரண்டு விக்கியாபனங்கள் எழுதி வெளியிட்டார். அந்த விக்கியாபனங்கள் இவை:—

“நான் ஐயவ்ரு முதலாகப் பீற்றர் பார்சிவல் துரையுடைய இங்கிலிஷ் வித்தியாசாலையிலே இங்கிலிஷ் கற்றேன். பிலவ்ரு பார்சிவல் துரைக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதரையினேன். பிதிரார்ச்சிதம் நான் பெறவில்லை; என்னுடைய தமையமார்கள் நால்வரும் இயன்ற மட்டும் பொருளும் உத்தியோகமும் உடையவர்களாயிருப்பவும், அவர்கள் பொருளுதவியும் நான் பெறவில்லை. இங்கனமாகவும், மேற்கூறப்பட்ட விருத்தியை நான் கீலகவ்ரு புரட்டாதிமீ பரித்தியாகஞ் செய்தேன். பார்சிவல்துரை “நான் தங்களுக்கு உயர்வாகிய வேதனம் தருவேன்; தங்கள் ஒன்றை விடலாகாது” என்று பலதாம் வற்புறுத்திச் சொல்லியவழியும், நான் அவ்விருத்தியில் விருப்பம் வைக்கவில்லை. நான் இங்கிலிஷிலே அற்பவிற்பத்தியாயினும் பெற்றிருந்தும், என்னோடு இங்கிலிஷ் கற்றவர்களுள்ளும் எனக்குப் பின் இங்கிலிஷ் கற்றவர்களுள்ளும் அநேகர் தங்கள் தங்கள் சத்திக்கேற்ற உத்தியோகம் பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கண்டும், நானும் என்சத்திக்கேற்ற உத்தியோகத்தின்பொருட்டு முயற்சி செய்யின் அது தப்பாது சித்திக்கும் என்றறிந்தும், அஃதில்லாமையால் விளையும் அவமதிப்பைப் பார்த்தும், உத்தியோகத்தை விரும்பவில்லை. தமிழ்க்கல்வித் துணைமாத்திரங்கொண்டு செய்யப்படும் உத்தியோகம் வலிய வாய்த்தபொழுதும், அதையும் நான் விரும்பவில்லை. கன்னியை நாயகனிடத்து ஒருதுட்டாயினும் வாங்காது வீடு விளைநிலம் தோட்டம் ஆபரணம் முதலிய வற்றோடு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கும் வழக்கமேயுடையது என் சென்மதேசமாகவும், நான் இல்வாழ்க்கையிலே புகவில்லை. இவைகளைல்லாவற்றிற்குக் காரணம் சைவசமயத்தையும் அதன்வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல்வேண்டும் என்னும் போசையேயாம்.

இப்போசையினால் இருபதுவருஷகாலம் நான் செய்த முயற்சிகள் பல; அவைகளுள்ளே சித்தி பெற்றவை மிகச் சில. சைவசமயிகள் யாவரும் சைவசமயத்திலே சிரத்தையுடையர்களாகித் தங்கள் தங்களால் இயன்ற உதவி செய்தார்களாயின், நான் எடுத்த முயற்சிகளெல்லாம் இதற்கு முன்னரே நிறைவேறிவிடும்; நிறைவேறின, என்னோப் போலவே பிறரும் அங்கங்கே கண்முயற்சிகளைச் செய்வார்கள்; செய்யிற் கல்வியும் சமயமும் தழைத்தோங்கும்.

தன்னிம்மைப்பயன்களெல்லாம் இகழ்ந்தும் கைம்மாறு வேண்டாதும் இருபதுவருஷகாலம் சைவசமயவிருத்தியின்பொருட்டு முயற்சி செய்பவன் ஒருவன் மற்றைச்சமயத்தார்களுள் இருப்பானாயின், அவன் எடுத்த முயற்சிகளுள் யாது சித்தி பெறாது. நம்முடைய சைவசமயிகள், தங்கள் சமயமும் பாஷையும் விருத்தியுடையும்பொருட்டு நான் செய்யும் முயற்சிகளுக்கு உதவிசெய்யாமை மாத்திரையின் அமையாது, பெரும்பான்மையும் அவமதிப்பும் இடையூறுமே செய்கின்றார்கள். இதனால் எனக்கு யாதாயினும் ஓர் குறைவு உண்டு என்னுள் கவலை எனக்குச் சிறிதும் இல்லை. எனக்குச் செயப்படுவன வற்றைக் காணுந்தோறும் கேட்டுக்கொள்ளும், பிறருக்குத் தமிழ்கற்றலின்கண்ணும் தமிழ்க்கல்வியையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்தலின்கண்ணும் ஊக்கக் கிளராவண்ணம் தடைவிளைகின்றதே என்னுள் கவலை எனக்குப் பெரிதுமுண்டு. பூர்வகாலத்திலே சைவசமயவிருத்திப்பொருட்டு முயன்ற பெரியோர்களுக்குச் சைவசமயிகளாலே நன்குமதிப்பும் பாசமயிகளாலே இடையூறும் செய்ப்பட்டன. தற்காலத்திலே சைவசமயவிருத்திப்பொருட்டு முயலும் சிறியோர்களுக்குச் சைவசமயிகளாலேயே அவமதிப்பும் இடையூறும் செயப்படுகின்றன. பாசமயிகளோ எனக்கு இடையூறு செய்யவுமில்லை, என்னை அவமதிக்கவுமில்லை. இஃதென்னையாச்சரியம்!!! சைவசமயவிருத்திப்பொருட்டு முயலும் எனக்கு நம்மவர்களாலே அவமதிப்பும் இடையூறும் செய்ப்பட்டபோது, நான் தமிழ்க்கல்வியிலும் தமிழ்க்கல்வியையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சிகளிலும் போக்கு நகரத்தை முன்பயின்ற இங்கிலிஷிலேயே போக்கி உத்தியோகமும் செல்வமும் பெற்று நம்மவர்களாலே நன்குமதிக்கப்படல்வேண்டும் என்று விரும்பாவண்ணம் திருவருள் சார்த்த சிவபெருமானது

னைக் “குருட்டுவழி” முதலாகிய புத்தகங்களாலும், நல்லசம்பளம் உத்தியோகம் முதலியன தருவோமென்று சொல்லும் மருட்டுயொழிகளாலும், தம்வசமாக்கித் தமது சமயப்படுகுழியில் வீழ்த்துதலையும், சைவசமயத்தின் உண்மையை அறியாத மூடசனங்களெல்லாம் விளக்கிற் போய் விழும் விட்டிற் பறவைபோலப் பாதிரிமாரிடத்திற் போய் விழுதலையும், இவைகளை யெல்லாம் அக்காலத்திலிருந்த சைவகுருமாரும் வித்துவான்களும்* கண்டுங் கேட்டும் அவற்றைத் தடுக்க முயலாதிருத்தலையுங் கண்டு அல்லும் பகலும் மனம் புழுங்குவார்; அன்றியும் சைவர்களாயுள்ளார் மற் சமாயிசம் புசித்தலையும், அவர்கள் தமதாசாரங்களைச் சரிவர அனுட்டியாமையையுங் கண்டு மனம் வருந்துவார்; அநேக சைவாலயங்கள் ஆகமப்பிரகாரங் கட்டப்படாமையையும் அவைகளிலே பூசை திருவிழாக்கள் விதிப்படி நடவாமையையுங் கண்டு மனம் வருந்துவார். இந்தக் கலையையும் மனப்புழுக்கத்தையும் மனவருத்தத்தையும் கொடுத்தே, பரமசிவன் இவரைத் தமது தொண்டுக்கு உரியவராக்கிக்கொண்டார். இவ்வளவு உலகப்பிரசித்தமான பௌத்தசமயத்தைத் தாபித்த புத்தரும், தாம் மனைவி மக்களோடு கூடி இன்பமனுபவித்து அதன்பின்னரே உலகத்துக்கு நன்மைசெய்யத்தொடங்கினாரென்று பௌத்த சமயநூல்கள் சொல்லும். கிறிஸ்துமத தாபகராகிய யேசுவும் முப்பதுவயசுவரையும் என்னென்ன சவானுபவங்களை அனுபவியாது விட்டாரோ தெரியாது. மகம்மது எல்லாச் சிற்றின்பங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டே தமது மதத்தைத் தாபித்தாரென்ப. இவரோ சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து புத்தகங்கள் அச்சிடுங்

* சன்னாத்திலிருந்த முத்துக்குமார சுலாசார் மாத்திரம் ஞானக்குமரி என்கின்ற ஒரு சிறந்த கிறிஸ்துமத கண்டனநூல் செய்திருக்கின்றார். அது பின் நாவலராலே திருத்தமாக அச்சிடப்பட்டது.

காலத்திலே தவசிப்பிள்ளைப் பஞ்சத்தினூற் பூசைவைத்தியத்தைமாத் திரம் உண்டிருந்த காலங்களும் உள. இவரனுபவித்த இம்மைச்சகம் புகழொன்றையல்லாமல் வேறொன்றுமில்லை. அதனையும் இவர் மனத்தால் அனுபவிக்கவில்லை. இவைகளை இவர் சிதம்பர சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலை நான்காம் ஆவேதனத்தோடு கூட விபவவ்ரு சித்திரைமீ வெளியிட்ட “சைவசமயிகளுக்கு விக்கியாபனம்” என்னும் பத்திரிகையில் எழுதியவாற்றாலறிக.

அது வருமாறு:—

“நான் ஜயவ்ரு முதலாகப் பீற்றர் பார்சிவல் துரையுடைய இங்கிலிஷ் வித்தியாசாலையிலே இங்கிலிஷ் கற்றேன். பிலவவ்ரு பார்சிவல் துரைக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதனாயினேன். பிதிரார்ச்சிதம் நான் பெறவில்லை. என்னுடைய தமையன் மார்கள் நால்வரும் இயன்றமட்டும் பொருளும் உத்தியோகமும் உடையவர்களாயிருப்பவும், அவர்கள் பொருளுதவியும் நான் பெறவில்லை. இங்ஙனமாகவும், மேற்கூறப்பட்ட விருத்தியை நான் கிலகவ்ரு புரட்டாதீமீ பரித்தியாகஞ் செய்தேன். பார்சிவல் துரை ‘நான் தங்களுக்கு உயர்வாகிய வேதனம் தருவேன்; தாங்கள் என்னை விடலாகாது’ என்று பல தாம் வற்புறுத்திச் சொல்லிய வழியும், நான் அவ்விருத்தியில் விருப்பம் வைக்கவில்லை. நான் இங்கிலிஷிலே அற்பவிற்பத்தியாயினும் பெற்றிருந்தும், என்னோடு இங்கிலிஷ் கற்றவர்களுள்ளும் எனக்குப் பின் இங்கிலிஷ் கற்றவர்களுள்ளும் அநேகர் தங்கள் தங்கள் சத்திக்கேற்ற உத்தியோகம் பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கண்டும், நானும் என்சத்திக்கேற்ற உத்தியோகத்தின்பொருட்டு முயற்சிசெய்யின் அது தப்பாது சித்திக்கும் என்றறிந்தும், அஃதில்லாமையால் வினையும் அவமதிப்பைப் பார்த்தும், உத்தியோகத்தை விருப்பவில்லை. தமிழ்க்கல்வித் துணையாத் திரங்கொண்டு செய்ப

படும் உத்தியோகம் வலிய வாய்த்த பொழுதும், அதையும் நான் விரும்பவில்லை. கன்னியை நாயகனிடத்து ஒருதுட்டாயினும் வாங்காது விடு விளைநிலம் தோட்டம் ஆபரணம் முதலியவற்றோடு விவாகஞ்செய்துகொடுக்கும் வழக்கமேயுடையது என் சென்மதேசமாகவும், நான் இவ்வாழ்க்கையிலே புகவில்லை. இவைகளெல்லாவற்றிற்குங்காரணம் சைவ சமயத்தையும் அதன்வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல்வேண்டும் என்னும் பேராசையேயாம்.

இப்பேராசையினால் இருபதுவருஷகாலம் நான் செய்த முயற்சிகள் பல; அவைகளுள்ளே சித்தி பெற்றவை மிகச் சில. சைவசமயிகள் யாவரும் சைவசமயத்திலே சிரத்தையுடையர்களாகித் தங்கள் தங்களால் இயன்ற உதவிசெய்தார்களாயின், நான் எடுத்த முயற்சிகளெல்லாம் இதற்கு முன்னரே நிறைவேறிவிடும்; சிறைவேறின், என்னைப்போலவே பிறரும் அங்கங்கே நன்முயற்சிகளைச் செய்வார்கள்; செய்யிற் கல்வியும் சமயமும் தழைத்தோங்கும்.

இதனை நான் என் சிறுவயசுமுதலாகச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து, 'சைவசமயத்தை வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்வாரில்லையே! இதற்கு யாது செய்யலாம்? சைவசமயவிருத்தியின்கண்ணதாகிய பேராசையை அதனை முடித்தற்குச் சிறிதும் சத்தியில்லாத எனக்குத் தந்தருளிய சிவ பெருமான் சத்தியுடைய மற்றையோர்களுக்குக் கொடுத்தருளிற்றில்லையே!' என்று இரவும் பகலும் பெருங் கவலைகொண்டு பெருமூச்செறிதலினும் பலருக்குப் பிதற்றுதலினுமே பெரும்பான்மையும் என்காலத்தைப் போக்குவேறியினேன்.

நான் எனக்கு ஒழிவுள்ளகாலத்தைக் கைம்மாறுவேண்டாது உலகத்தாருக்குப் பயன்படக் கழித்தல்வேண்டும்

என்று நினைந்து, விசுவாசவாசுரூப தைமீ முதலாகச் சில பிள்ளைகளுக்கு இராத்திரியிலும் காலையிலும் தமிழ்க் கல்வி கற்பித்துக்கொண்டுவந்தேன்."

வித்தியாசாலைகள் தாபித்து வேதனம் வாங்காமல் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசையும், ஏட்டிலே உள்ள நூல்களை எல்லாரும் எளிதற் பெறும்படி அச்சிற் பதிப்பித்தல்வேண்டும் என்னும் ஆசையும் இவருக்கு உண்டாயிருந்தது இவைகளால் விளங்குகின்றது.

நாலாம் அதிகாரம்.

பிரசங்கம்.

பிரசங்கம் என்பது வடசொல். அத்தற்குச் சமமான தமிழ்மொழியை நாம் இன்னும் காணவில்லை. தமிழ்நூல்களிலே இச்சொல் வேறுபல பொருள்களில் வழங்கிவந்தது. அஃது, ஒருவர் சாதாரியமாகப் பேசும் விஷயத்திற்கு வந்தது இவர் காலத்திலேயாம். நூல்கள் உரைகள் செய்த மிகச் சிறந்த வித்துவான்கள் பலர் முற்காலத்திலே இருந்தார்கள்; அவர்கள் சபைகளிலே எழுந்து ஒவ்வொரு விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதனைச் சனங்களுக்குப் போதித்ததை நாம் கேள்விப்படவில்லை. தமிழிலே பிரசங்கம் என்பது, முதல் இவராலேதான் செய்யப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். இவர் தம்முடைய அபிப்பிராயங்கையெல்லாம் பிறர்க்குச் சொல்லவும் நிறைவேற்றவும் விரும்பி, மகாப்பிரபுவாகிய வைத்தியலிங்கச்செட்டியாராற் கட்டுவிக்கப்பட்ட வண்ணார்பண்ணைச் சிவன்கோயிலிலே கலியத்தம் சகசகக் குச்சரியான பிலவங்கவாசு மார்கழிமீ கஅவ சுக்கிரவாரமும் சுவாதி நகூத்திரமுங் கூடிய சபதினத்திலே; சைவ

மென்னுஞ் செஞ்சாலி வளரும்பொருட்டுப் பிரசங்கம் என்னும் மழையை முதன்முதற் பொழிந்தார். பிரசங்கம் தொடங்கும்போது விக்கினேசரனை நினைத்துத் தேங்காயுடைத்தார்கள். அது சாத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட. பிரகாரம் உடைந்தது. மங்கலமாகிய கோயில் மணிச்சத்தமும் அகஸ்மாத்தாய்க் கேட்டது. இவைகளால் இப்பிரசங்கம் நெடுங்காலம் தழைத்தோங்குமென்று அங்கிருந்தோரெல்லாரும் பேசிக்கொண்டார்கள். அந்நாள் முதலாக ஒவ்வொரு சுக்கிரவாரத்திராத்திரிகளினும் நியமமாகச் சைவப்பிரசங்கஞ் செய்து வந்தார். அந்தக்காலத்தில் இவர் நின்றுகொண்டு தான் பிரசங்கம் செய்வார். இவரோடு ஒருசாலை மாணக்கராயிருந்த நல்லூர் வேங்கடாசலபீரகுமாரர் கார்த்திகேயரீயரும் இவருடைய கேள்விப்படி இடையிடையே பிரசங்கஞ் செய்துவந்தார்.

கார்த்திகேயரீயரும் இவரும் பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டுவருநாளில், கார்த்திகேயரீயருடைய பிரசங்கமுறையொன்றிற் பல சனங்கள் பிரசங்கக் கேட்க வந்து கார்த்திருந்தார்கள். ரீயர் அப்பொழுது ஓடிவந்து “என்னுடைய தாயாருக்கு அதிக அசௌக்கியமாயிருத்தலால் எனக்கு இன்றைக்குப் பிரசங்கஞ் செய்ய இசையாது. தாங்களே இன்றைப் பிரசங்கத்தைச் செய்தல்வேண்டும்” என்று இவரிடஞ் சொல்லிவிட்டு உடனே போய்விட்டார். பிரசங்கக் கேட்க வந்த சனங்களெல்லாரும் “தாங்களே பிரசங்கஞ் செய்யுங்கள்” என்று இவரைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். இவர் அந்தச் சக்கிரவாரம் கார்த்திகேயரீயருடைய பிரசங்கமுறையால் என்பதுபற்றித் தாம் பிரசங்கவிஷயம் ஒன்றும் ஆயத்தம் பண்ணவில்லை. அதுபற்றி “நான் ஆயத்தமில்லை” என்றார். அப்பொழுது அங்கிருந்தோர் பலர் சிறிது நகைத்தார்கள். உடனே, இங்கிலாந்தில் ஒரு பரிசைக்குப்

போன பிள்ளைகளுக்கு ஒவ்வொரு விஷயம் எழுதும்படி காகிதத்திற்குறித்துக் கொடுக்கப்பட்டதென்றும், அவருள் ஒருவனுக்கு ஒன்றுக் குறியாமல் வெறுங்காகிதம் கொடுக்கப்பட்டதென்றும், மற்றவர்கள் எல்லாரும் குறித்த அவ்வ விஷயங்களை எழுத இவன் சூனியத்திலிருந்து கடவுள் உலகத்தைச் சிருட்டித்தார் என்பதே தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விஷயம் எனக் கருதி அதைப்பற்றி எழுதினான் என்றும், தாம் வாசித்த ஒருகதை தமது நினைவில் வர “ஆயத்தமில்லை” என்று தாம் முன்பு சொல்லிய வாக்கியத்தையே பின்னும் மூன்றுமுறை உரத்துச்சொல்லி, அதனையே பீடிகையாகக் கொண்டு, மாணத்துக்கு ஆயத்தமில்லை என்று மிக விரித்து இனிமையும் சாதாரியமுற் தோன்றப் பேசி முடித்தார். ஆயத்தம்பண்ணாமல் அன்று செய்த பிரசங்கம் போல இவர் அதற்குமுன் செய்ததில்லை. முன்னே நகைத்தவர்கள் எல்லாரும் இந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுத் திகைத்தவர்களானார்கள். இவருடைய பிரசங்கங்களுள் ஆயத்தம்பண்ணிச் செய்யும் பிரசங்கங்களிலும் ஆயத்தம்பண்ணாமற் செய்யும் பிரசங்கங்களே பெரும்பாலுஞ் சிறப்புள்ளனவாயிருந்தன. இவர் பிரசங்கத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்துவது என்னையெனின், பிரசங்கத்துக்குச் சிறிதுநேரத்துக்குமுன் ஏழு எட்டு நிமிஷந் தனியிடத்திலிருந்து சில நூல்களை எடுத்துப் பார்த்து அவற்றில் இன்ன இடம் என்று ஒரு காகிதத்திற் குறித்துக்கொள்வதேயாம்.

இந்தப் பிரசங்கங்களுக்கு வேண்டிய முயற்சிகளைச் சதாசிவப்பிள்ளையும் தில்லைநாதபிள்ளையும் பிறருஞ் செய்துவந்தார்கள். அந்தப் பிரசங்கம் வெகு சனங்களுக்குப் பயன்பட்டன.

சுவமத ஸ்தாபனத்திற்கும் பரமத கண்டனத்துக்கும் அத்தியாவசியகம் வேண்டற்பாலனவாகிய விஷயங்களைப்

பிரசங்கித்துவரும் நாளிலே, பாதிரிமாருட் சிலர் பார்சிவலிடத்திலே போய், “நாங்கள் இத்தேசத்துக்கு வந்த காலத்திலாவது அதற்கு முன்னாவது சைவசமயத்தவர்களுக்குள்ளே இல்லாத காரியத்தை, உம்மிடத்திலே தமிழ்ப்பண்டிதராயிருப்பவர் இப்போது செய்கின்றார்; நாங்கள் இத்தேசத்துக்குவந்த காரணம் எங்களுடைய சமயத்தைப் பரப்புகிறதற்கேயன்றிப் பிறிதொன்றற்கன்று. அப்படியிருக்க, எங்கள் சமயம்பொய்யென்றும், அதைப் பரம்பவிடமாட்டேன் என்றுஞ் சபதம் கூறி, சொல்லாலுஞ் செயலாலுங் காட்டுகிற இவரை உமக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதராக வைத்திருத்தல் தகாது” என்றார்கள். அவர்கள் சொல்லியவைகள் தங்கருத்துக்கும் ஒருவாறு ஒத்திருந்தமையால், பார்சிவல் ஒருநாள் இவரை நோக்கி, “நாங்கள் சிவன்கோயிலிலே வெள்ளிக் கிழமைதோலுஞ் சைவப் பிரசங்கஞ் செய்கின்றீர்களாம்; இடையிடையே நமது சமயத்துக்கு மாறாகவும் பேசுகின்றீர்களாம் அல்லவென்ன?” என்று அறியாதார்போலக் கேட்டனர். அதற்கு உத்தரமாக இவர் “என்கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் ஏதுந் தவறுண்டா? அப்படியானால் சொல்லும்” என்றார். பாதிரியார் ஒன்றும் பேசாது மௌனமாயிருந்துவிட்டு, பின்பு தம்மிடத்திலே முறையீடுசெய்த பாதிரிமாருக்கு “இப்படிப்பட்ட ஒருவரைத் தஞ்சுந்த சம்பளங்கொடுத்தாலும் பெற்றுக்கொள்ளாதல் அரிதாதலால், இக்காரியத்திலே நான் யாதும் பேசாது விடுதலேதகுதி” என்று சொல்லிவிட்டார்.

புறச்சமயிகளுக்குள்ளேயன்றி, நமது சைவசமயிகளுக்குள்ளே இல்லாதிருந்த பிரசங்கத்தை இவர் செய்யத் தொடங்கிய பின்னர், பிராமணர்கள் வித்துவான்கள் பிரபுக்கள் முதலிய எத்திறத்தாரும், இவர்செய்யும் பிரசங்கங்கள் பாதிரிமார்செய்யும் பிரசங்கங்களினும் கடினமானவிஷயங்களாயும், பல நூல்களின் சாரங்களாயும், இம்மை மறுமைப் பயன்களைத் தருவனவாயும், காதுக்கு இனியனவாயும், கேட்போருக்கினிது விளங்குவனவாயும் இருத்தலை அறிந்து ஆச்சரியமடைந்து, மிக்க ஊக்கத்தோடும் அன்போடும் ஒவ்வொரு சக்கிரவாரத்தினும் கிரமமாக வந்து கேட்பாராயினார்கள்.

சைவசமயத்தின் இலக்கணம் இது என்பதும், சைவசமயிகள் வழிபடுங் கடவுளது இலக்கணம் இது என்பதும், சைவசமயிகள் அத்தியாவசியகர் தரிக்கவேண்டிய சின்னங்கள் இவை என்பதும், யாவரும் முதலில் அறியவேண்டிய விஷயங்களெனக் கண்டு, அவ்விஷயங்களை அதிப்பிரபல பிரமாணங்களோடும் எடுத்துப் பிரசங்கித்து வந்தார். அக்காலத்தில் இவர் பிரசங்கித்த விஷயங்களாவன: கடவுள் வாழ்த்து, உருத்திராக்ஷதாரணம், சிவபத்தி, வேதாகமங்கள், திருவிழா, சிவலிங்கோபாசனை, யாக்கை நிலையாமை, சிவதீக்ஷை, மகனிரொழுக்கம், இகபர்ப்பேறு, தருமம் செய்நன்றியறிதல், பிகைப்பிடுதல், கல்விகற்பித்தல், கடவுளொருவருண்டெனல், பசுக்காதல், அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்தோரைத் தழுவி நடத்தல், பிரபஞ்சம், மாயை, பேதைமை, கொல்லாமை, நீதிகைக்ஷை, வியபிசாரம், கள்ளுண்ணல், சிவத்திரவியங்கவர்தல் முதலானவை.

இப்பிரசங்கங்களைக் கேட்டவர்களுள், மாமிசபோசனஞ்செய்த அநேகர் அது செய்யாது விட்டார்கள். மதுபானம்செய்த அநேகர் அது செய்யாது விட்டார்கள். தீக்ஷைபெற்றுஞ் சந்தியாவந்தனஞ்செய்யாத அநேகர் மீட்டுந் தீக்ஷைபெற்றுக் கிரமமாகச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்து வந்தார்கள். உருத்திராக்ஷத் தரியாது ஆலய தரிசனஞ் செய்த அநேகர் உருத்திராக்ஷ தாரிகளாய்க் கோயில்களுக்குப் போய்த் தரிசனஞ்செய்யத் தொடங்கினார்கள். தரிசன காலங்களிலே

ஒரு சிறிதுந் தோத்திரஞ் செய்யாத அநேகர் தோத்திரத் திரட்டுக்களை நெட்டுருப்பண்ணிக் கோயில்களிலே தோத்திரம் பண்ணத் தொடங்கினார்கள். ஒருகாலத்தினும் ஆலயதரிசனஞ்செய்யாத அநேகர் சோமவாரம், மங்கலவாரம், சுகிரவாரம், பிரதோஷம், கார்த்திகை, அமாவாசை, பெளர்ணிமை, மாசப்பிறப்பு, சிவராத்திரி; நவராத்திரி, விநாயகசதுர்த்தி, கந்தசஷ்டி முதலிய புண்ணிய காலங்களிலும், சிலர் எந்தநாளிலும் ஆலயதரிசனஞ் செய்யத்தொடங்கினார்கள். சைவசமய நூல்களெல்லாம் சில விவேகிகளால் அவ்வக்காலங்களிலே தங்கள் பிழைப்புக்காகச் செய்யப்பட்டன என்று சொல்லிய பாதிரிமாரின் சொல்லை விசுவசித்திருந்த அநேகர், பாதிரிமாரும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் சொல்லின வெல்லாம் பொய்யென்றும், சிவபெருமானின் ஆன்மாக்கள் பொருட்டு வேத சிவாகமமென்னும் முதலானவை அருளிச்செய்தாரென்றும், அவைகளுக்கு வழிநூல் சார்புநூல்களும் அவ்வக்காலங்களிலே தோன்றினவென்றும், மற்றைச் சித்தாந்த நூல்களும் அவர் அருள் பெற்றவர்களாலேயே செய்யப்பட்டனவென்றும் அறிந்துகொண்டார்கள். பிரமாவிட்டுணு உருத்திரன் முதலாகக் கடவுளர் பலரென்றும், அவர்களை வணங்குதலாலே தங்களை அநேகேச்சரவாதிகள் என்று எண்ணின அநேகர், அநாதி முத்த சித்துருவாகிய சிவன் ஒருவரே சகல ஆன்மாக்களுக்கும் மேலாகிய கடவுள் என்றும், அவரை வழிபடுதலாலே தாங்கள் சித்தாந்த சைவரென்றுத் தெளிந்துகொண்டார்கள். கோயில்களிலே சுவாமியைச் சமத்தல் தங்களுக்கு அவமானம் என்று எண்ணியிருந்த அநேகர் சுவாமியைச் சமத்தலால் வரும்பயன் இதுவென்று அறிந்து சமக்கத் தொடங்கினார்கள். தலைக்குட்டையோடு கோயில்களுக்குப் போய்ச் சுவாமிதரிசனஞ் செய்துவந்த அநேகர் அது விலக்கென்று கண்டு, தலைக்குட்டையில்தான் தரிசனஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

பிறன்மனை விழைதல் வரைவின் மகளிர் விழைதல் முதலியவைகளே தங்களுக்கு இடையறு வேலையாகத் திரிந்த சிலர், அவை பாவமென்று கண்டு, வெறுத்துவிட்டார்கள். சரீரம் நித்தியமென்றும், தாங்கள் என்றைக்குஞ் சுக சரீரிகளாய்ச் சீவிக்கலாமென்றும் எண்ணினவர்கள் போல மரணத்தைக்குறித்து ஒருபோதுஞ் சிந்தியா திருந்த அநேகர், சரீரம் அநித்தியமென்றும், இருவினைக்கிடாகிய சுகதுக்கங்களை அநுபவித்தல் நிச்சயமென்றும், அது நீங்கும் வதி தமக்குத் தெரியாதென்றுத் தெளிந்துகொண்டார்கள். ஒருபோதுந் தருமசிந்தையில்லாது, தாமுந் தமது பெண்டிர் பிள்ளைகளும் நன்றாக உண்டுடுத்துக்கொண்டு களிப்புற்ற அநேகர், தருமஞ் செய்தவின் மிக்க உறுதி பிறிதொன்றுமில்லையென்று கண்டு, அதனைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். தமக்கு எவ்வளவோ நன்றி செய்தவர்களாயும் மறந்த அநேகர், செய்நன்றிமறத்தல் கேடு என்று அறிந்தார்கள். உயிர்க்குயிராயுள்ள சிவபெருமானிலும் பார்க்கப் பெண்டிர் பிள்ளைகளிலும் பொருள் பண்டங்களிலும் அதிக அன்புவைத்த அநேகர், இவைபெல்லாவற்றையுந் தந்தவரும், நம்மோடு அநாதியே இரண்டறக் கலந்து நின்றவரும், பெத்தவிலையிலே தாம் நம்முள்ளே மறைந்து நமக்குப் பின்புகியும், முத்திவிலையிலே நம்மைத் தம்முள்ளேயடக்கித் தாம் நமக்குமுன்னாகியும் நிற்பவருமாகிய சிவபெருமானிடத்தே அதிக அன்புவைத்தலே தகுதியென்று கண்டு, அன்புவைத்தார்கள். தங்கள் தங்கள் கடமைகளும் ஒழுக்கங்களும் இவை இவையென அறியாத பெண்களுள் அநேகர், தங்கள் தங்கள் கடமைகளையும் ஒழுக்கங்களையும் அறிந்து கொண்டார்கள். திருவிழாக்கள் தங்கள் கொண்டாட்டத்துக்கு மிக உவப்பானவைகள் என்று நினைத்த அநேகர், கடவுள் உற்சவம் கொண்டருளுவது ஆன்மாக்களாகிய நாமெல்லாம் தம்மேலே பத்திசெய்யும்பொருட்டென்று உணர்ந்து,

திருவிழாக் காலத்திலே துன்மார்க்க விஷயங்களிலே மனசை விடாது கடவுள்மீது பத்தி செய்து அவரை வழிபடத் தொடங்கினார்கள். பசுக்களை இரக்கமின்றி அடித்தல் முதலியவற்றைச் செய்த அநேகர், அவைகள் சிவலோகத்தினின்றும் பூமியில் வந்தன என்றும், அவைகளின் உறுப்புக்களிலே தேவர்களும் முனிவர்களும் வசிக்கின்றார்களென்றும், புண்ணிய தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன என்றும், அப் பசுக்கள் தரும் பஞ்சகவ்வியங்கள் சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகத் தீரவியங்களாகின்றன என்றும், அவற்றின் சாணம் சிவசின்னமாகிய விபூதிக்கு மூலம் என்றும் அறிந்து, அவைகளை வணங்குதற்கும், அன்போடு புல் முதலியன கொடுத்தற்கும், அவைகளின்பொருட்டுக் கேணி குளங்களை வெட்டுவித்து அவைகளினருகே ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டுவித்தற்குத் தொடங்கினார்கள். வீணரோடு கூடுதலும் அவர்களோடு காகிதம் கவறு சதுரங்கம் விளையாடுதலுமே தமக்குத் தொழிலாகக் கொண்ட அநேகர், அவர்களோடு கூடாதும், அவை செய்யாதும் விடுத்துச் சற்சனரோடு சகவாசஞ் செய்தலே பெருமையென்றறிந்து, அவர்களோடு நல்விஷயங்களிலே பொழுது போக்கத் தொடங்கினார்கள். கல்வியிற் குறைவுடையோரும் கல்வியில்லாதவருமாகிய இருதிறத்தாரும் கல்வியின் மேம்பட்ட செல்வம் பிறிதொன்றுமில்லையெனக் கண்டு, கல்வி கற்கத் தொடங்கினார்கள்.

சிவபதமடையுமுன் மூன்றுமாசம் வரையும் இடையிடையே இவர் பிரசங்கங்கள் செய்துவந்தார். இவரைப் பிற விடங்களிலும் பலர் அழைத்துக் கொண்டுபோய்ப் பிரசங்கங்கள் செய்விப்பார்கள். இவர் பிரசங்கஞ் செய்யுமிடங்கள் சிலவற்றில் இவரை உன்னதஸ்தானத்திலிருத்திப், பிராமணகுருமார் சைவகுருமார் பிரபுக்கள் முதலான எல்லாருங் கீழே இருந்து மிக்க ஆராமையோடு கேட்பார்கள். இவர்

சென்னப்பட்டணத்தில் இருந்த காலங்களிலே தமது வீட்டிலுஞ் சக்கிரவாரந்தோறும் பிரசங்கஞ் செய்து வந்தனர். அங்கும் வித்துவான்கள் பிரபுக்கள் முதலானோர் பலர் கிரமமாகச் சென்று அதனைக் கேட்டுவந்தார்கள். இவர் சொமியவருஷத்திலே சென்னப்பட்டணத்தினின்றும் தக்ஷிணதேசயாத்திரை செய்துகொண்டு போங்காலத்தில், இதற்கு முன்னரே இவருடைய கல்வித்திறமை முதலியவற்றைக் கேள்வியுற்றிருந்த திருக்கைலாசபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீன உபயசநிதானங்களும், திருமடத்துக்கு இவரை அழைத்து உபசரித்து வித்துவான்களுக்கெதிரில் இவரிடத்திலே இலக்கண இலக்கியங்களிலும் சைவசித்தாந்த சாததிரங்களிலும் பல ஆட்சேபங்களைப் பண்ணினார்கள். அவ்வாட்சேபங்களுக்கு இவர் சொல்லிய விடைகள் பல நூல்களின் சாரமாயும், யுத்தியனுபவங்களுக்கு இயைந்தனவாயுமிருந்தமையினால், அவை அவர்களுக்கு அதிகமகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன.

ஒருநாட் பண்டார சந்நிதிகள், சைவப்பிரசங்கமொன்று செய்யும்படி இவரைக் கேட்டார்கள். அப்போது இவர் செய்த பிரசங்கஞ் சிவாகமங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படும் பதி பசு பாசங்களை உணர்த்துவதாயும், சுருங்கச் சொல்லன் முதலிய அழகுடையதாயும், செந்தமிழ் நடையாயும், இலக்கண விதிக்கு ஒரு சிறிதும் மாறுபாடில்லாததாயும், தருக்கசம்பிரதாயம் நிறைந்ததாயும், பிறரெவரும் செய்தற்கு அரியதாயும், கடவுட்பத்தியுடையாரை மாத்திரமன்றி அஃதில்லாதாரையும் மனமுருக்கி ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரியப் பண்ணுவதாயும், தெவிட்டாததாயுமிருந்தது. கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த அவ்வுபய சந்நிதானங்களும், மற்றை வித்துவான்களும் இவருடைய வாக்கு வல்லபத்தைக் குறித்து மிகவும் ஆச்சரியமூஞ் சந்தோஷ

முங் கொண்டு, நாவலர் என்னும் பட்டத்தை இவருக்குச் சூட்டினார்கள்.

நாவலர் என்னும் பட்டம் இவருக்கே தக்கது. இவர் பிரசங்கம் பண்ணும்போதும், அர்த்தஞ் சொல்லும்போதும், பேசும்போதும் சொற்களெல்லாம் நீரோட்டம்போல வந்துகொண்டேயிருக்கும். சொற்பஞ்சம் இவருக்கு ஒரு காலத்திலுமில்லை. ஒரு சொல்லையாவது விஷயத்தையாவது திருப்பிச் சொல்லும் வழக்கம் இவருக்கு இல்லை. இவர் பேசுவதை எந்தச் சிறுபிள்ளைகளும் விளங்கிக்கொள்வார்கள். பேசும்போது பெரும்பாலும் இயற்சொற்களையே வழங்குவார். சிறுபிள்ளைகளோடு பேசும் பேச்சும் இலக்கணத்துக்குச் சிறிதும் மாறுபடாததாயும் அவர்களால் விளங்கிக்கொள்ளத் தக்கதாயுமிருக்கும். குற்றங் கண்ட விடத்துப் பெரும் பிரபுக்களாயுள்ளவருள்ளும் இவராலே முகத்துக்கு முன்னே வைத்துக் கண்டிக்கப்பட்டவர் பலர். அவர்களோல்லாரும் அக்கண்டனத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டுப் போனவர்களேயல்லாமல், முன்னிலையில் நின்று எதிர்த்துப் பேசினவர் ஒருவராவது இல்லை. அதற்குக் காரணம் இவர் கண்டித்துப் பேசும்போது அதுவுமொரு சிறந்த சாதாரியமும் அலங்காரமுமாயிருந்தலேயாம். கேட்பவர் அவற்றால் மயங்கிப்போகின்றபடியால் எதிர்த்துப்பேசச் சத்தியற்றவராய் விடுகின்றார்கள்.

இராமநாதபுரம் பொன்னுச்சாமித்தேவருடைய சபையிற்செய்த பிரசங்கத்தை அவர் கேட்டு மகிழ்ந்து, மற்றை வித்துவான்களுக்கெல்லாஞ் செய்த விருதுகளினுஞ் சிறந்த விருதை இவருக்கு அளித்தார். இவர் மதுரைத் திருஞான சம்பந்தசுவாமி யாதீனத்துப் பண்டார சந்திதிகளுடைய அனுமதிப்படி மீனாட்சியம்மையார் சந்திதானத்திலே பிரசங்கித்தபோது, அதனைக் கேட்ட அந்தச் சந்திதானம் மிகு

ந்த ஆனந்தம் அடைந்து தாம் தரித்திருந்த ஆறுகட்டி சுந்தரவேடங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு “இவைகளெல்லாம் எங்களுக்குள்! சமயத்தாபனஞ் செய்ய வந்த தங்களுக்கே ஏற்றவைகள்” என்று சொல்லி இவருக்கு அணிந்தது. கோயிலருச்சகர் மீனாட்சியம்மையாருக்குச் சாத்திய விபூதிப்பிரசாதமும் பரிவட்டமும் புட்பமாலையுங் கொண்டு வந்து இவருக்குச் சாத்தினார். இவர் அந்த ஆறுகட்டி சுந்தரவேடங்களைத் திரும்பப் பண்டாரசந்திதிகளுக்கே சமர்ப்பித்துவிட்டார். பண்டாரசந்திதி வாத்தியகோஷத்தோடு இவரைத் திருமடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று சிலகாலம் அங்கே கூட வைத்திருந்தது. தருமபுர ஆதீனம், திருவண்ணாமலை ஆதீனம், காஞ்சிபுர ஆலயம் முதலியவிடங்களிலெல்லாம் இவர் பிரசங்கித்தபோது அங்குள்ள பண்டார சந்திதிகளும், சைவாசாரியர்களும், பிறரும் பரவசமாய்ப் பெருமகிழ்ச்சி யுற்றார்கள். திருவண்ணாமலை யாதீனத்துக் குன்றக்குடிப் பண்டாரசந்திதிகள் பிரசங்கமுடிவிலே இவரைச் சிவிகையிலேற்றி வாத்திய கோஷத்தோடு பட்டணப் பிரவேசஞ் செய்வித்தார்கள். சிலவிடங்களிலே பிரசங்கமுடிவில் சிலர் எழுந்து ஆனந்தக்கூத்தும் ஆடினார்கள். வேறு சிலர் விழுந்து விழுந்து நமஸ்கரித்து விபூதி வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

இனி, புராணம் முதலியவைகளுக்கு இவர் அர்த்தஞ் சொல்லும் வன்மையும் சிறப்பும் ஆகிய இவைகளும் எவருடைய மனசையும் கசிந்துருகச் செய்யும்.

முன்னிருந்த எங்கள் சமயாசாரியர்கள் தாம் தரிசனஞ்செய்யப் போன தலங்களினெல்லாம் பதிகங்கள் அருளிச்செய்தார்கள். இவரோ தாம் போன இடங்களினெல்லாம் லோகோபகாரமான சைவப்பிரசங்கங்கள் செய்து வந்தனர்.

சிறுவயசினராயிருக்கும் காலத்தில் ஒருமுறை நாகபட்டணம் போயிருந்தார். அப்போது அங்கேயிருந்த பிரபு திலகராகிய செல்வநாயகச் செட்டியார் இவரை அழைத்து “தம்பி நீர் யாழ்ப்பாணத்திலே நம்முடைய சிவன்கோயிலிலும் பிறவிடங்களிலும் மிக அலங்காரமாகப் பிரசங்கங்கள் செய்கிறீர்களும் புராணங்களுக்கு அர்த்தஞ் சொல்லுகிறீர்களும் கேள்விப்பட்டேன். இவைகளை நான் கேட்டலாகாதா” என்றார். உடனே இவர் கந்தபுராணத்திலுள்ள “காடுபோந்தனனிந்திரன்” என்னுஞ் செய்யுளைச் சொல்லி, அதற்கு அருத்தமும் அதையே பீடிகையாகக் கொண்டு ஒரு பிரசங்கமுஞ் செய்தனர். செட்டியார் அவைகளை மிகுந்த ஆராமையோடு கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து பாராட்டி இவரைக் கட்டித் தழுவினர்.

இவர் பிரசங்கங்களும், புராணபடனங்களுஞ் செய்யும்போது இருந்துகொண்டு செய்வார். மற்றை லௌகிகப் பிரசங்கங்கள் செய்யும்போது நின்றுகொண்டே செய்வார். சமயப்பிரசங்கஞ் செய்யும்போது இவர் தரித்திருக்கும் பட்டாடையும், திரிபுண்டரமும், கௌரிசங்கமும், கொத்துத் தாழ்வடமும் எவரையும் வசீகரிக்கும். இனி இவருடைய சூரலோசையோ வெகு தூரத்திலிருப்பவருக்குக் கேட்கத் தக்க தொனியும் மதுரமும் உடையது. எல்லா வகையான இராகங்களும் இவருக்கு வரும். பிரசங்கங்கள் செய்யப் போன்ற சிலகாலங்களிற் பத்துநாழிகை நேரம்வரையுங் காலெடுத்த மாறி வைராமலும், கை தலை முதலிய உறுப்புக்களை அசைக்காமலும் ஒரே மாதிரியாயிருப்பார். இவருடைய பிரசங்கம் முதலியவைகளைக் கேட்ட பண்டாரசந்தி திகள் வித்துவான்கள் ஆகிய இவருள், இவருடைய சித்தாந்த உணர்ச்சியையும் புறச்சமய ஆராய்ச்சியையும் பற்றிப் புகழாதவர் ஒருவருமில்லை. யாழ்ப்பாண “டிஸ்திரிக்கோர்ட்

டிஸ்திரிக்கோர்ட்” இவர் ஒருமுறை சாட்சியஞ் சொல்லப் போனபோது, நீதிபதி தாம் தமிழ் சிறிதேனும் அறியாதவராயிருந்தும், இவர் பேசுகிற வகையைப் பார்த்து மிகவும் பாராட்டினார். அன்று நீதிபதி ஆசனத்திலிருந்து வழக்கு விசாரணை செய்யும்போது இவர் நீதித்தலத்திலே அவர் முன் போனார். இவருடைய தோற்றப் பொலிவையும் வாகையையும் கண்டவுடனே அங்கிருந்த அப்புக்காத்துமாருட்டலைவராகிய பிறற்றோரே என்பவர் எழுந்தார். அவர் எழுந்ததைக் கண்டவுடனே மற்றை நியாயதூர்தரர் சகலரும் தம்மை மறந்து எழுந்தனர். இது நீதிபதிக்கு ஓராச்சரியமாயிருந்தது. உடனே அவரும் தாம் சற்றே எழுந்தவர் போலக் காட்டினார். இவர் படிக்கத் தொடங்கிய காலந்தொட்டுச் சிவபதமடையும் வரையுஞ் சரஸ்வதியானவள் இவருடைய நாவின் நுனியிலே நின்று நடனஞ் செய்துகொண்டேயிருந்தாள்.

இன்று வரையும் தமிழிலே குறிபெழுத்தில் எழுதும் வகை இல்லாமையினால் இவருடைய பிரசங்கமொன்றும் பூரணமாக அச்சில் வரவில்லை. அது பெருந்துக்கம். அர்த்தஞ் செய்தவற்றுள்ளே சிறுவயசில் தமது நண்பர் ஆ. சுப்பிரமணியபிள்ளை வீட்டிலே திருவிளையாடற்புராணத்துக்குச் சொல்லிய அர்த்தத்தையும், தருமபுரமடத்தில் “பீர்து பெரறிவுங் கண்களேகொள்ள வளப்பருங்கரணங்க ணை குஞ் சிந்தையெயாகக் குணமொருமுன்றுந் திருந்துசாத்து விகமேயாக” என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளுக்குச் சொல்லிய பலவகையான அர்த்தங்களையும், வண்ணர்பணனைச் சிவன்கோயிலிலே கந்தபுராணத்துச் சூரபன்மன் வதைப்படலத்துக்குச் சொல்லிய அர்த்தத்தையும் மிக வியந்து பலரும் பாராட்டுவர். இவருடைய பிரசங்கங்கள் பொழுதுபோக்குக்குக் கேட்கும் சில பிரசங்கங்கள் போலிருக்க வில்லை. இவை கேட்டவர்களைக் கேட்ட பிரகாரம் நடக்கச்

செய்யத்தக்க அவ்வளவு சாதாரியம் அமைந்தனவாயிருந்தன.

இவர் கடைசியாகப் பிரசங்கஞ் செய்தது யாழ்ப்பாணச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் பிரமாதிலு ஆடிமாசத்திற் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் குருபூசைத் தினமாகிய சுவாதிநகூர்திரத்திலன்றேயாம். பிரசங்கம் தொடங்கினதும் முடிந்ததும் சுவாதிநட்சத்திரங்களிலேயாம். அன்று எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பீடிகை “பொன்னுமெய்ப் பொருநர் தருவானை” என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாசராம். பிரசங்கமுடிவிலே சனங்களை விளித்து, நான் உங்க ளிடத்துக் கைம்மாறு பெறுதலைச் சிறிதும் எண்ணாது முப்பத்திரண்டு வருஷகாலம் உங்களுக்குச் சைவசமயத்துண் னைகளைப் போதித்து வந்தேன். எனக்குப் பின் சைவசமயங் குன்றிப்போமென்று பாதிரிமார்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் நான் உயிரோடிருக்கும்போதே உங்களுக்காக ஒரு சைவப்பிரகாரகரைத் தேடிக்கொள்ளுங்கள். இன்னும், என்னைப்போலப் படித்தவர்களும் சன்மார்க்கர்களு மாய் அநேகர் வருவார்கள். ஆனால் உங்களுடைய வைவுகளைக் கேட்டுக் கேட்டுக் கைம்மாறு கருதாது சமயத்தைப் போதிக்க என்னைப்போல ஒருவரும் வரார். இதுவே என் னுடைய கடைசிப் பிரசங்கம். இனிமேல் நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணமாட்டேன் என்னுங்கருத்துப் புலப்பட விரித்துக் கூறினார். அன்றைப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக் கண்ணீர் விட்டழர்தவர் அங்கே ஒருவருமில்லை. வித்தியாசாலையிலுள்ள தூண்கள் மசங்கள் தாமும் உருகின. இதுவே இவருடைய கடைசிப் பிரசங்கம்.

மற்றை நாள், “சென்ற இரவு ஏன் இந்தப்பிரகாரம் பிரசங்கஞ் செய்தீர்கள்?” என்று அன்பரொருவர் கேட்ட போது, தமக்கு அந்நேரம் ஒன்றுந் தெரியவில்லை என்றார்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

வித்தியாசாலைத் தாபனம்.

முற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலும் தென்னிந்தியாவிலும் உள்ள தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடங்களெல்லாம், அங்கங்குள்ள ஒவ்வொருவரார் கொட்டில்களிலும் தெருத்திண்ணைகளிலும் வைத்துப் பிள்ளைகளைட்டு சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு படிப்பிக்குமிடங்களாயிருந்தன. படிப்பிக்கப்படும் பால்கள் சாமானியமான கருவிநூல்களும் நீதிநூல்களுமேயாம். சமயநூல்கள் அங்கே படிப்பிக்கப்பட்டதில்லை. தாம் கற்ற காலத்தில் அநுபவித்த கஷ்டங்கள் எப்போதும் இவருடைய மனசிலே நிலையாயிருந்தமையால், பலவிடங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் வைத்துப் பிள்ளைகளைட்டு சம்பளம் வாங்காமற் படிப்பிக்கவேண்டும் என்கின்ற ஆசை இவருக்குத் தினந்தோறும் முறுகி வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. அதனால், தமக்கு இருபத்தாறுவது வயசு நடக்கின்ற காலமாகிய கலியத்தம் சகூரு-க்குச் சமமாகிய கிலகிலு ஆவணியிலு சக்கிரவாரமும் கிருஷ்ணபகூ சதூர்த்தியும் இரேவதி நகூர்திரமும் சூலநாம யோகமும் பாலவகரணமுங்கூடிய பதினத்திலே விருச்சிகலக்கினத்திலே, யாழ்ப்பாணத்திலே வண்ணார்பண்ணையில் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலை என்றும் பெயர் கொடுத்து, ஒரு வித்தியாசாலை தாபித்தார். அதன் இராசிசக்கரம் முதலியன:—

கே			
சந்			
சனி	யாழ்ப்பாணச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை இராசி சக்கரம்.	புத குரு சூரி சு-செ	
	லக்	ராகு	

		சூரி	சனி
	யாழ்ப்பாணச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அம்ச சக்கரம்.		சுக் கே
ராகு			
புத			
லக்			
ச-கு		செவ்	

அக்காலத்தில் இவருடையகையிற் பணமில்லாமையாற் பிடியரிசி தண்டிச் சேர்க்கும் பொருள்கொடுத்து, தம்மிடத்தே முன்கற்ற சதாசிவப்பிள்ளை முதலானவர்களை உபாத்தியாயர்களாக நியமித்து, ஒருவாறு அதனை நடத்திவந்தார். இப்படிப்பட்ட சமயத்திலே, ஒரு வர்த்தகசாலை விலைக்கு வாங்கத் தக்கதாக வந்தது. அதனை வித்தியாசாலையாக வாங்க விரும்பியும் போதிய பணம் கையிலில்லாமையால் மனம் வருந்திக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில், ஒருநாள் பூசையிலே தமது உடையவரை நோக்கி அழுது ஒரு செய்தியைச் சொன்னார். அச்செய்யுள் இது:

“மணிகொண்ட கடல்புடைகொ ளிந்நாட்டி லுன்சமய வர்த்தன மிலாமை நோக்கி, மகிமைபெறு நின்புகழ் விளக்குவான் கருதியிம் மைப்பொருட் பேரொழித்தே, கணிகொண்ட வித்தியா சாலையா பித்திவ்வுர்க் கயவர்செயு மிடர்கள் கண்டுங், தல்லூரி யதைநடாத் தப்பொருட் டீணெசையக் கருதுவோ ரின்மை கண்டும், அணிகொண்ட சாலைய தொழிப்பினஃ துணையிகழு மந்திய மதத்தர் சாலை, யாமென நினைந்தெனெஞ் சற்பகற் றயருற லறிந்துமொரு சிறிது மருளாத், தினிகொண்ட நெஞ்சவினி நின்முன்யா னுயிர் விடுத றிண்ணை யறியாததோ, சிறியேன தன்பிலர்ச் சனை கொளழ கியதிருச் சிற்றம் பலத் தெந்தையே.”

கொழும்பிலுள்ள பிரபுக்களுள்ளே ஒளதாரியகுணத்திற் சிறப்புற்றோங்கிய இ. நன்னித்தம்பிமுதலியார் என்பவர் இவ்வித்தியாசாலையக்காக ௪௦௦ ரூபா அனுப்பியிருந்தார். அந்தப்பணம் உடையவரை நோக்கி அழுது புலம்பின அன்றே வந்து சேர்ந்தது. அப்பணத்தை மூலமாக வைத்துக் கொண்டு அந்த வர்த்தகசாலையை வாங்கினார். தமது அவ்வித்தியாசாலையிற் படிப்பித்தற்காக நிகண்டு முதலிய கருவி நூல்களையும், தாம் எழுதிய பரீலபாடங்களையும், சைவசம

யசாரம், சிவாலயதரிசனவிதி முதலிய சமயநூல்களையும் அச்சிடுவித்தார்.

அவ்வித்தியாசாலையிற் கற்றவர்களுள் வைத்தியலிங்கச்செட்டியாரென்பவர் மதுரையில் வித்தியா பரீக்ஷகராகச் சென்னை அரசினராலே நியமிக்கப்பட்டார். மற்றவர்களும் அப்படியே உபாத்தியாயர்களாகவும், இராசவுத்தியோகத்தர்களாகவும் நியமிக்கப்பட்டுப்போனார்கள். சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை என்னும் பெயரை இவரே முதல் உண்டாக்கினவர்.

திவ்விய ஷேத் திரமாகிய சிதம்பரத்திலே ஒரு பெரிய சைவவித்தியாசாலையும் மடமும் தாபிக்கக் கருதி ரொளத்திரிஸ்ரூ வைகாசிமீ ஒருவிக்கியாபனம் எழுதித் தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார். அவ்விக்கியாபனம் வருமாறு:—

“யாநாயினும் ஒரு சமயத்தை மெய்யென்று நம்புகிறவன், அந்தச் சமயத்தின்வழி ஒழுகும் ஒழுக்கம் இல்லாதபொழுது, பயன்பெறான். அந்தச்சமயத்துக்கு உரிய கடவுள் இவரென்பதும், அவருடைய இலக்கணங்களும், அவரால் விதிக்கப்பட்ட புண்ணியங்களும், விலக்கப்பட்ட பாவங்களும், அந்தப் புண்ணிய பாவங்களின் பலன்களாகிய சுகதுக்கங்களும், அவரை வழிபடும் முறைமையும், அந்த வழிபாட்டினாலே பெறப்படும் பிரயோசனமும், ஆகிய இவைகளை அறியும் அறிவு உதியாதபொழுது, அந்த ஒழுக்கம் உண்டாகாது. சற்குருமுகமாக விதிப்படி பெறப்படுஞ் சமயநூற்கல்வி கேள்விகள் இல்லாதபொழுது, அந்த அறிவு உதியாது. ஆதலால், கல்வியும் அறிவும் ஒழுக்கமுமாகிய இந்த மூன்றும் வேண்டும். இது எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் ஒத்த துணிவு.

கல்வி கேள்விகள் இல்லாதவர்கள் கடவுளை அறிந்து வழிபட்டு உய்யமாட்டார்களென்பது “கல்லார் நெஞ்சினில்லா நீசன்.” எ-ம். “கற்றல்கேட்டலுடையாற்பெரி யார்கழல் கையாற்றொழு தேத்த” எ-ம். “கல்லாதார் காண்டற் கரியானை” எ-ம். “கற்றவர்தொழு தேத்திஞ் சீர்க்கறை யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி நேறவா” எ-ம். “கற்ற

வர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணை மாகடலை- மற்
றவ ரறியா மாணிக்க மலையை” எ-ம். வரும் உண்மை நாயன்மார்
திருவாக்குக்களாலும் அறிக.

கிறிஸ்து சமயிகள் பெரும்பாலும் தங்கள் சமய நூலைத் தங்கள்
கற்றும், வெகு திரவியங்களைச் செலவழித்துப் பாடசாலைகளைத்
தாபித்துப் பிறருக்குக் கற்பித்தும், தங்கள் ஆலயங்களிலும் பிற இட
ங்களிலும் யாவருக்கும் போதித்தும், வருகிறபடியினாலே, அவர்கள்
சமயம் எத்தேசங்களிலும் வளர்ந்தோங்கி வருகின்றது.

நம்முடைய சைவ சமயிகள் சைவநூல்களைக் கல்லாமையினு
லும், எங்கேயாயினும் சிலர் கற்றாலும், அவர்கள் பிறருக்குக் கற்பித்
தலும் யாவரும் எளிதில் அறிந்து உய்யும்படி சமயாசாரங்களைப்
போதித்தலும் இல்லாமையாலும், நமது சமீபசமயமாகிய சைவசமயம்
வரவாக் குன்றுகின்றது.

ஆதலால், நமது தமிழ்நாட்டுக்கும் பாடசாலைகளைத் தாபித்து,
பிள்ளைகளுக்குச் சமயநூல்களையும், அவைகளுக்குவேண்டும் கருவி
நூல்களையும், “முனிவரும் மன்னரும் முன்னுயிர் பொன்னான் முடி
யும்.” எ-ம். “வறியார் இருமையறியார்” எ-ம். திருக்கோவையா
ரில் அருளிச்செய்தபடி இம்மை மறுமைப் பயன்களுக்குத் துணைக்
காரணமாய் உள்ளபொருளை ஈட்டுதற்கு வேண்டும் வெளகுக நூல்க
ளையும், கற்பித்தலும், திருக்கோயில்கள்தோறும் சனங்களுக்குச்
சமயநெறியைப் போதிப்பித்தலும், மிக மேலாகிய புண்ணியங்க
ளாம்.

எல்லாத் தருமங்களையும் அறிந்து விதிப்படி சிரத்தையுடனே
செய்து பயன்பெறுதற்குச் சமயநூலுணர்ச்சியே எதுவாதலால்,
அப்படிப்பட்ட சமயநூலுணர்ச்சியை வளர்த்தலாகிய இந்தத் தரு
மமே எல்லாத் தருமங்களிலும் மிக மேலானது என்பதும், எல்லாத்
தருமங்களுக்கும் மூலம் என்பதும், சொல்லவேண்டுமா!

வேதாகமங்களை ஒதுதலும், அறிவுநூல்களைப் பிறருக்கு விரித்
துணர்த்துதலும், தருமங்களை எடுத்துப் போதித்தலும், பள்ளிக்கூ
டங் கட்டுதலும் பெரும்புண்ணியங்கள் என்பது ஞானோயிர்தம் என்
னும் ஞானநூலில் வகுத்துச் சொல்லப்பட்டது.

இன்னும், கன்மயாகம், தபோயாகம், செபயாகம், தியான
யாகம், ஞானயாகம் என இவகையாகங்கள் உண்டு. அவைகளுள்,
கன்மயாகமாவது சிவனை விதிப்படி பூசித்து அக்கினிகாரியம் முத
லிபன செய்தல்; தபோயாகமாவது சீரம் வாடச் சார்திராயணம்
முதலிய விரதங்களை அனுட்டித்தல்; செபயாகமாவது மந்திரங்களை
விதிப்படி உச்சரித்தல்; தியானயாகமாவது மனசை வேறொரு விட
யத்தினும் பொருந்தாவண்ணம் நிறுத்திச் சதாசிவாதி விக்ரகங்
களை அன்பினாலே தியானித்து, அந்தத்தியானத்திலே இடைவி
டாது கலந்துநிற்றல்; ஞானயாகமாவது சிவனை அறிவிக்கும் திவ்வி
யாகமங்களைத் தாம் ஒதுதலும் பிறரை ஒதுவித்தலும், அவைகளிலே
சொல்லப்படும் பொருளைத் தாம் தெளித்தலும், பிறரைத் தெளிவித்த
லும், அந்தப்பொருளை நாடோறும் மறவாமல் மனசிலே தரித்தலு
மாம். இந்த ஞானயாகமே பக்குவான்மாக்களுக்கு வைப்புமாய்ப்
பிறவிநோய்க்கு மருந்துமாய், உயர்வொப்பின்றி நிற்குந் தலைமையு
டையது. இதற்குப் பிரமாணம்: சிவதருமோத்தரம் மூன்றாவது இவ
கையாகவியல். “கரும மென்ற தவமென்ற கற்பாற் பயின்மற் திர
மென்ற-பரிவால் வருபா வையென்ற பரம ஞான மகமென்ற-
தெரியு மகமோ ராந்தினையுஞ் சிறந்த விவற்றினீ பலத்தினையும்-பரம
யோகர் நிலையுடனே பரிவான் முனிவ பகர்வாமே. செய்து சிறக்கச்
சிவபூசை செய்தீ வளர்க்கை முதல்கருமம்- நைய வுடலம் விரதத்தை
நவீற்ற லாதி தவஞ்செபமும்-பையப்பயிற்றல் பிறர்செவியிற் படாது
பயிற்றன் மந்திரத்தை - மைய லகல மனத்தாலும் வகுக்கை யெனமூ
வகைத்தாமே. பற்றிப் பரமன் நிருவுருவைப் பரிவாலொருமைப்
படவுள்ள-மற்றோர் பொருளின் மனம்பற்றா வண்ணந் திண்ண முற
மயக்க-மற்றே தொடர்ந்து விச்சின்ன மடையா வறிவு பாவனை-
ரொற்றே யொழுகு யிறைவன்பா லற்றே யஃதென் மெண்ணுகவே.
ஓப்பி லமலன் ம்லையுணர்ந்து முரையையோ தலோதுவீத்தல் - செப்
பும் பொருளைத் திரிவுமறத் தெளிகை பிறரைத் தெளிவிக்கை - தப்பா
தனை மனத்தகத்தே தரிக்கை யெனவுந் தானைந்தாம் - வைப்பா யருந்
தா மருந்தாகிச் சிறந்த ஞான மகவியையே” என வரும்.

எல்லாத் தருமங்களுக்கும் மூலமாய், அவ்வெல்லாத் தருமங்க
ளையும் தன்னுள் அடக்கி, அவ்வெல்லாத் தருமங்களுக்கும் மேற்பட்டு
யினங்கும் இச்சிவதருமம் நமது தமிழ்நாட்டுக்கும் வளர்ந்தோங்கும்

வேண்டும் என்னும் பேராசையானது என் சிறுவயசில் என்னுள்ள த்திலே தோன்றி நாடோறும் பெருகிப் பெருகி, இப்பொழுது அவவுள்ளத்தை விழுங்கித் தான்மேற்கொண்டு நின்றலால், நான் என் மென்மையை நினைந்து நினைந்து தடைப்படாமல், உயிர்க்குயிராகிய சிவனது வன்மையை “ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரே-யட க்குவித்தா லாரொருவ ரடங்கா தாரே, யோட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடா தாரே-யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகா தாரே, பாட்டுவித் தா லாரொருவர் பாடா தாரே-பணிவித்தா லாரொருவர் பணியா தாரே, காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணா தாரே - காண்பார்யார் கண்ணுதலாய் காட்டாக் காலே.” என்னும் அருமைத் திருவாக்குவ ழியாக நினைந்து நினைந்து, அவருடைய திருவருளை முன்னிட்டு நின்று, முன்னே, சிவஸ்தலங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மிக மேலாகி, எல்லார்க்கும் பொதுவாயுள்ள சிதம்பரத்திலே சில முயற்சிகள்செய் யக் கருதுகின்றேன். அவைகள் வருமாறு:—

க. சிதம்பரத்திலே திருவீதியில் விசாலமாகிய ஒருநிலம் வாங்க வேண்டும்.

உ. இந்த நிலத்திலே ஒரு பாடசாலையும், பூசைக்கட்டு, சாத் திரக்கட்டு, சமையற்கட்டு என மூன்றுகட்டுள்ள ஒரு திருமடமும் கட்டுவிக்கவும், சிவபூசைக்கு உபயோகமாகும்பொருட்டு ஒரு சிறு திருநந்தனவனம் வைக்கவும் வேண்டும்.

ங. இந்தப் பாடசாலையிலே கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த உபாத்தியாயர்களை நியோகித்து, பிள்ளைகளுக்குப் பாலபாடங்கள், நிகண்டு, திருவள்ளுவர் முதலிய நீதிநூல்கள், சிவபுராணங்கள், இலக்கணம், கணிதம், தருக்கம், வெளிப்படையாகிய வசனநடையிற் செய்யப்பட்ட சைவசமயநூல்கள், பூகோளநூல், ககோள நூல், வைத்தியம், சோதிடம், வேளாண்மைநூல், வாணிகநூல், அரசநீதி, சிற்பநூல் முதலானவைகளைப் படிப்பிக்கவேண்டும்.

ச. சாமர்த்தியர்களாகிய ஓதுவர்களை நியோகித்து, சில பிள்ளைகளுக்குத் தேவாரமும் திருவாசகமுமாகிய தமிழ்வேதத்தைப் பண்ணுடன் ஓதவும், சுத்தாங்கமாக ஓதவும், பழக்குவிக்கவேண்டும்.

ரு. திருக்கோயிலிலேனும் திருமடத்திலேனும், நாடோறும் இரவிலே, கேட்போர் யாவருக்கும் பயன்படும்பொருட்டு, இந்த

உபாத்தியாயர்களைக் கொண்டு, பெரியபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம், திருவாதவூரடிகள்புராணம், கோயிற்புராணம், கந்தபுராணம், உபதேசகாண்டம், வாயுசங்கிதை முதலிய சிவபுராணங்களை யும், சிவதருமோத்தரத்தையும், படித்துப் பொருள் சொல்லுவிக்க வேண்டும்.

சு. சாயங்காலத்திலே, சிவதரிசனம் பண்ணுகிறவர்களுக்குச் சிவபத்திவிளையும்வண்ணம், இந்த ஓதுவர்களைக்கொண்டு சிவசந்நி தானத்திலே தேவாரத்தைப் பாடுவிக்கவும், சாரங்கியில் வாசிப்பிக்க வும் வேண்டும்.

எ. தமிழ்நாட்டார் உய்யும்வண்ணம், தமிழ்வேதஞ்செய்தருளிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் முதலிய சமயகுரவர் நால்வருக்கும் பெரியபுராணஞ்செய்தருளிய சேக்கிழார் நாயனருக்கும் தமிழ்ச்சித்தார்த்தஞ் செய்தருளிய மெய்கண்டதேவர் முதலிய சந்தான குரவர் நால்வருக்கும், இந்தத் திருமடத்திலே வருடந்தோறும், அவரவர் பரிபூரணத்தசையடைந்தருளிய திருநகரத்தார்த்திலே குருபூசை செய்து, அவரவர் மகிமையை யாவருக்கும் விரித்துரைக்கவேண்டும்.

அ. இந்தப்பாடசாலையிலே கற்றவர்களுள்ளும், பிறருள்ளும், கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த பரிபக்குவர்களுக்குச் சைவாசாரியரைக்கொண்டு திருவாணதிகை செய்வித்து, இந்தத் திருமடத்திலே ஞானநூல்களாகிய சைவசித்தார்த்த சாத்திரங்களைப் படிப்பிக்க வேண்டும்.

க. சிதம்பராலயத்திலே கட்டளைவைத்திருக்கும் மகிமைபொருந்திய மடாதிபதிகளும், பிரபுக்களும், நாடோறும் தங்கள் தங்கள் கட்டளையன்னத்திலே சிறிது இந்தத் திருமடத்துக்குக் கொடுப்பிப் பார்களாகில், அந்த அன்னத்தை இங்கே படிக்கும் துறவிகளுக்கும் வறியவர்களுக்கும் உபயோகப்படுத்தவேண்டும்.

ட. இங்கே படிக்கும் மாணுக்கர்கள் கற்ற கல்வியை, வருஷந்தோறும் மடாதிபதிகளும் வித்துவான்களும் பிரபுக்களும் கூடிய சபையிலே, பரிகை பண்ணவேண்டும்.

யக. வருஷந்தோறும் இந்தத் தருமத்தின் வரவு செலவுக் கணக்கும், இது நடத்தப்படுகிறாமமும், பிறவும், விவரமாய் அடங்கிய

அறிவிப்பை இந்தச் சபையார்முன் படித்து, பின்பு அச்சிற் பதிப்பித்து, எங்கும் பிரகடனஞ் செய்யவேண்டும்.

102. இந்த பாடசாலையிலே சிலகாலம் கற்றுக்கொண்டுபோய் இங்கிலீசு கற்பவர்களுள்ளும், லௌகிகங்களிலே பிரவேசித்தவர்களுள்ளும், தங்களுக்கு ஒழிவுள்ள காலத்திலே வந்து யாதாயினும் கற்க விரும்புகிறவர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டும்.

103. இங்கே கற்றுத் தேர்ந்த மாணக்கர்களை, இந்தச் சபையாருக்கு முன்னே பரீட்சைசெய்து, கற்றுவல்லர்களென நன்குமதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு, அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ற பெயரும் சின்னமும் கொடுக்கவேண்டும்.

104. இப்படிச் சல்வியறிவொழுக்கங்களால் நன்குமதிக்கப்பட்டவர்களுள், தங்கள் வாழ்நாளிப் பிறருக்குப் பயன்படும்வண்ணம் போக்கல்வேண்டுமென்னுங் கருத்துடையவர்களைச் சிதம்பர சபாநாதர் சந்திக்கியிலே சங்காபிஷேகஞ் செய்வித்து, சைவப் பிரசாரகர்களாக நியோகித்து, அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ற சம்பளம் நியமித்து, தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஊர்கள்தோறும் அனுப்பி, அவர்களைக்கொண்டு அங்கங்கு உள்ள திருக்கோயில்களிலே சனங்களுக்குச் சமயநெறியைப் போதிப்பிக்கவேண்டும்.

இந்த நன்முயற்சிகளை விரைவிலே தொடங்கி இடையூறில்லாமல் நடத்துகில், நமது தமிழ்நாட்டுக்கும் சைவசமயம் தழைத்து இனிதோங்கும்; ஒங்கில், அநேகர் பரமபதியாகிய சிவனது மகிமையை, புண்ணிய பாவங்களையும், அவைகளின் பலன்களையும் அறிந்து, பாவங்களை ஒழித்து, புண்ணியங்களைச் செய்து, அவரை மெய்யன்போடும் விதிப்படி வழிபட்டு, நித்தியானந்த முத்தியை அடைவார்களே!

நமது சர்ச்சமயமாகிய சைவசமயம் குன்றுகின்றதே என்றும், இச்சமயத்தை வளர்த்தற்குவேண்டும் முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டுமே என்றும், அவைகளுக்கு உதவிசெய்பவர்கள் இல்லையே என்றும், ஐயையோ இதற்கு என்னசெய்வேன் என்றும், நெடுங்காலமாக இரவும் பகலும் நினைந்து நினைந்து பெருமூச்செறிதலும் பலருக்குப் பிதற்றுதலுமே தொழிலெனக்கொண்ட என் உண்மையை நெடுங்

காலமாக அறிந்திருக்கின்ற என்னில்ட்டர்களும் மாணக்கர்களும், இந்தச் சிவபுண்ணியத்தின்பொருட்டு, இப்பொழுது தங்கள் தங்களால் இயன்ற பொருளுதவி செய்யும்பொருட்டும், தங்கள் தங்கள் சிவனோபாயம் உள்ளவரையும் காலந்தோறும் யாதாயினும் நிபந்தநிரலியம் கொடுத்துவரும்படி சங்கற்பித்து, அந்தச் சங்கற்பம் தவறாமல் நடத்தி வரும்பொருட்டும், “வேண்டுவார் வேண்டியதேயீ” யும் பரமசுருணாகிதியாகிய நட்சை அவர்கள் உள்ளத்தைக் களிவித்தருளுவரென்று விசுவசிக்கின்றேன். என்னுண்மையை அறியாத மற்றவர்களுக்கு இந்தச் சிவபுண்ணிய முயற்சிகளைத் தெரிவித்தல் மாத்திரஞ் செய்கிறேன். இதற்கு உதவி செய்யும்படி அவர்களை நான் இப்போது கேட்பதில்லை. அவர்கள் தாமே இதற்கு உதவி செய்வார்களாகில், அவர்களைத் தடுப்பதுமில்லை.

இதற்கு உதவப்படும் பொருளை வட்டிக்குக் கொடுத்துவைத்து, சிதம்பரத்திலே திருவீதியில் ஒருநிலம் வாங்கத்தக்க பொருள் சேர்ந்தவுடனே, நிலம் வாங்கிக்கொண்டு, பாடசாலையைக் கட்டுவித்து, பிள்ளைகளைப் படிப்பித்தும், தமிழ்வேதம் ஒதுவித்தும், சிவபுராணப்பிரசாரம் செய்வித்தும் வரலாம்.

பின்பு இந்த நன்முயற்சியைச் சிதம்பரதரிசனத்துக்கு வந்த போது கண்டறிந்தவர்களுள்ளும், அவர்களாலே கேள்வியுற்றறிந்தவர்களுள்ளும், புண்ணியவான்களாயுள்ளவர்கள் தங்கள் தங்களால் இயன்ற பொருளுதவிசெய்து, இந்நன்முயற்சியைக் குறைவற நிறைவேற்றி, நமது சைவசமயத்தை வளர்ப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

ஆதலால் இப்பொழுது பொருளுதவி செய்து, இந்த நன்முயற்சியைத் தொடங்கும்படி செய்கிறவர்கள், இதனது நயத்தைப் பின்பு அநேகர் கண்டுக்கேட்டும், பொருளுதவி செய்து, இதை நிறைவேற்றி வளரச்செய்தற்குக் காரணர்களாய் இருத்தலால், அவர்கள் அடையும் புகழிலும் மறுமையின்பத்திலும் பார்க்கப் பெரும் புகழையும் பேரின்பத்தையும் அடைவார்களென்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை.

சைவசமயத்தை வளர்க்கும் கடமையையும் அதற்குவேண்டும் பெரும் பொருளையும் உடைய மகிமைபொருந்திய மடாதிபதிகளும், தமிழ்நாட்டுக்கும் உள்ள அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த பிரபுக்களும்,

இக்காலத்திலே சிவபண்ணியங்களில் மிக்க முயற்சியும் ஒற்றுமையும் பொருட்செலவும் உடைய நாட்டுக்கோட்டையார்களும், வருஷந்தோறும் திருக்கோயில்களிலே பெரும்பொருள் செலவிட்டுச் சிவபராணங்களை நியமமாகக் கேட்போர்களாயும் சிதம்பர சபாநாதர் மேல் மிக்க பத்தியுடையவர்களாயும் உள்ள நமது யாழ்ப்பாணத்தார்களும், இந்தச் சிவபண்ணியத்தின் பெருமையை அறிந்து, இதற்கு உதவி செய்வார்களாயின், இது எவ்வளவு தழைத்தோங்கும்!

அன்னதானம் முதலிய தானங்களைச் சம்பாத்திரத்திலே செய்வது பண்ணியம்; அசம்பாத்திரத்திலே செய்வது பாவம். சம்பாத்திரங்களுள்ளும், கரும யாகஞ்செய்வோர்க்குக் கொடுத்தது ஒரு பிறப்பளவு நிற்கும்; தபோயாகஞ் செய்வோர்க்குக் கொடுத்தது நூறுபிறப்பளவு நிற்கும்; செயுஞ் செய்வோர்க்குக் கொடுத்தது ஆயிரம்பிறப்பளவு நிற்கும்; தியானயாகஞ் செய்வோர்க்குக் கொடுத்தது கற்பமளவு நிற்கும்; ஞானயாகஞ் செய்வோர்க்குக் கொடுத்தது மகாசங்கரா காலமளவு நிற்கும். இதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம். நான்காவது பாலவிசிட்ட காரணவியல். “கருமிகட் கீகை நிற்குங் கலந்தொரு பிறப்பிற் கற்ற - பெரியார்த் தவத்தோர்க் கீகை பிறப்பொரு நூறு நிற்கு - மரியமற் திரத்தார்க் கீகை யாயிரம் பிறப்பு நிற்கு - முரியயோ கிக்கு ஞானிக் கூழிபே, ருழி நிற்கும்” என வரும்.

ஆதலால், அன்னதானஞ் செய்யும் பிரபுக்கள், இந்தச் சிவதருமம் நடந்து வரும்பொழுது, இந்தத் திருமடத்திலே சமம சாத்திரங்களைப் படிக்குந் துறவிகளுக்கும் வறியவர்களுக்கும் அன்னதானம் பண்ணுவார்களாயின், அது எவ்வளவு பெரும் புண்ணியமாகும்! அப்புண்ணியம், அநேகர் இடையூறில்லாமல் சமய சாத்திரங்களைக் கற்று வல்லவர்களாகி, தாங்கள் உய்தற்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும் ஊர்கள்தோறும் திருக்கோயில்களிலே அநேக சனங்களுக்குச் சமயநெறியைப் பேர்தித்து, அவர்களை உய்வித்தற்கும், ஏதுவாகும்ல்லவா? இதை யாவரும் சித்தசமாதானத்தோடு சிந்திக்கக்கடவர்கள்.

* * * * *

சிவதருமோத்தரம் எட்டாவது சனனமரணவீயல்.

பாம்பழல் வாயினாற் பற்ற மண்டுக்
தேம்பிடுந் துயருறுஞ் சீவன் நேயுநாள்
ஓம்பிட வல்லரோ வற்ற மன்றையார்
போம்பொழு தருந்துணை புரிந்த புண்ணியம்.

திருவள்ளுவர்குறள்.

அன்றறிவா மென்றா தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சென்னபட்டணம் }
ராளத்திரி னு }
வைகாசிமீ உகை }

இங்ஙனம்,
யாழ்ப்பாணம்,
நல்லூர் - ஆறுமுகநாவலர்.”

இந்த விக்கியாபனத்திற் சொல்லப்பட்ட பிரகாரம் நடத்துதற்குப் போதிய பொருள் சேராமையினால், யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் உபகரித்த சொற்ப பொருள்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வித்தியாசாலையிலே ஒரு வித்தியாசாலை சிதம்பரத்திலும் இரத்தாக்ஷிந்ரம் ஐப்பசியீ உஅஉ தாபித்தார். அதன் இராசிசக்கரம் முதலியன:—

சந்	கேது	செவ்
	சிதம்பர	
	சைவப்பிரகாச	
	வித்தியாசாலை	
	இராசிசக்கரம்.	
	லக்	சூரிய
	கு-ச-பு	சனி-ரா

சுக்		சூரி
ராசு	சிதம்பர	புத
	சைவப்பிரகாச	செவ்
	வித்தியாசாலை	அம்ச சக்கரம். கே
		குரு
		சனி

இந்த இராண்டு வித்தியாசாலைகளாலும் உண்டாகிய பயனைக் கண்டு, மாயூரம் வேதாசனியம் முதலிய ஸ்தலங்களிலும் ஒவ்வொரு வித்தியாசாலை தாபிக்க வேண்டுமென்கி

பெருங்கருணைத்திறத்தை மறவாதிருத்தலே எனக்கு வாய்ப்புடைத் தாயதேரர் பெருஞ் செல்வம். இஃதுங்ஙனமாக,

நிலையிலாத என்சாரம் உள்ள பொழுதே என்கருத்து நிறைவேறுமோ நிறைவேறுதோ என்னுங் கவலை என்னை இரவும் பகலும் வருத்துகின்றது. அக்கருத்து இது. தமிழ்க்கல்வியும் சைவசமயமும் அபிவிருத்தியாதற்குக் கருவிகள் முக்கியஸ்தலந்தோறும் வித்தியாசால தாயித்தலும் சைவப்பிரசாரணஞ் செய்வித்தலுமேயாம். இவற்றின்பொருட்டுக் கிராமமாகக் கற்று வல்ல உபாத்தியாயர்களும் சைவப்பிரசாரகர்களும் வேண்டப்படுவார்கள். ஆதலினாலே, நல்லொழுக்கமும் விவேகமும் கல்வியில் விருப்பமும் இடையறாமுயற்சியும் ஆரோக்கியமும் உடையவர்களாய்ப் பரீக்ஷிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் பலரைச்சேர்த்து, அன்னம் வஸ்திரம் முதலியவை கொடுத்து, உயர்வாகிய இலக்கணவிலக்கியங்களையும் சைவசாத்திரங்களையும் கற்பித்தல்வேண்டும். அவர்களுள்ளே தேர்ச்சியடைந்தவர்களுையே உபாத்தியாயர்களாகவும் சைவப்பிரசாரகர்களாகவும் நியோகிக்கலாம்.

இதன்பொருட்டு ஏறக்குறைய மாசம் ஒன்றுக்குச் செல்லத்தக்க செலவு வருமாறு:--

போசனம், விளக்கெண்ணெய், கௌளரம், வஸ்திரம், புத்தகம் இவற்றின்பொருட்டுப் பிள்ளை-க-க்கு ௩௩ ௫ வீதம்பிள்ளைகள் ௧00-க்கு ரூபா ௫00	
முதற்மயிமுபாத்தியாயர் வேதனம்.....	,, ௫0
இரண்டாநதயிமுபாத்தியாயர் வேதனம்.....	,, ௩0
மூன்றாநதயிமுபாத்தியாயர் வேதனம்.....	,, ௨0
சம்ஸ்கிருத உபாத்தியாயர் வேதனம்.....	,, ௨0
சிவாகமபண்டிதர் வேதனம்.....	,, ௨0
ஓதுவார் வேதனம்.....	,, ௧0
இலேககர் வேதனம்.....	,, ௭
கணக்கப்பிள்ளை வேதனம்.....	,, ௫
சேவகன் வேதனம்.....	,, ௫
தோட்டக்காரன் வேதனம்.....	,, ௩
புத்தகாதி சம்பாதனம்.....	,, ௩0

ஆ ரூபா ௭00

இவ்வுத்தமோத்தம தநுமத்தின்பொருட்டு என்பதினயிரம் ரூபா வேண்டும். எழுபதினயிரம் ரூபாவைக்கொண்டு நீர்ப்பாய்ச்சலுள்ள நல்ல கிராமம் வாங்கிவிடல்வேண்டும். பதினயிரம் ரூபாவைக்கொண்டு வித்தியாசாலையும் மடமுங் கட்டுவித்தல்வேண்டும். நம்மவர்கள் பலர் சிறிது சிறிதாக உபகரிப்பினும், “ஆயிரமாகாணி அறுபத்திரண்டரை” என்றபடி இத்தொகை சேர்ந்துவிடும். இத்தொகை சேராதுபுதியினும், சேர்ந்த தொகைக்கிசையவாயினும் நடத்தலாமே. சைவசாத்திரங்களைக் கற்போரும், கற்பிப்போரும், அவர்களுக்கு அன்னம் வஸ்திரமுதலியவை கொடுப்போரும், சைவாகமவுணர்ச்சி நிலைபெறும்பொருட்டுத் தனராசிகளையும் பூமிகளையும் கொடுப்போரும். பெறும் பயன், சுப்பிரமணியக்கடவுள் அகத்தியமகாமுனிவருக்கு உபதேசித்தருளிய சிவதருமோத்தரம் என்னும் உபாகமத்திலே, சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இதுவே எல்லாத்தருமங்களுக்கும் மூலமாகிய உத்தமோத்தம தருமம் என்பது சாத்திரம் யுத்தி அனுபவம் என்னும் மூன்றுக்கும் ஁த்த துணிவு. இது ஒருவராலும் மறுக்கப்படமாட்டாது. இது சத்தியமே எனக் கொள்ளினும், இத்தருமத்தை நடத்துதற்கு நான் யோக்கியனல்லேன் என்னுங் கருத்து அனேகருக்கு உண்டு. அக்கருத்துடையவர்கள் தங்களே நடத்தக்கடவர்கள்; அது கூடாதவழி யோக்கியராகிய பிறரைக்கொண்டாயினும் நடத்துவக்கடவர்கள். இத்தருமத்தை நானே நடத்தல்வேண்டும் என்னுங் கருத்து எனக்கு இல்லை. “யாவர் குத்தினும் அரிசியானுற்போதும்” என்றபடி யாவர் நடத்தினும் இத்தருமம் நிறைவேறினும்போதும் என்பதே என்கருத்து.

மேற்கூறியபடி ஒருவித்தியாசால நடத்தப்படுமாயின், அதிலே தேர்ச்சியடைந்தவர்களைத் திருக்கோயில்காரிகளெல்லாரும் தங்களுளலே நடத்தப்படுந் திருக்கோயில்களிலே சைவப்பிரசாரகர்களாக நியோகித்து, அவர்களைக்கொண்டு சனங்களுக்குச் சைவசமயத்தைப் போதிப்பிக்கலாமே. தேவாலயந்தோறும் சனங்களுக்குச் சைவசமயத்தைத் தேசபாஷைகளிலே போதித்தல்வேண்டும் என்று காமிகாகாமத்திலே சிவபெருமானால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நம்முடைய சைவமடாதிபதிகள், இவ்வுண்மையை அறிந்திருந்தும், தங்க

ளால் நடத்தப்படுந் திருக்கோயில்களிலாயினும் சைவப்பிரசாரணம் நடத்தியருளாததென்றையே! அவர்கள் செய்தருளின், அதுகண்ட பிறரும் அவ்வாறு செய்வார்களே. இங்ஙனஞ்செய்யப்படிற் சற்சமயமாகிய சைவசமயம் எங்கும் தழைத்தோங்குமே. இதனை எட்டுணையும் சிந்திப்பார் இல்லையே! ஏழை சொல் அம்பலத்துக்கேறுமா!!!

இது அவசியஞ் செயற்பாவதாகிய பாமதருமம் என்பது தமது கருத்தின்பதியினும், என்வாயிற் பிறந்தமைபற்றி இதனை அவமதிப்பவர் பலர். ஐயையோ இதற்கு யாது செய்யலாம்!!! இராசாவின்னுடைய ஆஞ்சுரையுடையவாயிற் பிறந்தமைபற்றி அதற்கு அமைந்தொழுகாது அதனை அவமதிப்பவர் இல்லையே. சருவலோகைகநாயகராகிய சிவபெருமானுடைய ஆஞ்சுரையுடையவாயிற் பிறந்தமைபற்றி அதற்கு அமைந்தொழுகாது அதனை அவமதிப்பது தகுதியாமா? ஆகாதே.

“அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண் டருள்வதே விரதம் பூண்ட” பெருங்கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான், நான் நல்லறிவும் நல்லொழுக்கமும் தம்மரீட்டு மெய்யன்பும் சற்றுமுற்றறியாப் பாமசண்டாளனேபாயினும், தமது சமயங் குன்றுதலைக் காண்டலின்கண்ணே பெருங்கவலையும் அச்சமயத்தை வளர்த்தலின்கண்ணே பேராசையும் உடைமையினாற்றினே என்னிம்மைப்பயன்க ளெல்லாவற்றையும் இழந்தும் பலராலே பலவகையிடையூறுகளை அநுபவித்தும் வருத்தமுறும் உண்மையைத் திருவளங்கொண்டிரங்கி, என்சருந்தை யான் எடுத்த தேகம் விழுமுன் நிறைவேற்றியருளும்பொருட்டு, அவருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சென்னப்பட்டணம் } இங்ஙனம்,
விபவாஸ் சித்திரைமீ. } நல்லூர் - க. ஆறுமுகநாவலர்.

பெருங்கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானது திருவருளினாலே, நான் யாழ்ப்பாணத்துள்ள புண்ணியவான்கள் சிலர் உபகரித்த பொருள்கொண்டு சிதம்பரத்திலும் யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணையிலும் வித்தியாசாலை தாபித்து நடத்திக்கொண்டுவருதல் எல்லாருக்குத் தெரியுமே. அந்த வித்தியாசாலைகளின் வரலாறும், வரவு செலவு இருப்புக் கணக்கும், பிறவும், நான் அச்சிற்பதிப்பித்து வெளிப்படுத்த

திய ஆவேதனங்களினால் நன்றாக விளங்கும். இவ்வருஷம் கோப்பாயிலே ஒரு வித்தியாசாலை தாபித்திருக்கின்றேன். இந்நதப்பிரகாரமே வடதேசத்திலும் இலங்கையிலும் ஊர்தோறும் வித்தியாசாலை தாபிக்கவும் தேவாலயந்தோறும் சைவப்பிரசங்கம் பண்ணுவிக்கவும் வேண்டும், இப்படிச் செய்யிற் கல்வியுஞ் சைவசமயமுந் தழைத்தோங்கும்.

வடதேசத்திலுள்ள பிரபுக்கள் பலர் தங்கள் தங்கள் ஸ்தலங்களிலே வித்தியாசாலைகள் தாபிக்கும்படி கேட்கின்றார்கள்; அவைகளுக்குப் பொருளுதவி தாங்களே செய்ய உடன்பட்டிருக்கின்றார்கள். மகிமைபொருந்திய சைவாதீனத்தார்கள் தங்கள் தங்களானே நடத்தப்படுந் தேவாலயங்களிலே சைவப்பிரசாரகர்களை நியோகித்து வேதனக் கொடுத்துச் சைவப்பிரசங்கஞ் செய்விக்க உடன்பட்டிருக்கின்றார்கள், இவற்றின்பொருட்டுக் கிராமமாகக் கற்றுவல்ல உபாத்தியாயர்களும் சைவப்பிரசாரகர்களும் வேண்டப்படுவார்கள். ஆதலினாலே, நல்லொழுக்கமும் விவேகமுமுடையவர்களாய்ப் பரீக்ஷிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் நூற்றுவரைச் சேர்த்து, தனித்தனி இருபது பிள்ளைகளையுடைய வகுப்பு ஐந்தாகவகுத்து, அன்னம் வஸ்திரம் முதலியவை கொடுத்துக் கல்விகற்பித்தல் வேண்டும். வடதேசத்தோறந்தேர்ச்சியடைந்த முதல்வகுப்புப் பிள்ளைகள் இருபதின்மரும் வித்தியாசாலையை விடுக்க ஐந்தாம் வகுப்பின்பொருட்டு இருபது பிள்ளைகள் சேர்க்கப்பட்டு வரல்வேண்டும். இப்படிக்க் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தவர்களுையே உபாத்தியாயர்களாகவும் சைவப்பிரசாரகர்களாகவும் நியோகித்தல்வேண்டும்.

இதன்பொருட்டு ஏறக்குறைய மாசம் ஒன்றுக்குச் செலவு வருமாறு:—

போசனம், விளக்கெண்ணெய், கெசுளரம், வஸ்திரம், புத்தகம் இவற்றின்பொருட்டுப் பிள்ளைக-க்கு ௩ ௫ வீதம் பிள்ளைகள் ௧00-க்கு	ரூபா	௫00
முதற்மறிமுபாத்தியாயர் வேதனம்.....	”	௫0
இரண்டாந்தமியுபாத்தியாயர் வேதனம்.....	”	௩0
மூன்றாந்தமியுபாத்தியாயர் வேதனம்.....	”	௨0
சம்ஸ்கிருத உபாத்தியாயர் வேதனம்.....	”	௨0
சிவாகமபண்டிதர் வேதனம்.....	”	௨0

கள் அக்காலத்திலுதவிய சிறுதொகைப் பொருளிணாலும் போதிய முதலுடையனவாய்ச் செவ்வே நடைபெற்றுவருகின்றன.

யாழ்ப்பாணச் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைப் புதுக்கட்டப் பிரவேசம் கவி ௫00சுக்குச் சரியான சோபகிருதுவ்ரு வைகாசிமீ நடந்தபோது வண்ணார்பண்ணைச் சிவன்கோயிலிலிருந்து சமயாசாரியர் நால்வரும் எழுந்தருளிநூர்கள். சிதம்பரவித்தியாசாலை ஆரம்பித்து மூன்றாம்வருஷமான அக்ஷயவ்ரு ஆனிமீ திருவாவடுதறையாதினத்து உபயகுருமூர்த்திகளும் அங்கே எழுந்தருளிநூர்கள். இந்த இரண்டும் நாவலரவர்களுடைய வித்தியாசாலைகளுக்கேயன்றி இன்றுவரையும் வேறொன்றற்கும் இல்லை.

பிரசோற்பத்தி வருஷக் கடைசியில், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள உடுவல்லியன் மிஷன் அங்கில வித்தியாசாலைக்கு விபூதி பூசிக்கொண்டு கற்கப் போகும் சைவப் பிள்ளைகள் சகலரும் அப்பள்ளிக்கூடத்தின் அதிபதியாகிய பாதிரியினால், ஒருநாள் வெளியே தூரத்தப்பட்டார்கள். தூரத்தப்பட்ட பிள்ளைகளெல்லாரும் இவரிடத்திலே வந்து, “விபூதி தரித்துக்கொண்டு போனமையால், பள்ளிக்கூடத்தினின்றும் தூரத்தப்பட்டோம். விபூதி தரியாது போவோமாயின் அங்கே படிக்கலாம். விபூதி தரியாது போதல் எங்களுக்குச் சம்மதமன்று. ஆதலால், தாங்கள் எங்கண்மீதிரங்கி எங்களுக்காக ஒரு அங்கில வித்தியாசாலை தாபிப்பீர்களாயின், நாங்கள் எல்லாம் சமயாசாரத்துக்குப் பங்கமில்லாமல் வந்து கல்வி கற்றுக்கொள்ளுவோம். சைவசமயிகளாகிய எங்கள்பொருட்டு இப்பெரு நன்மையைச் செய்தல் வேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள். ஓரங்கில வித்தியாசாலையை நடாத்துதற்கு வேண்டிய பொருள் ஒரு சிறிதுமில்லாதிருந்தும், பிள்ளைகள் கொடுக்கும் வேத

னத்தைக்கொண்டும், கவர்ண்மெண்டாரிடத்திலே உதவி பெறலாமென்ற நம்பிக்கையைக்கொண்டும், பிரசோற்பத்திவ்ரு தைமீ வண்ணார்பண்ணைச் சைவாங்கில வித்தியாசாலையெயைப் பெயர்கொடுத்து ஒரு வித்தியாசாலை ஸ்தாபித்தார். அவ்வித்தியாசாலை, பிள்ளைகளினுடைய வேதனத்தைக்கொண்டும் இவருடைய பொருளைக்கொண்டும் நான்குவருஷ காலம் சிறப்பாக நடந்தது. பின்னர், பிள்ளைகளினுடைய வேதனங் குறைந்ததனாலும், சமீபத்தில் வேறு பள்ளிக்கூடங்களிருக்கின்றன என்று போக்குச் சொல்லிக் கவர்ண்மெண்டார் உதவிசெய்யமாட்டோமென்று மறுத்ததினாலும், சைவசமயிகளுடைய உதவி சிறிது மில்லாதிருந்ததினாலும், பிள்ளைகளில் அநேகர் இப்பள்ளிக்கூடத்திலே கவர்ண்மெண்டுப் பரீக்ஷை இல்லையென்று வேறு-பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போயினமையாலும், அதில் வைத்த ஊக்கத்தைக் கைநெகிழ விட்டார்.

ஆ ரு ம் அ தி க ர ம்.

கிறிஸ்துமதகண்டனம்.

யாழ்ப்பாணம் சிறிய நாடாயிருந்தாலும், மற்றைக் கொழும்பு கண்டி முதலிய இடங்களைப் பார்க்கிலும் இதனையே விசேஷமெனக் கருதிப்பாதிரிமார் வந்து சேர்ந்தார்கள். இங்கே நாவலர் பிறந்த காலத்தில், வேம்படி, சுண்டிக் குழி, நல்லூர், கோப்பாய், புத்தூர், வட்டுக்கோட்டை, மானிப்பாய், உடுவில், தெல்லிப்பழை என ஒன்பது முக்கியமான ஸ்தானங்கள் புரோடெஷ்டாண்டுப் பாதிரிமாருக்கு உண்டு. கத்தோலிக்குப் பாதிரிமாருக்கும் சில ஸ்தானங்கள் உண்டு. இப்பாதிரிமாரின்கீழ் அநேக சதேச போதகர்களும் போதகிகளும் கிறிஸ்துமதத்தைப் பரப்புதற்காக றிய

ஒதுவார் வேதனம்.....	”	௧0
இலேசகர் வேதனம்.....	”	௭
கணக்கப்பிள்ளை வேதனம்.....	”	௫
சேவகன் வேதனம்.....	”	௫
தோட்டக்காரன் வேதனம்.....	”	௩
புத்தகாதி சம்பாத்தனம்.....	”	௩0

ஆறுமுகநாவலர்

இவ்வுத்தமோத்தம தருமத்தின்பொருட்டு எண்பதினாயிரம் ரூபாய் வேண்டும். எழுபதினாயிரம் ரூபாயைக்கொண்டு நீர்ப்பாய்ச்சலுள்ள நல்லகிராமம் வாங்கிவிடவேண்டும். பதினாயிரம் ரூபாயைக்கொண்டு வித்தியாசாலையும் மடமுங்கு கட்டுவித்தல்வேண்டும். நம்மவர்கள் பலர் சிறிது சிறிதாக உபகரிப்பினும், “ஆயிரமாகாணி அறுபத்திரண்டரை” என்றபடி இத்தொகை சேர்ந்துவிடும். இத்தொகை சேராதொழியினும், சேர்ந்த தொகைக்கிசையவாயினும் நடத்தலாமே.

இவ்வித்தியாசாலையிலே சேரும் பிள்ளைகள் உயர்வாகிய இலக்கண விலக்கியங்களை நன்றாகக் கற்றுக்கொள்வார்கள். அம்மட்டோ, சிவசீதைக்கு பெற்றுக்கொண்டு ஓரதிபதிக்கும் அவ்வதிபதியின் அறிக்காரத்துட்பட்ட உபாத்தியாயர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்து, அதுட்டானம், பஞ்சாக்காரசெபம், சிவபூசை, சிவாலயதரிசனம், தேவார திருவாசகமோதுதல், சிவபுராணம் படித்தல், சிவசாத்திரம் படித்தல் முதலிய சிவபுண்ணியங்களை நாடோறும் அவ்வவற்றிற்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட நேரங்களிலே நியமப்பிரகாரம் செய்துகொண்டு வருவார்கள்; உற்சவகாலங்களிலே யாவருக்கும் சிவபத்தி செனிக்கும்படி பெருந்திருக்கூட்டமாகிச் சுவாமிக்குப் பின்னே தாளந்தட்டித் தேவாரம் பண்ணுடனே ஒதிக்கொண்டு வருவார்கள்; ஒழுக்கத்திலும் சமயானுட்டானங்களிலும் தவறும்பொழுதெல்லாம் அதிபதியினாலும் உபாத்தியாயர்களாலும் கண்டிக்கப்பட்டுத் திருத்தமடைவார்கள். வித்தியாசாலையை விடுக்கும்பொழுது உபாத்தியாயர்களாகவும் சைவப்பிரசாரர்களாகவும் நியோகிக்கப்பட்டு ஊர்தோறும் வித்தியாசாலையிலே கல்வி கற்பித்துக்கொண்டும் திருக்கோயில்களிலே சைவசமயத்தைப் பிரசுரிக்ந்துக்கொண்டும் சீவிப்பார்கள். இப்படியே தங்களுக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படும் நற்செய்கை

சீனைச் செய்யும் இயல்புடையவர்களுக்கு அன்னதானம் முதலியவை செய்வது எவ்வளவு பெரும்புண்ணியம்.

மிக மோலாகிய இத்தருமத்தை நிறைவேற்றதற்கு அங்கங்கே சபைகூட்டிப் பிரசங்கஞ்செய்து பொருளுதவி பெறும்பொருட்டு ஊர்தோறும் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினேன். சைவசமயிகளே, சிவ பெருமானுடைய திருநாமம் விளங்கும்பொருட்டு நான் எடுத்த முயற்சியை நீங்கள் அவமதியாது நன்குமதித்து உதவிசெய்வீர்களென்று நம்பியே உங்கள் ஊருக்கு வருகின்றேன். சிவபெருமானே மெய்க்கடவுளென்று விசுவசித்த அவருடைய சின்னமாகிய விபூதியைத் தரிக்கிறவர் ஒவ்வொருவரும், இல்லையென்றாலும், சிறிதாயினும் பெரிதாயினும் தங்கள் தங்களால் இயன்றது உதவுவாராயின், நான் எடுத்த முயற்சி நிறைவேறிவிடும் என்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை.

நீங்கள் இத்தருமத்தின்பொருட்டு உங்களுங்களால் இயன்ற மட்டும், நிலமாகவேனும், பணமாகவேனும், பணமரம் பாலமரம் முதலிய மரங்களாகவேனும், உபகரிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கின்றேன். உபகரிப்பவர்கள் தங்கள் தங்கள் பெயரையும், ஊர்ப்பெயரையும், தந்தையர் பெயரையும், தொழிற்பெயரையும் அறிவித்தல் வேண்டும் உபகாரர்கள் பெயரும் அவரவர் உபகரித்த பொருட்டொகையும் ஆவேதனத்தில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்படும்.

பிரமோதூதனம். } இங்கனம், நல்லூர்-க. ஆறுமுகநாவலர்.”

இந்தப் பெருமுயற்சி கைகூடுமுன் இவர் சிவபதமடைந்து விட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்திலே கொழும்புத்துறை, கந்தமடம், பாருத்தித்துறை, மாதகல், இணுவில் முதலிய பற்பலவிடங்களில் இவருடைய ஏவுதலினாலே அநேக வித்தியாசாலையினும் தாபிக்கப்பட்டன. இவர் தொடங்கிய வித்தியாசாலையினும் இவரும் சதாசிவப்பிள்ளையுஞ் சேர்ந்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய புத்தக வருமானத்தாலும், ஊரவர்

மிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்களெல்லாரோடும் ஒருவர் தனியே நின்று யுத்தஞ் செய்வது மிக அருமையன்றோ! இவருக்கு, முதலில் வேறு துணையுமில்லை; வேறு ஆதாரங்களும்மில்லை; இங்கிலாந்து அமரிக்கா முதலிய இடங்களிற் கிறிஸ்துமதத்தைக் கண்டித்து எழுதப்பட்ட புத்தகங்களு மில்லை. அவையெல்லார் தாகுவருஷத்துக்குப் பின்னே தான் இங்கு வந்தன. இப்பாதிரிமாடெல்லார் தமது சமயத் தைப் போதித்தலினும்பார்க்கச் சைவசமயத்தை இகழ்வ திலேயே அதிக கருத்துடையராயிருந்தனர். அவர்கள் சைவ சமயத்தை இகழ்ந்து செய்த பிரசங்கங்களோ அள வில்லாதன; அவர்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய குருட்டு வழி மும்முர்த்திலக்ஷணம் முதலாகிய துண்டுப் பத்திரிகைக ளுமோ அளவில்லாதன. இவைகளாலே சைவ சமயத்தை இகழ்ந்து வெகு தந்தரமாகத் தமது சமயத்தைப் போதித் துப் பலரைத் தம்வசமாக்கினார்கள். அவர்கள் செய்த தந்த ரங்களெல்லாம் இவருக்குச் சகிக்கலாற்றாதனவாய் இருந் தன. அதனாற் கிறிஸ்துமதத்திலுள்ள குற்றங்களையெல் லாம் தமது பிரசங்கங்களிலே பல முறைகளில் எடுத்துக் காட்டுவார். சுன்னாகத்திலிருந்த முத்துக்குமாரகவிராயர் இயற்றிய ஞானக்குமமி யேசுமதபரிகாரம் என்னும் நூல் களை நல்லூர் விநாயகமூர்த்திச் செட்டியாரைக்கொண்டு அச்சிடுவித்தார். கிறிஸ்தவர்கள் சைவத்தின்மேலேற்றும் குற்றங்களெனப்பட்டவைகளுக்கெல்லாம், அக்குற்றங்கள் விவிலியநூலிற்றான் இருக்கின்றன என்று காட்டுமுகத் தாற் சமாதானமும், அவர்கள் சைவத்தின்மேற் றெடுக்கும் ஆசைப்பங்களுக்கெல்லாம் தகுந்த சமாதானங்களும் எழுதி அவைகளைச் சைவநூலுண்பரிகாரம் என்னும் பெயரோடு ஆனந்தவரு வெளியிட்டார்.* சுப்பிரமணியக்கடவுளைத்

* இப்புத்தகத்தின் இறுதியில் இங்கிலிஷிலுள்ள இரண்டாம் அதுபந்தத்தைப் பார்க்க.

துஷித்துப் பாதிரிமார் எழுதிய பத்திரிகையொன்றுக்கு மறுப்பாகச் சுப்பிரபோதம் என்னும் பெயர் கொடுத்து ஒரு பத்திரிகை எழுதி அச்சிட்டார். வச்சிரதண்டம் என்றொரு பத்திரிகையும் வெளிப்படுத்தினார். இவருடைய கிறிஸ்து மதகண்டனப் பத்திரிகைகளையும் பிரசங்கங்களையும் கண் டுக் கேட்டுமறிந்த பாதிரிமார்கள், தமது Hindu Pastor என்னும் புத்தகத்தில் இவரை மிக வியந்து எழுதியிருக்கி றார்கள்.*

இந்தக் காலத்திலே சுன்னாகத்து (பின்பு நீர்வேலி)ச் சங்கரபண்டிதரென்பவர் இவரோடு வந்து சேர்ந்தனர். அவ ருக் கிறிஸ்துமத கண்டனம் மிலேச்சமதவிதர்பம் என்னும் நூல்களை இவர் ஏவுதலின்படி செய்தார். அவைகள் பிற்காலத்தில் அச்சிடப்பட்டன. இவர் பின்னும் விவிலியநூலிலு ள்ள அசப்பியங்களை எடுத்துத் திரட்டி விவிலிய குற்சிதம் என்னும் பெயர்கொடுத்து சி. செந்திராத ஐயரைக்கொண்டு அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். சங்கரபண்டிதரும், இவர் வடதேசம் போயிருந்த காலங்களில், கிறிஸ்துமதத்தைக் கண்டித்து அநேக பிரசங்கங்கள் செய்தனர். யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை என்னும் பத்திரிகையிலும் கிறிஸ்தவர்களுடைய தன்மைகளைப்பற்றி இவர் சிறிது சொல்லியிருக்கின்றார். இவருடைய வைராக்கியம் சைவநூலுண பரிகாரத்தின் முற் பகுதியால் இனிது விளங்கும். அதிலுள்ள சில விடயங்களும் “மணிகொண்ட” என்னும் பாட்டும் இவர் மதவிஷய மாகத் தம்முடைய உயிரையும் விடத்தக்கவரென்பதைக் காட்டுகின்றன. அந்தக்காலத்திற் பாதிரிமாரை இங்குள்ள வர்கள் பலர், ஐயர் ஐயர் என்று சொல்லியார், அவர் களைத் தேவலோகத்திலிருந்து வந்தவர்களென்றும், பாம

* இப்புத்தகத்தின் இறுதியில் இங்கிலிஷிலுள்ள இரண்டாம் அதுபந்தத்தைப் பார்க்க.

சாதுக்களென்றும், அவர்களுக்கு விரோதமாக ஒன்றும் பேசக்கூடாதென்றுஞ் சொல்லி அவர்களை வணங்கியும், வந்தார்கள். சைவதூஷணபரிகாரத்திற் “பாதிரியே” என்று பலவிடங்களில் விளித்திருப்பதைக் கண்டு சிலர், அப்பாதிரி மாருடைய ஏவுதலினாலே இவர்மேல் வழக்குவைப்போம் என்று அச்சுறுத்தினார்கள். அது கேட்டு இவர் சிரித்துவிட்டு “பாதிரி முன்னின்று மொங்கான்* போடுவான், நான் பின்னின்று மொங்கான் போடுவேன்,” என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பிவிட்டார்.

பார்சில்ல பாதிரியாருக்குப் பின் வந்தவருள் ஒருவராகிய ஜோன்வால்டன் (John Walton) என்னும் பாதிரியார், இவர்மேல் வழக்கு வைத்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தாலோ அன்றி இவரைத் தம்வசமாக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தாலோ அறியேய், சைவதூஷணபரிகாரம் எழுதினவராயார் என்பதைத் தமக்கு அறிவிக்கும்படி, ஒருகடிதம் இவருக்கு எழுதியிருந்தார் அதற்கு இவர் “இச்சைவதூஷணபரிகாரத்தைப்பற்றி 1855-ம் ஆண்டின் Wesleyan Methodist Report என்னும் உங்கள் பத்திரிகையில் இங்கிலாந்திலே ஒருவருஷத்துக்கு முன் பேசப்பட்டிருந்தும், அதனை அறியாது இப்போது நீர்கேட்பது மிக நூதனம்” என்றும், “அதனை எழுதினவன் நானே” என்றும், “அதில் ஏதும் ஆக்ஷேபம் இருந்தால் அதை நான் விளங்கப்படுத்துதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கின்றேன்” என்றும், உடனே எழுதி அனுப்பினார். அதற்கு பாதிரியார் திரும்ப எழுதிய மறுமொழியில், அதனை எழுதினவன் “நான் அல்லன்” என்று மறுத்துவிடுதற்கு இஃது உட்கு ஒரு நல்ல சமயமாயிருக்குமென்று நினைந்தேன் என்றும், புரோடெஸ்டாண்டுப் பாதிரி

* அக்காலத்த மறியற்காரர் தெருவேலை செய்வது வழக்கம். தெருவேலையில் மொங்கான் போடுவதென்பது மண்ணைக் கொட்டி மரக் குற்றிகளைக் கொண்டு அதனை அடித்திறுக்குவது.

மாரோடு நெடுங்காலஞ் சம்பந்தப்பட்டிருந்த நீர் பாதிரியாரைத் தூற்றி எழுதியது தமக்குத் துக்கமாயிருக்கின்றது என்றும், அப்புத்தகத்தில் ஏச்சு வார்த்தைகள் இருக்கின்றமையினால் தாங்கள் அப்புத்தகத்தைப் பொருட்படுத்திப் பார்க்கவில்லை என்றும். எழுதியிருந்தார். அதற்கு இவர், அப்பாதிரியாருக்கு உறைக்குமாறு பின்னரும் ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதித் தம்முடைய அஞ்சாநிலையையும் பாதிரியாருடைய உபாயங்களையும் அதிலே காட்டி அனுப்பியிருந்தார். பாதிரியார் அதற்குப்பதில் ஒன்றும் அனுப்பவில்லை. நாலுமாசஞ் சென்ற பின்னரும் பாதிரியார் இச்சைவதூஷணபரிகாரத்தை இகழ்ந்துகொண்டிருந்தமையினால், அதிலுள்ள குற்றங்களைக் காட்டும்படி பின்னரும் ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பியிருந்தார். அதற்கும் பாதிரியார் ஒரு விடையும் எழுதி அனுப்பவில்லை. இவர் சிறுவயசில், க. ஆறுமுகன் என்றும், நாவலர் என்னும் பட்டம் பெற்றபின் ஆறுமுகநாவலரென்றும் கையெழுத்திடுவது வழக்கம். பாதிரியார் ஆறுமுகத்துக்கு என்று எழுதினமையால், “நான் ஆறுமுகம் அல்லன் ஆறுமுகன்; ஆதலால் இக்கடிதம் எனக்கன்று” என்று எழுதலாய்; எழுதினால் ஒருபோது இவன் பயந்து மறைக்கின்றானென்று பாதிரியாரைச் சேர்ந்தவர்கள் நினைப்பார்கள் என்று கருதி, அந்த ஆறுமுகம் என்னும் பெயரைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு தாமும் ஆறுமுகநாவலர் என்று கையெழுத்திடாமல் ஆறுமுகம் என்றே கையெழுத்திட்டுப் பதில் எழுதி அனுப்பினார். * இன்னும் இவருடைய மனத்தையத்தையும் அஞ்சாமையையும் பற்றிப் பின்னே விளங்கக் காட்டுவேன்.

* இக்கடிதங்களினுடைய பிரதிருபங்களில் அநேக வரிகள் சிதைந்துபோனபடியினால் அவைகளுக்கு இடம் விட்டு மற்றவைகளை இப்புத்தகத்தினிறுதியில் சேர்த்திருக்கின்றேன்.

இவர் காலத்திற் கத்தோலிக்க பாதிரிமாருடைய தலை யெடுப்புக் குறைவு.

பௌத்தரையும் சமணரையும் கண்டித்தது திருநூன் சம்பந்தமுர்த்திகாயனாருக்கும் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்கும் ஒருநாள் இருநாள் வேலை. புறச்சமயகண்டனம் இவருக்குச் சீவபரியந்த வேலை.

பாசமய கோளரியர்கிய இவர் அவதாரஞ் செய்திலராயின், யாழ்ப்பாணம் முழுதும் இப்போது கிறிஸ்தவ நாடாயிருக்கும். அக்காலத்திற் பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்தவர்களெல்லாரும் அப்பாதிரிமாருக்குப் பலவகையாலும் அடிமைப்பட்டவர்களேயாம்; இவர்களுடைய அதிகாரத்தாற் சைவக்கோயில்களெல்லாங் கிறிஸ்தவ ஆலயங் (Churches) களாயேயிருக்கும்.

ஏழாம் அதிகாரம்.

பாட்டுப் பாடுதல் வசனமெழுதுதல்.

இவர் தமிழிற் சிறந்த வித்துவானாயிருந்தும், பத்திய ரூபமாகச் செய்த நூல் ஒன்றுமில்லை. இவர் பாடிய தனிச் செய்யுள்கள், பாடுஞ் சத்தி இவருக்கு மிகவும் உண்டென்பதை நன்றாகக் காட்டும். வசனம்போலப் பாட்டுக்கள் இக்காலத்திற்குப் பிரயோசனமுடையவைகளல்ல என்று கருதியே பாட்டுப் பாடுதலை இவர் குறைத்துக்கொண்டார். ஒரு பெருஞ் சபையில் கல்விவிஷயமான காரியமொன்று செய்யும்போது எழுந்து நின்று தலையிலே கைகூவித்துக் கொண்டு, அங்கு கின்ற தம்முடைய மாணக்கருள் ஒருவரை நோக்கி “விநாயகவணக்கமொன்று சொல்” என்றார்

அம்மாணக்கர் “தாங்களே முதலிற் சொன்னால் நல்லது” என்றார். அங்கனம் நின்றபடியே

சீர்பூத்த கருவிநூ லுணர்ச்சி தேங்கச்
சிவம்பூத்த நிகமாக மங்க ளோங்கப்
பார்பூத்த புறச்சமய விருள்க ணீங்கப்
பரம்பூத்த சைவநிலை பாரோர் தாங்கப்
பேர்பூத்த சிவானந்தத் தினிது தூங்கப்
பிறைபூத்த சடைமௌலிப் பிரானார் தந்த
வார்பூத்த வறிவிச்சை தொழிலென் றோதும்
மதம்பூத்த விநாயகன்றூள் வணக்கி வாழ்வாம்.

என்னுஞ் செய்யுளை ஆசகவியாக ஒருதடையுமின்றிச் சொல்லிமுடித்தார். பின்னொருபோது, தம்முடன் கற்ற கார்த்திகேய உபாத்தியாயரோடு பேசிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், அவர் ஓர் ஓலையையும் எழுத்தாணியையும் கையிலேடுத்துக்கொண்டு, “நல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் கைலாசபிள்ளையார்பேரி லும் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பேரி லும் இரண்டு விருத்தஞ் சொல்லல்வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். அப்பொழுது சொல்லிய விருத்தங்களிவை:—

சீர்கொண்ட பாமவா னந்தசிற் சுகசொருப
செகதீச திருமங்களம்
தெய்வசர வணபவசண் முகவற்கு முன்வந்த
திகழீச திருமங்களம்
பேர்கொண்ட சதுர்மறையின் முதலிலகு பிரணவப்
பிரகாச திருமங்களம்
பிறைதுதலொடயில்விழிகொள் வலவையெனு மரிவை
பெருநேச திருமங்களம் [யிற்
ஊர்கொண்ட பரிதிமணி பெனவிலகு முதாமதி
லொளிர்நேச திருமங்களம்

ஒருவெண்ணெய் நல்லையமர் மெய்கண்ட தேசிகற்
 குபதேச திருமங்கலம்
 காரிகொண்ட கரடதட கயமுகவ வங்குசக்
 கரராச திருமங்கலம்
 கருணேச நல்லையங் கைலாச புரிவாச
 கவினேறு கணராசனே.

அருணவிக சிதகமல மலரைநிகர் தருவதன
 மாறுமனு தினமும் வாழி
 அமர்தொழு கனகசபை நடனமிடு பரமசிவ
 னருண்முருகர் சரணம் வாழி
 கருணைமழை பொழிபனிநு நயனமதி னெடுவலிய
 கவினுலவு தோள்கள் வாழி
 கனகிரியை யிருபிளவு படவுருவு நெடியவயில்
 கரதலத் தினிது வாழி
 வருணமா சிதவழகு திகழவரு மவுணனெனு
 மயிலினெடு சேவல் வாழி
 வனசார்த மாசனுத வியகுறமி னெடுகடவுண்
 மயிலிவர்க டினமும் வாழி
 தருணமிது வெனவமரர் பணிகல்லை யமர்கந்தர்
 தமதடியர் நிதமும் வாழி
 சகசநிரு மலபரம சுகிர்தபரி பூரண
 சடட்சரம் வாழி வாழி.

இப்படி அநேக தனிச்செய்யுள்களும், ஆகமங்களில் வருஞ்
 சில தியானச் சுவோகங்களின் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யுள்
 களும், கதிரையாத் திரைவிளக்கம் என்னும் நூலிற் சில
 செய்யுள்களுஞ் செய்திருக்கின்றார்.

தமிழ்ப்புலவர்களுள்ளே மனிதர்களைப் பாடிப் பரிசு
 பெறாதவர்கள் மிக அரியர். பத்துப்பாட்டு முதலிய பிரசங்

தங்கள் செய்த புலவர்களும், கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் முதல்
 மீனாசுநாதரப்பிள்ளை நராக உள்ள கவிவாணர்களும், ஆற்
 றுப்படை, கோவை, சீட்டுக்கவி முதலானவைகளாலே
 மனிதரைப் புகழ்ந்தவர்களேயாவார். மனிதரைப் புகழ்ந்து
 பாடுபவர்கள் எப்பொழுதும் இரத்தற்றொழிலுடையராயி
 ருப்பாரென்பது மேலோர் கருத்து. இவர் ஒரு சிறப்புப்பா
 யிர வடிவமாகத்தானும் ஒருவரைப் புகழ்ந்து தமது வாயாற்
 பாடினதை நாம் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. குரு,
 உபாத்தியாயர், கடவுள் என்னும் மூவருஞ் சமத்துவமு
 டையரென்னும் கருத்தால், தமது உபாத்தியாயர் சரவண
 முத்துப்புலவர் சிவபதமடைந்தபோது அவர்மீது ஒரு கவி
 யும், தமது மாணுக்கர் சுப்பிரமணியபிள்ளை இறந்தபோது
 அவருடைய சிவபத்தி குருபத்தி முதலிய நற்குணங்களைக்
 குறித்துச் சில செய்யுள்களுஞ் செய்திருக்கின்றார். இவை
 கள் நரஸ்துதியுமல்ல; பொருளை அபேட்சித்தனவுமல்ல.
 பாட்டுக்கள் தோத்திரம் ஒன்றிற்கேயல்லாமல் மற்றவைகளு
 க்கு அவ்வளவு சிறந்தன அல்ல என்பதும், பாட்டுவடிவ
 மான நூல்களாற் சாமானிய சனங்களுக்குப் பிரயோசன
 மில்லை என்பதும், தற்காலத்தில் இங்கிலிஷ் சம்ஸ்கிருதம்
 முதலிய பாஷைகளிலும் வசனநூல்களே வழங்குகின்றன
 என்பதும், இனித் தோத்திரத்துக்கும் தேவார திருவாச
 கம் முதலிய அருட்பாக்கள் இருக்கும்போது அவற்றிற்கு
 மேலாக நாம் என்ன தோத்திரத்தைச் செய்யப்படுகிறோம்
 என்பதும் இவர் கருத்துக்களாம். அதனாற்றான் பாட்டுப்
 பாடுவதை ஒழித்துக்கொண்டார்.

இவர் தாம் ஒரு வித்துவானாயிருந்ததேயன்றிப் பிரபு
 வாயும் இருந்ததினால், நந்தனார் முதலிய அடியவர்மேலும்
 சுவாமியேலும் பாடிக்கொண்டுவந்த கோபாலகிருஷ்ணையர்
 முதலானவர்களுக்கு இவர் கொடுத்த பரிசுகள் பல.

வசனரூபமான நூல்கள் பல செய்திருக்கின்றார். இவர் செய்த அளவு வசனநூல் வேறொருவரும் முன் செய்யவில்லை. சிவஞானமுனிவருடைய வசனங்கள் மிகச் சிறந்தனவாயினும் அவையெல்லாஞ் சமயவிஷயம் ஒன்றைக்குறித்து எழுதப்பட்டன. இவருடைய வசனங்களே அச்சிறப்பமைதியோடு பல விடயங்களுள் குறித்தெழுதப்பட்டன. இவர் எழுதிய பெரியபுராணவசனம்போல இனிமையான நூல் இன்னுந் தமிழிற் பிறக்கவில்லை. இவர் பெரியபுராணவசனத்தைத் தமது அச்சுக்கூடத்தில் முதற் பதிப்பித்தபோது, அதனைக் காகிதத்தில் வசனமாக முன் எழுதிக்கொள்ளாமல், ஏட்டைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு பாட்டுக்களைப் பார்த்துப் பார்த்து வசனமாக்கி ஒரேமுறையிற் சொல்லுவார்; அடுக்குவோர் அச்சில் அடுக்கிக்கொள்வர். இவருடைய வசனம் முழுவதும் சுத்தமான செந்தமிழ் நடையேயாம். இவர் வேறொரு பாஷையிலே நினைத்து மீளத் தமிழில் எழுதுகிறவரல்லர்; தமிழிலே நினைத்துத் தமிழிலே எழுதுகிறவர். தமிழுக்கு அந்நியமாகிய சில வடசொற்களையன்றி வேறு பாஷைச் சொல் ஒன்றும் இவருடைய வசனங்களில் வந்ததில்லை. வசனங்களும், ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமுடையனவாய், வீண் சொற்களும் வீண் அடைகளும் இல்லாதனவாய், தர்க்கரீதியுடையனவாய், இன்னேசையுடையனவாய் இருக்கும். சைவதூஷணபரிகாரம், வச்சிரதண்டம் முதலான ஆதியிற் செய்த சில நூல்கள் கடினமானவைகளாயிருந்தாலும், பெரியபுராணவசனமும், பிற்காலத்திலெழுதிய ஏனைய நூல்களும், மிக எளிதில் விளங்கத்தக்க இயற்சொற்களே பெரும்பாலும் விரவிய நூல்களாம். வடசொற்களை இவர் பிரயோகிக்கும் வகை, மிகச் சுத்தமாயும், இனிமையாயுமிருக்கும். சிலேடையாக இவர் எழுதிய வசனங்கள் பலவுள. அவற்றை வச்சிரதண்டம் மித்தியாவாத நிரசனம் முதலியவற்றிற் காண்க.

பெரியபுராண வசனம் அச்சிடும்போதே சூசனமும் எழுத ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்போது இவருக்கு வயசு இருபத்தெட்டு. அந்தக்காலத்திலே, சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள கடினமான நூல்களாகிய சிவார்க்கமணிதீபிகை சிவதத்துவவிலேகம் சதுர்வேத தாற்பரியசங்கிரகம் சிவயோகசாரம் சிவயோகரத்தினம் பௌஷ்காரகம் விருத்தி முதலியவைகள், வடதேசத்திலுள்ள சாஸ்திரிமார் மிகச் சிலரிடத்தன்றி எங்குங் கிடையா. வைத்திருந்தவர்களும் அவைகளைப் பூரணமாக விளங்கினவர்களல்லர். அன்றியும் இந்நூல்கள் ஏடுகளிலன்றி அச்சிலில்லை. சிவஞானசுவாமிகள் இயற்றிய சிவஞானபாஷ்யம் காற்றும் துழையாத இடத்திலிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தாருக்கு மேற் சொல்லிய நூல்களின் பெயருந் தெரியாது. இப்படிப்பட்ட காலத்திலே அந்த நூல்களைத் தேடி, வேறு துணையின்றித் தாமே வாசித்து விளங்கி அவற்றின் சாரங்களைத் தாம் எழுதிய 'சிவனதுபரத்துவம்' 'சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் புராணம்' முதலியவைகளிலே தோன்ற வைத்தது அருமையில் அருமையாகும். சிவஞானபாஷ்யத்தில் சிற்சில பாகமாதிரம் பண்டாரசந்நிதி வாசிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன் என்று ஒருமுறை செந்திரநாதையர் என்பவருக்குச் சொன்னார். நீர்வேலிச் சங்கர பண்டிதர் அந்தக்காலத்தில் இருந்தவராயினும் பிற்காலத்தில் அவருக்கிருந்த சம்ஸ்கிருத விற்பத்தியில் பத்திலொன்றும் அப்போதில்லை. பண்டிதர் ஆறேகால் வயசு இவருக்கு இனையவர்.

எட்டாம் அதிகாரம்.

புத்தகங்கள் அச்சிடுதல்.

பாதிரிமார் மானிப்பாயில் ஓர் அச்சியந்திரம் வைத்து, உதயதாரகை என்னும் கிறிஸ்துமத பத்திரிகையையும்,

கிறிஸ்துமதத்துக்கு அனுசூலமான பிற துண்டுப் பத்திரிகைகளையும், புத்தகங்களையும், சைவத்தைத் தூஷிக்கும் பத்திரிகைகளையும், புத்தகங்களையும் அதில் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்பத்திரிகைகளுக்கும் புத்தகங்களுக்கும், மறுப்பு எழுதி வெளிப்படுத்த வேண்டி இருந்தமையானும், சைவர்களுக்கு உபயோகாகா கப் பல நூல்களை அச்சிடவேண்டியிருந்தமையானும், இவர் சௌமியவ்ரு சென்னப்பட்டணத்துக்குப் போய் ஓர் அச்சியந்திரம் வாங்கிக்கொண்டு வந்து “வித்தியாநுபாலையந்திரம்” என்னும் பெயர் கொடுத்து, வண்ணூர்பண்ணையி ல் தாபித்தார். அதிலே தாமியற்றிய முதலாம் இரண்டாம் பாலபாடங்களையும், ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன் என்பவைகளுக்குத் தாமியற்றிய உரைகளையும், சிவாலயதரிசனஞ் செய்பவர்கள் பொருட்டுத் தாமியற்றிய சிவாலயதரிசன விதி என்னும் நூலையும், சைவசமயத்தின் சாரங்களை யெல்லாம் திரட்டித் தாமியற்றிய சைவசமயசாரம் என்னுந் துண்டுப் பத்திரிகையையும், கொலைமறுத்தல் என்னும் நூலுக்குத் திருப்போரூர்ச் சிதம்பரசுவாமிகள் செய்த உரையையும், சைவதுஷணபரிகாரம், வச்சிரதண்டம், சுப்பிரபோதம் என்னும் கிறிஸ்துமதகண்டன நூல்களையும், திருமுருகாற்றுப்படை திருச்செந்திரேரோட்டக யமகவந்தாதி என்னும் இரண்டிற்குந் தாமியற்றிய உரைகளையும், தாமெழுதிய பெரியபுராண வசனத்தையும், நன்னூல் விருத்தியுரையையும் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார். இவர் அச்சிட்ட புத்தகங்களில் எழுத்துப் பிழைகள் சிறுதுமில்லாத வகையும் அதிக கல்வியில்லாதவரும் எளிதாக வாசித்தற்கும் விளங்குதற்கும் ஏதுவாகச் சொற்கள் பிரிக்கப்பட்டுச் சந்திவிகாரமின்றி இருந்த வகையும், குறியீடுகள் செவ்வையாக இடப்பட்டு இருந்த வகையும் ஆகிய இவைகள் இந்நியாவிஷு

ள்ள பலருக்கும் ஆச்சரியத்தை விளைத்தன. இவ்வச்சியந்திரம் தம்முடைய வேலைகளுக்குப் போதாமையால், சிலவருடங்களின் பின் அதனை விற்றுவிட்டுச், சென்னப்பட்டணத்துக்குப் போய்க் கூவி கொடுத்து அச்சிடுவித்து வந்தனர். பின் பெரிதான ஓர் அச்சியந்திரம் விலைக்கு வாங்கி முர்ஷினு அந்தப் பெயரோடு சென்னப்பட்டணத்திலே வைத்திருந்தார். இவருடைய கல்வித்திறமையையும் புத்தகங்கள் அச்சிடுந் திறமையையும் அறிந்த இராமநாதபுரம் பொன்னுச்சாமித்தேவர் இவரைக்கொண்டு திருக்குறள் பரிமேலழகருரை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையுரை, தருக்கசங்கிரகவுரை, சேதுபுராணம் என்னும் நூல்களைப் பரிசோதிப்பித்து அச்சிடுவித்தார். சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை தொல்காப்பியம் சேனாவரையத்தை இவரைக்கொண்டு பரிசோதிப்பித்து அச்சிட்டார்.

பொன்னுச்சாமித்தேவர் குமாரர் பிண்டித்துரைத்தேவர் சிதம்பர வித்தியாசாலையிலும் பிற விடங்களிலும் இவர் புத்தகம் அச்சிடுந் திறமையையும் பரிசோதிக்குந் திறமையையும் மிகப் பாராட்டிப் பேசியிருக்கின்றார்.

கும்பகோணத்துக்குப் போயிருந்தபோது, திருவாவடுதுறை ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள், மகாவித்துவான் மீனாட்சிசந்தரப்பிள்ளையையும் சில ஓதுவார்களையும் அங்கே அனுப்பி, இவரையழைப்பித்து, மடத்திற் சிலகாலம் வைத்திருந்து, இலக்கணக்கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி முதலிய இலக்கண நூல்களை இவரைக்கொண்டு பரிசோதிப்பித்து அச்சிடுவித்தார்கள்.

இவர் செய்த உரைகள் கோயிற்றுராணவுரை, சைவசமயநெறியுரை, நன்னூற்காண்டுகையுரை, சிவதருமோத்தரவுரை, மருதூரந்தாதியுரை, திருச்செந்திரேரோட்டக

யமகவந்தாநீயுரை முதலியவைகளாம். புதியவாகச்செய்த நூல்கள் முதலாம் இரண்டாம் நான்காம் பாலபாடங்களும், முதலாம் இரண்டாள் சைவவினாவிடைகளும், சிவாலயதரிசனவிதியும், இலக்கணவினாவிடையும், இலக்கணச்சுருக்கமும், குருசிஷ்யக் கிராமமும், நித்தியகருமவிதியும், சிராத்தவிதி தருப்பணவிதிகளின் மொழிபெயர்ப்பும், திருவிளையாடற்புராண வசனமும், பெரியபுராண வசனமும், பெரியபுராண சூசனமும் பிறவுமாம். இவர் எழுதிய சில விஷயங்கள் உதயதாரகைப் பத்திரிகையிலும் இலங்காபிமாணியிலும் இலங்கைநேசன் பத்திரிகையிலும் வந்திருக்கின்றன. *

தற்காலத்திலே சைவர்களாயுள்ளவர்கள் அவசியம் அறியவேண்டிய தமிழ்க்கல்வியும் அதுட்டிக்கவேண்டிய ஆசாரங்களும் கிரியைகளும், இவர் இயற்றிய இரண்டு சைவவினாவிடைகளிலும் சைவதூஷண பரிசாரத்திலும் சிவாலயதரிசனவிதியிலும் நான்காம் பாலபாடத்திலும் குருசிஷ்யக்கிரமத்திலும் மந்திரக்கிரியைகளோடுகூடிய மூன்று நித்தியகருமவிதிகளிலும் சிவசிராத்தவிதியிலும் காண்டிகையுரையிலும் அடங்கியிருக்கின்றன. இவ்வளவு நூல்களையும் ஒரு சைவன் கற்பானாயின், அது அவனுக்குப்போதும். இந்த நூல்களில் மூன்றாம் நித்திய கருமவிதியும் குருசிஷ்யக் கிராமமும் அச்சில் வரவில்லை.

இவர் செய்தனவும் அச்சிட்டனவுமாகிய நூல்களிலே சில விசேஷங்களுண்டு. அவைகளாவன: க. பிரதிகளின் ஆதாரமில்லாமல் ஒன்றனையும் தாமாகத் திருத்தாமை. உ. பாடபேதங்களொன்றும் அச்சிடாமை. [சிறந்தபொருள்

* இவர், பத்திரிகைகளில் எழுதியவைகளும் துண்டுப் புத்தகங்களில் எழுதியவைகளும் “ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு” என்னும் பெயர்கொடுத்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

இதுவென்று துணிந்தவருக்கு அந்தப்பாடத்தைக் கொள்வதெயல்வாமல் வேறு சிறப்பில்லாத பாடத்தைக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் பரிமேலழகர் முதலிய பழைய உரையாசிரியர்களும் பாடபேதங்களை ஏற்று உரை செய்திருக்கிறார்கள்.] ட. இவர் தமக்கு முன்னிருந்த ஆசிரியர்களது துணையில்லாமல் சித்தாந்தத்திலாவது, இலக்கணத்திலாவது, வேறு எவற்றிலாவது தமது யுத்தியினாலே ஒன்றையஞ்சொன்னதேயில்லை. இவர் “ரோசா”ப்புவில் மிக்க பிரீதியுடையவர், அதனை அதிகமாக உபயோகித்துத் தமது பூசையைச் செய்கின்றவர். அப்படி அவ்வளவு விருப்பமுடையவராயிருந்தும், இரண்டாம் சைவவினாவிடை எழுதும்போது அதிற் பூசைக்குரிய புட்பங்கள் எழுதுமிடத்து, இந்த “ரோசா”வுக்கு ஜபா முதலிய பெயர்கள் சம்பந்தமுடைய அகராதிகளிலிருந்தும், அதனைப் பூசைக்குரிய புட்பங்களோடு சேர்க்கலாமோ சேர்க்கலாகாதோ என்று பலமுறை ஆலோசித்து, இறுதியிற் புட்பவிதி முதலிய நூல்களில் இல்லாமையினாலே சேர்க்காதுவிட்டார். இவர் அச்சிட்ட புத்தகங்களுள் பாரதம், சூடாமணிநிகண்டு என்னுமிரண்டனையும் நாம் மிகவும் மெச்சிக்கொள்ளவேண்டும். சென்னையில் வீராசாமிச்செட்டியார் மாணக்கர் இராசகோபாலபிள்ளை என்பவர் வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்தை முழுதும் மாற்றி அச்சிடவாரம்பித்தார். அதனை அறிந்த இவர் வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாடியவாறே அப்பாரதத்தை அச்சிட்டார். இவருடைய பதிப்பு வராதிருந்தாற் பாரதங் கெட்டேபோய்விடும். இவருடைய பதிப்பே சரியானதென்பதை, காட்டாலூர் ஸ்ரீ சுந்தர சிவாசாரியர் தமது சிவாசிரியரந்நாவலியில் எழுதிய “மேல்நியாயங்களால் வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதம் சைவவிஷயங்களை இடம் வந்துழிக்கூறிவருமென்றும், அப்படிக்கூறாதாகப் பிதற்றியது தூரஹங்கார

த்தெழுந்த மூடாபிமானம் என்றும் மேதாவியர் நிச்சயிப்ப ரென்க. இவ்வுண்மையை ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட பாரதத்தாற் கண்டுணர்க” என்னும் வசனத்தானும், பிற்காலத்தில் மதுரைச்சங்கத்தார் அச்சிடுவித்த பதிப்பாணும் அறிக.

முன்னிருந்த உண்மையான தமிழ்ப்புலவர்கள் தமது செய்யுள்களிலே தமிழ்ச்சொற்களை எதுகை முதலிய தொடை நோக்கியும், ஓசை நோக்கியும், விகாரப்படுத்தி வழங்கினார்கள். போலிப் புலவர்களும், வடமொழிகளின் இயல்பு அறியாமையினாலும், முகர ளகரங்களுடைய பேதம் அறியாமையினாலும், சொற்களைப் பிழைப்படுத்தி வழங்கி வந்திருக்கிறார்கள். ஏடுகள் எழுதுகிறவர்களும் மேன் மேலும் பிழைகளை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். இவைகளாலே தமிழ்ச்சொற்களினுடைய உண்மையான சொரூபம் தெரியாமற் போயிற்று. பரிநீையைப் பருதியென்றும், சிவப்பைச் சிகப்பு என்றும், கொத்துமலையைக் கொத்தமல்லியென்றும், ஒளியை ஒழியென்றும், ஒழியை ஒளியென்றும், அரினத்தை அருணமென்றும், அருணத்தை அரிணமென்றும், கர்ப்பூரத்தைக் கற்பூரமென்றும், குங்குலியத்தைக் குங்கிலியமென்றும், கத்தரித்தலைக் கத்திரித்தலென்றும், தொடையைத் துடை என்றும், உத்தராயணத்தை உத்தராயனம் என்றும், இப்படியே அநேக பிழைகளை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். இச்சொற்களுடைய சரியான ரூபத்தை அறிந்து நிகண்டிற்றிருத்தால் பிரயாசமான வேலையாகும். சில வித்துவான்கள் தாம் அச்சிடும் நூல்களிலே பிழைகள் வந்தாலும் “இனி என்ன நம்முடைய வித்துவான் பண்டிதன் என்னும் பட்டங்கள் போய்விடப்போகின்றனவா” என்பார்கள். இவ்வீர அப்படிப்பட்டவரல்லர். ஒருநாள், போசனவிதி எழுதும்போது இவர் சொல்லச் சொல்ல அடியேன் எழுதி

வந்தேன். அப்போது “பரிகாமுத்திரையைச் செய்து” என்று இவர் சொல்ல, அதனை அடியேன் எழுதிவிட்டுச் “சைவசமயநெறியுரையிற் பரிகாமுத்திரை என்று எழுதியிருக்கிறதாக ரூபகம் இருக்கிறது” என்றேன். உடனே இவருக்கு உடம்பு முழுதும் வெயர்த்துவிட்டது, எழும்பச் சத்தியற்றுப்போய்விட்டது. வேறொருவரைக்கொண்டு சைவசமயநெறியுரையை எடுப்பித்துப் பார்க்க அதிற் பரிகாமுத்திரை என்று சரியாக இருந்தது. புத்தகங்கள் அச்சிடுவதிற் பிழை வருவதைக் குறித்து இவ்வளவு பயம் இவருக்கு இருந்தது. இவர் அச்சிடும் புத்தகங்களிற் பிழைகள் இல்லாமலையும் அவைகள் வாசிப்பவர்களுக்கு இலகுவாயிருத்தலையும் கண்ட திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து ஸ்ரீஸுரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் இவரைக் கூடவிருத்திப் போசனம் பண்ணும் அக்காலங்களிலும் புகழ்ந்து புகழ்ந்து பாராட்டுவார்கள்.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

சிவாகமமும் சிவதீகைஷ்யம்.

வேதம் சிவாகமம் என்னும் இரண்டும் ஈசுர வாக்கொன்பதும், அவற்றுள்ளே வேதம், வைஷ்ணவர், வேதாந்திகள், சாங்கியர், யோகர், மீமாஞ்சகர், நையாயிகர் முதலிய பலர்க்கும் பொதுவாகவின் பொதுநூல் என்பதும், சிவாகமம் சைவருக்கே உரியநூல் ஆதலின் சிறப்புநூல் என்பதும், இதில் சொல்லப்பட்ட சிவதீகைஷ்ய முத்திக்குச் சாதனம் என்பதும், வேதம் உலகோர்பொருட்டும் ஆகமம் சத்திநிபாதமுடையவர்பொருட்டும் செய்யப்பட்டன என்பதும், ஆதலின் வேதத்தினும் ஆகமஞ் சிறந்தது என்பதும், சிவாகமத்திற் சொல்லப்பட்ட பிரகாரமே சைவாலயங்கள்

நடத்தப்படல் வேண்டும் என்பதும், சைவநூற்றுணிபு. இவற்றிற்குப் பிரமாணம் சூதசங்கிதை, பதம்புராணம், சிவஞானசித்தியார், ஞானப்பிரகாசசுவாமிகள் இயற்றிய சிவாகமமாதிரிமான்மியம், புண்டரீகபுராணம் முதலியவற்றிற்காண்க.

இங்ஙனமாதலின், இவர் சிவதீக்ஷையில்லாத வைதிகப்பிராமணர் கையாலே விபூதி வாங்காத நியமம் உடையவர். சிவதீக்ஷையுடையோர் அஃதில்லாதாரை வணங்குதலும், அவர்களைச் சிராத்தமுதலியவற்றிலே வரித்தலும், அவர்கள் கையாலே விபூதி வாங்குதலும், சிவாகமப் பிரகாரங்கட்டிப் பிரதிட்டைசெய்யப்பட்ட கோயில்களிலே அவர்களைக்கொண்டு பூசை திருவிழாக்கள் செய்வித்தலும் பிறவுமாகிய இவைகளெல்லாளு சிவாகமவிரோதம் என்பதையும், இப்படிச் செய்வோர் யாதொரு பயனையும் அடையமாட்டார் என்பதையும் விரித்துச் சனங்களுக்குப் பிரசங்கங்களிலே சொல்லிவந்தார். இப்படி நிகழுநாளிலே, யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வைதிகப்பிராமணர்களுள்ளே சிலர், தம்மிடத்திலே இவர் விபூதிவாங்காமையினால் இவர்மேற் கோபங்கொண்டு, புறம்பே இவரைத் தூஷித்தார்கள். அம்மட்டினில்லாது சிவாகமங்களையும் நிந்தித்தல் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்யும் நிந்தைகளைச் சில போலிப்பிரபுக்கள் கேட்டு, மேலும் மேலும் அவ்வாறு செய்யும்படி அவர்களை ஏவிவிட்டார்கள். நம்மைத் தூஷித்தலைப் பொறுப்பினும், சிவாகமநிந்தை சிவனடியார்நிந்தைகளை ஒருபோதும் பொறுக்கமாட்டாதவராகிய இவர், தூந்துபிஹு மாசிமீ ககூவ தமது வித்தியாசாலையிலே, வேதம் பொதுநூலென்றும், ஆகமஞ் சிறப்புநூலென்றும், வைதிக மார்க்கத்திலொழுவுவார் புண்ணியலோகங்களை அடைவார்களென்றும், சைவமார்க்கத்திலொழுவுவார் சாலோகம் சாமீபம் சாநுபம் என்னும் பதமுத்திகளையும், சாயுச்சியமாகிய பரமுத்தியையும் அடைவார்க

ளென்றும், அநேக பிரமாணங்களை எடுத்துக் காட்டிப் பிரசங்கித்தார். அந்தப்பிரசங்கத்துக்கு விரோதமாக வைதிகப்பிராமணர் சிலர், அப்பிரபுக்களுடைய உதவியினாலே, வைதிகமார்க்கத்தி லொழுவுவாரே உயர்ந்தோரென்றும், அவர்களைச் சைவமார்க்கத்திலொழுவுவார் வழிபடலாமென்றும், வைதிகராகிய தாங்கள் பார்த்தபூசைசெய்ய விதியிருக்கின்றதென்றும், தாபிப்பதாக, பலமுறை சனங்களைக்கூட்டி, அவர்கள் மெச்சும்படியாகப் பொன்மலர் கொடுத்த பல இங்கிவிசுப் புத்தகங்களைக் கொண்டுவந்து, அவைகளிலே தாங்கள் சொல்லியவைகளுக்குப் பிரமாணங்கள் இருக்கின்றன என்று பிதற்றினார்கள். அவர்களெல்லாரும், சபைகளிலே எழுந்து பேசுதற்குச் சத்தியில்லாதவராயிருந்தபடியாலும், தாங்கள் எடுத்த விஷயத்தைத் தாபித்தற்கு ஆதாரமில்லாமையாலும், மற்றக்கிழமை இவ்விஷயம் பேசப்படுமென்று ஒவ்வொரு கிழமையிலுஞ் சொல்லிச் சொல்லி, ஒரு கிழமையிலும் பேசாது சனங்களைப் பலமுறை அலைத்துவிட்டார்கள். இவைகளையெல்லாம் அறிந்த சனங்கள், நாவலர் சொல்லுவேத சாத்திரசம்மதமெனவும், தங்களை அலைத்தவர்களாகிய வைதிகப் பிராமணர் சொல்வது சாத்திரவிரோதமெனவுந் தெளிந்துகொண்டார்கள்.

பின் அவர்கள் வைதிகப் பிராமணருக்கு அஞ்சலிவந்தனம் பண்ணுவதை நிறுத்திக்கொண்டார்கள்; சிராத்தம் விவாகம் முதலிய கருமங்களிலே அவர்களுக்குத் தானஞ்செய்தலையும் நிறுத்திக்கொண்டார்கள்; வைதிகப் பிராமணரைக்கொண்டு பார்த்தபூசை செய்வித்த கோயில்திகாரிகளில் அநேகர், அவர்களை நீக்கிச் சிவதீக்ஷை பெற்ற பிராமணரைக்கொண்டு பூசை செய்விக்கத் தொடங்கினார்கள்; வைதிகப் பிராமணர் கையாலே விபூதி வாங்கும் வழக்கத்தையுடைய சிவதீக்ஷை பெற்றவர் அநேகர், அதனை நிறுத்

திக்கொண்டார்கள். இந்தப்பிரகாரஞ் சிவதீகைப் பெற்றோருக்கு மரியாதை நடத்தலையும், தாங்கள் சிவதீகைப் பெற்றவருக்கு வீபூகி கொடுப்பது தகுதியுடையதென்பதையும் அறிந்தவைதிகப்பிராமணருள் அநேகர், சிவதீகைப் பெற்றுச் சிவபூசை எழுந்தருள்பண்ணிச் சிவாகம நெறியிலே ஒழுகத் தொடங்கினார்கள். சிவாகம ஆராய்ச்சியும், சிவபூசையும், தேவார திருவாசக பாராயண ஓசையும், சிவபூசைக்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினதாயுள்ள பூசைமணியினோசையும் யாழ்ப்பாணமெங்கும் பரவத் தொடங்கின. வைதிக மார்த்தக்கத்தினும் அதிகமாகச் சைவமார்த்தகர் தழைத்தோங்கியது.

இச்சிவாகம நிந்தை சிவதீகை நிந்தனைகளைச் சிதம்பராலய பூசகர்களுள்ளுஞ் சிலர் செய்துவந்தனர். அவர்களை யுங் கண்டித்துச் சிதம்பரத்தில் ஒரு பிரசங்கஞ்செய்தனர். அதன் வரலாற்றை இவர் எழுதிய சிதம்பர சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை முதலாம் ஆவேதனத்தினின்றும் எடுத்துக் காட்டுகின்றோம். அது இது:—

“சிதம்பராலய பூசகர்களுள்ளே சிலர் சைவாகமங்கள் பிரமாணமல்ல என்றும், சிவதீகையினால் உயர்ச்சி இல்லை என்றும், சிவதீகைப் பெற்றவர்கள் பிரஷ்டர்கள் என்றும், சிதம்பராலயக் கிரியைகள் வைதிகக்கிரியைகளே என்றும், சிதம்பராலயக் கிரியைகளுக்குச் சிவதீகையிலாதவர்களே அருகர்கள் என்றும், தூர்ப்போதனைசெய்து பலரையும் மயக்கிக்கொண்டு திரிந்தார்கள். மார்த்தியீ ரதோற் சுவதினத்துக்கு முதற்றினமாகிய உளவ சோமவரத்திரவிலே, நமது வித்தியாசாலையிலே, வெகுஜன சமூகத்திலே, அவர்கள் கூற்றுக்களெல்லாவற்றையுங் கண்டித்து, சைவாகமங்கள் முக்கியப்பிரமாணம் என்றும், சிவதீகையே உயர்வுடையது என்றும், கர்ஷணாதிப்பிரதிஷ்டார்த்தம் பிரதிஷ்ட

டாதிபுற்சுவார்த்தம் உற்சவாதிப் பிராயச்சித்தார்த்தம் என்று தேவாலயக்கிரியைகள் சிவாகமத்திலன்றி வேதத்தில் இல்லை என்றும், யாவர்க்கும் சிவதீகையின்றிச் சிவாகமம் படித்தல் கூடாது என்றும், சிதம்பராலயக் கிரியைகளின் பொருட்டுப் பதஞ்சலி மகாமுனிவர் வேதசிவாகம முறைப்படியே பத்ததி செய்தருளினார் என்றும், ஆதியில் இருந்த தில்லைவாழ்ந்தவர்கள் சிவதீகையும் சிவாகமவுணர்ச்சியும் சிவாகமவாழ்ந்தவர்களும் உடையர்கள் என்றும், தற்காலத்தில் உள்ள பூசகர்கள் சிவதீகையும் சிவாகமவுணர்ச்சியும் சைவவாழ்ந்தவர்களும் இல்லாதவர்களாய் இருந்துகொண்டு சிதம்பராலயக் கிரியைகளைச் செய்தல், சிவவாக்கும் நடைச் சீருமேனியுமாகிய சிவாகமத்துக்கும் வியாக்கிரபாதமுனிவர் பதஞ்சலிமுனிவர் தில்லைமுனியிரமுனிவர் என்பவர்களுடைய அநுஷ்டானத்துக்கும் விரோதமே என்றும், பல சாத்திரப் பிரமாணங்கள்கொண்டு விசித்துப் பிரசங்கித்தேன்.” *

இப்போதுள்ள பூசகர்கள், இன்னும் சிவதீகைப் பெற்றுக்கொள்ளாதவராய் இருந்தாலும், இவர் சொல்லியவைகளெல்லாம் உண்மை என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

* பதஞ்சலிமுனிவர் சிதம்பராலய பூசையின்பொருட்டு ஒருபத்ததி செய்தனர் என்று கோயிற்புராணம் திருவிழாச்சுருக்கம் ககம் செய்யுள் கூறுகின்றது. அது தீக்ஷிதர்களால் நெடுங்காலம் பொத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்குமுன் நூற்றைம்பது வருஷமள விலிருந்த கனகசபாபதிதீக்ஷிதர் என்பவருடைய ஏட்டைப் பார்த்து எழுதிய பிரதியொன்று நாவலர் ஐயாவிடம் இருந்தது. அதில் ஒரு பகுதி இப்போது என்னிடமிருக்கின்றது. அதற்கும் இப்போது தண்டபாணிதீக்ஷிதாவர்கள் அச்சிட்டிருப்பதற்கும் பல வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. (த. கை.)

பத்தாம் அதிகாரம்.

அருட்பா வழக்கு.

இந்தியாவிலே சிதம்பரத்துக்குச் சமீபத்தில் கருங் குழி என்றோர் இடமுண்டு. அங்கே இராமலிங்கபிள்ளை என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஏதோ ஒரு வைராக்கியத்தினாலே சுவாமியாகிச் சென்னப்பட்டணத்திற் போயிருந்தனர். அங்கே அவர் தாம் சிவானுபூதி பெற்றவரென்று உலகத்தார் நம்பித் தம்மை வழிபடும் பொருட்டுச் சிலபாடல்களைப் பாடி அவைகளுக்குத் திருவருட்பாவென்றும், தமக்குத் திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரென்றும் தாமே பெயரிட்டுக்கொண்டும், தம்முடைய மாணக்கரொருவராலே தமக்குத் திருவருட்பா வரலாறென ஒரு புராணஞ் செய்வித்து இறுதியிற் சேர்த்துக்கொண்டும், அச்சிற் பதிப்பித்து விகிரயஞ் செய்வித்தனர். அது கண்ட அறிவினிகள் சிலர், அவ்விராமலிங்கபிள்ளை முன்னிருந்த சமயாசாரியர்களோடு சமத்துவமுடையவரென்றும், அவர் பாடல் தேவார திருவாசகங்களோடு சமத்துவமுடையதென்றும், பாராட்டிக் கொண்டும், பூசித்துக்கொண்டும், அனுட்டானம் பூசை சிவதரிசனம் முதலியன செய்யுங் காலங்களில் ஒதிக்கொண்டும் வந்தார்கள்; சிலபோது சென்னப்பட்டணத்திலுள்ள சில ஆலயங்களில் உற்சவத்திலே தேவாரம் முதலிய அருட்பாக்களை நிறுத்திவிட்டு இராமலிங்கபிள்ளை பாடலையே ஒதுவித்தார்கள்.

இராமலிங்கபிள்ளைக்கும் நாவலருக்கும் முன்னே வேறு யாதொரு விசேஷமும் இல்லை. இவர் வித்துவான்களைக் கண்டு அழக்காறு கொள்பவருமல்லர். இவர் காலத்திலிருந்த சிறந்த வித்துவான்களாகிய மகாலிங்கையர் விசாகப்பெருமானையர் மீனாட்சிசந்தரப்பிள்ளை முதலானவர்களெல்லாரும் இவரோடு மிக்க நண்புடையவர்கள். இவரும் அவ

ர்களை மிகவும் பாராட்டிக்கொள்பவர். இவரித்தன்மையாகிய குணமுடையராயிருந்தும், இராமலிங்கபிள்ளையும் அவர் மாணக்கரும் செய்தனவற்றை மாத்திரம் சகித்திலர். உலகத்தில் எத்தனையோ மூடர்கள் எத்தனையோ பிழைகள் நிறைந்த நூல்களை இயற்றினார்கள். அவைகளை யெல்லாம் இவர் பொருட்படுத்திக் கண்டிக்கவில்லை இராமலிங்கபிள்ளை இவருக்கு ஒரு அபராதமும் செய்யாதவராயிருந்தும், அவரையும் அவருடைய பாடல்களையும் கண்டித்துப் போலியருட்பா மறுப்பென ஒரு நூல் எழுதி, அதனை யாவண்டீர்த்தியாகேசமுதலியாரைக் கொண்டு வெளிப்படுத்தினார்.

இந்தப் போலியருட்பா மறுப்பென்னும் பத்திரிகையில், சமயாசாரியர்களுடைய பெருமைகளையும் அவர்களுடைய பாக்களின் பெருமைகளையும் அவர்கள் பெற்ற அருளின்றிறங்களையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியிருக்கின்றார். அத்தன்மையையுடைய ஆசாரியர்களோடு இவ்விராமலிங்கபிள்ளையைச் சமத்துவப்படுத்துவது தகாதென்பதே இவர் கருத்து. இராமலிங்கபிள்ளை அவர்களோடு சமத்துவப்படுத்தப்படின், அவர்களும் இவ்விராமலிங்கபிள்ளைபோன்ற ஒழுக்கமுடையவர்களாயே இருந்திருப்பார்களென்றும், அவர்கள் அருள் பெற்றார்களென்பதும் இவ்விராமலிங்கபிள்ளை அருள் பெற்றது போலத்தானே பொய்யாயிருக்குமென்றும் பரசமயிகளும் நம்மவருட்பலரும் எண்ணுதற்கிடனாகுமன்றோ! இதுபற்றியே கருங்குழி இராமலிங்கபிள்ளையையும் அவருடைய நூலையும் இவர் கண்டித்தார்.

இப்படியிருக்கும்போது, ஒருமுறை இவரும் இராமலிங்கபிள்ளையும் சிதம்பரத்துக்கு ஒரே காலத்தில் வர நேர்ந்தது. அப்போது, சைவாகமவிஷயமாகவும் சிவதீக்ஷ விஷயமாகவும் இவரோடு வெறுப்புக் கொண்டிருந்த தீக்ஷிதர் சிலர், அவ்விராமலிங்கபிள்ளையைக் கொண்டு இவரை இகழு

விக்கலாமென்று சருதி, சிதம்பராலயத்தில் பேரம்பலத்திலே அவ்விராமலிங்கபிள்ளையையும் அழைத்து ஒருகூட்டம் சுக்கிலவ்ரு ஆணியீ உத்தரத்தன்று கூட்டினார்கள். அதில் இராமலிங்கபிள்ளை உட்பட எல்லாரும் இவரை வாயில் வந்த படி தூஷித்து, இவரை அடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். இக்கூட்டத்தின் வரலாறு “பேரம்பலப்பிரசங்கம்” என்னும் பெயர் கொடுத்து சி. சொ. சண்முகப்பிள்ளை, சி. அ. வேலாயுதபிள்ளை, சி. இரா. ஆறுமுகப்பிள்ளை என்னும் மூவரும் வெளிப்படுத்திய பத்திரிகையிற் காணப்படும். இராமலிங்கபிள்ளை பேசிய தூஷணைகள் அப்பத்திரிகையில் இருக்கின்றன.

இந்தக் கூட்டவிஷயமாகச் சில ‘கிறியினல்’ வழக்குகள் மஞ்சக்குப்பக் கோட்டிலே தொடுக்கப்பட்டன. இராமலிங்கபிள்ளை தம்மேற்றொடுக்கப்பட்டவழக்கில் தாம் இவரை எவ்வாற்றினும் அவமதித்துப் பேசவில்லையென்று அழித்துவிட்டார். அவர் சொன்னது முழுதும் பொய்யென்று அறிந்த இவர், பலரெதிரே தாம் பேசியதைப் பேசவில்லையென்று இராமலிங்கபிள்ளை சொல்லி மறுத்ததே போலுமென்றெண்ணி, அவர்மேற் கொண்டுவந்த வழக்கை விடுவித்தார். இராமலிங்கபிள்ளை பேரம்பலத்திலே இருந்து இவரை அவதூறுகப் பேசியது சுக்கிலவ்ரு ஆணியீ உத்தரத்தரிசனத்தன்றும்; அவர் தாம் அப்படிப் பேசவில்லையென்று மஞ்சக்குப்பக்கோட்டிலே அழித்துச்சொன்னது அடுத்த மார்கழித் திருவாதிரைத் தரிசனத்தன்றும். இதுமூம் ஏதோ ஒரு தெய்வச்செயல் இருக்கிறதுபோலத் தோன்றுகின்றது.

தீக்ஷிதர்கள் இவர்மேற்றொடுத்த ஒருவழக்கில், தாம் சிக்குக்கப்படுவாரென்றே இவர் எண்ணியிருந்தார். விசாரணை நடக்குந்தினத்தில் காலையிற் பூசைமுடித்துக்கொண்டு

உடையவரைத் தமது மாணுக்கர் சதாசிவப்பிள்ளையிடங் கொடுத்து “நான் இன்று சிக்குக்கப்படின என்னுயிரை விட்டுவிடுவேன், நீ இவ்வுடையவரைக் கங்கையிலே விட்டுவிடு” என்று சொல்லிவிட்டுக் கோட்டுக்குப் போயினர். விசாரணையில் மற்றைக் கட்சியார் கேட்ட முட்டுப்பாடான ஒரு கேள்விக்கு மறுமொழியும் கண்ணீரும் இவருடைய நாவினுங் கண்களினும் நின்று ஒருங்கே வந்தன. கோட்டில் இவர் நின்ற நிலையும் பேசிய திறமையும் நீதிபதிக்குப் பேராச்சரியத்தை விளைத்தன. இவ்வழக்கில் வழக்காளிகளுக்கே அபராதம் விதிக்கப்பட்டது.

இவ்வழக்குக்களில் யாழ்ப்பாணம் செளந்தரநாயகம்பிள்ளையென்னும் வைக்கில் சிரத்தையோடு காட்டிய திறமைகள் பல உண்டு.

பதினொராம் அதிகாரம்.

பொதுச்செயல்கள்.

பிரசங்கம், கல்வி கற்பித்தல் முதலிய இவைகளையல்லாமல், உலோகோபகாரமாக இவர் செய்த காரியங்கள் வேறும் பலவுள்.

க. பதிபுண்ணிய பரிபாலனசபை.

சென்னப்பட்டணத்திலுள்ள சிவபத்திமாண்களிற் சிலர், தொண்டைநாட்டிலுள்ள தேவாரம் பெற்ற சிலஸ்தலங்கள் சில கிலமாயிருந்ததனால், அவைகளைச் சீர்தீர்த்தாரஞ்செய்யும் பொருட்டு, பொருள் சேர்க்க விரும்பி, பிரபவவ்ரு மார்கழிமீ உடவ சென்னப்பட்டணத்திலே, பெத்துநாயகன் பேட்டையிலே, சுப்பிரமணிய முதலியார் தெருவிலே, கோ. வி. யோசாமிமுதலியார் வீட்டிலே, ஒருசபை கூட்டி,

அதற்கு இவரை அக்கிராசனாதிபதியாக வீற்றிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அச்சபைக்குத் திருத்தொண்டை நாட்டுப் பதிபுண்ணிய பரிபாலன சபை என்பது பெயர்.

அன்று இவர் அச்சபையிற் செய்த பிரசங்கத்தின் சுருக்கம் இப்புத்தகத்தின் இறுதியில் அநுபந்தமாக அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது.

உ. நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயில்.

இவரது செனன ஸ்தானமாகிய நல்லூரிலே சிங்கையாரியச் சக்கிரவர்த்தியின் மந்திரியாகிய புவனேகவாகுவினாலே ஒரு சுப்பிரமணிய ஆலயம் ஆகம்பிரகாரங் கட்டிப் பிரதிட்டை செய்யப்பட்டிருந்தது. அதனைப் போர்த்துக்கேசர் இடித்துவிடப், பின் ஒல்லார்தர் காலத்தில் இரகுநாதமாப்பாணரென்பவர் அந்த இடத்தில் ஒரு சிறு கோயிலைக்கட்டி ஒருவேலாயுதத்தைப் பிரதிட்டை செய்திருந்தார். அக்கோயிலுக்குத் தூபியில்லாமை முதலிய பல குற்றங்கள் இருந்தன. இவைகளெல்லாம் குற்றங்கள் என்றும், கோயிலை விதிப்படி கட்டல் வேண்டும் என்றும், கந்தசுவாமிகோயிலானால் மூலமூர்த்தி சிலையாலமைக்கப்பட்ட சுப்பிரமணிய மூர்த்தியாயிருத்தல் வேண்டும் என்றும், அக்கோயில்திகாரிகளுக்குத் தாம் சிறுபிராயமாயிருக்குங் காலத்திலேயே போஜித்தார். அவர்கள் அதற்குச் செவி கொடுக்கவில்லை. வண்ணார்பண்ணைச் சிவன்கோயிலில் ஒருமுறை செய்த பிரசங்கத்திலும் இதனைக் குறித்து ஊரவர்களும் அறியுமாறு சொன்னார். சைவர்கள் உருத்திராக்ஷம் அணியவேண்டும் என்று இவர் பிரசங்கித்ததைக் கேட்டு, உருத்திராக்ஷமணிந்து கொண்டு தங்களுடைய கோயிலுக்கு வந்தவர்களை நகைத்து, தம்மவர் வேறு சிலருக்கு பனங்காய்ப்பணிகாரத்தை மாலை யாகக் கோத்துக் கட்டிக் கழுத்திலிட்டு அவர்களோடு கூட

விட்டுப் பரிசாசம் பண்ணின இக் கந்தசுவாமிகோயில்திகாரிகள், இவர் சொல்லைக் கேட்பது எங்ஙனம்! ஆயினும் பின் னாளிலிருந்த கந்தையமாப்பாணர் என்னும் அதிகாரி இவரை அடைந்து, “தாங்கள் எங்கள் கோயிலில் வந்து தெய்வயானையம்மை திருமணப்படலத்திற்குப் பொருள் சொல்லல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு இவர் “சிவாகமவிதி ஒன்றுமில்லாத கோயிலுக்கு நான் வாரேன்” என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டார். அவ்வதிகாரி பின்னும் பலமுறை இரந்து “கோயிலைத் தங்கள் எண்ணப்பிரகாரமெல்லாம் நடத்துதற்கு எனக்குச் சம்மதம்” என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு போனார். இவர், பொருள் சொல்லி முடிந்தபின், அக்கோயிலிலுள்ள குற்றங்களையெல்லாம் திரும்பவும் எடுத்துப் பிரசங்கித்தார். அவைகள் உண்மையாகவே குற்றம் என்று அவ்வதிகாரியினுடைய மனசிலும் பட்டபடியால், அவ்வதிகாரி ஒரு விளம்பரம் எழுதி அச்சிட்டு ஆக்கிராசனாதிபதியை அக்கோயிற்சந்திதானத்திலே ஒரு பெரிய சபை கூட்டினார். அதற்கு இவரையும் அழைத்துக்கொண்டு போயிருந்தார்கள். அங்கே சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய இலக்கணத்தைப் பற்றியும், கோயில்கட்டப்படவேண்டிய முறையைப்பற்றியும் ஒரு பிரசங்கம் இவரால் செய்யப்பட்டது. அப்பொழுது சபையிலிருந்தவர் பலர் இன்றைக்கன்றே சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய இலக்கணங்களை உண்மையாக அறிந்தோம் அறிந்தோம் என்று சொல்லிக் கூத்தாடினார்கள். அச்சபையிற் கோயிற் கட்டடத்திற்காக ஆறாயிரம் ரூபாவரையில் கையொப்பஞ் சேர்ந்தது. இவர் கருவூரிலிருந்து மூலாயிரம் ரூபாவுக்குக் கருக்கற்களும் எடுப்பித்துக் கொடுத்தார். பவவரு ஆவணியீ அங்கே பக்கத்திலுள்ள மடத்திற் போயிருந்து உற்சவத்தைச் சிறப்பாக நடத்துவித்தார். அம்மடத்திலே தினந்தோறும் மாகேசரூசையும் நடப்பித்தார்.

இப்படியெல்லாம் இவர் செய்தும், அக்கோயில்திசாரி, தாம் அக்கோயிலில் வழக்கப்பிரகாரம் நடந்துவந்த ஆட்டுக் கொலையை இனிச் செய்யமாட்டேனென்று இவருக்குச் செய்துகொடுத்த சத்தியத்துக்கு மாறாக, தேர்த்கிருவிழாவுக்கு முதலாளி மீளவும் அதனைச் செய்து விட்டார். உடனே இவர் கோபங்கொண்டு அம்மடத்தைவிட்டு நீங்கித் தம்மிடத்துக்கு வந்து, சிலநாளின்பின் அக்கோயிற் குற்றங்கடையெல்லாம் இரண்டு பத்திரிகைகளிலே எழுதி வெளியிட்டார். நிர்சிங்கசேனாதிராசமுதலியார் சம்பந்தநாதமுதலியார் என்னும் இருபிரபுக்கள் அக்கோயில்திகாரிமேல் பதினொரு அபவாதங்கள் எழுதிக் கொடுத்தனர். இதைவைத்துக்கொண்டு இவர் தாதுவூர் (1876) மார்ச்சுமீ வண்ணார்பண்ணைச்சிவன்கோயிலில் ஒரு பெருங் கூட்டங் கூட்டி, அவ்வபவாதமனைத்தையும் ஒன்றொன்றாக விசாரணை செய்தனர். எல்லாம் உண்மையென்று காணப்பட்டபடியால், அவ்வதிகாரியை விலக்குதற்பொருட்டு ஒரு வழக்குத் தொடரவும், பின் அக்கோயிலை நடத்தவும் ஒரு சபை அக்கூட்டத்தில் நியமிக்கப்பட்டது. இந்தக் கூட்டம் இரண்டு நாள் கூடியது. இரண்டாம்நாட் கூட்டத்தைக் குழப்புத்தற்காகக் கோயில்திகாரியைச் சேர்ந்த வீரர்கள் சிலர் ஆயத்தஞ் செய்திருந்தனர். இதை, அக்காலத்தில் மகாபெலசாலியாயும் மசாதுட்டனாயும் தன்பெயர் கேட்டவுடனே எவரும் பயப்படுந் தன்மையுடையனாயும் இருந்த அம்பலவாணி ஐயன் என்பவன் கேள்விப்பட்டிடு, சிவன்கோயிற் கோபுரவாயிலில் வந்து நின்றுகொண்டு, கூட்டத்தைக் குழப்புகிறவர்கள் குழப்பட்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு நின்றனன். அவனைக் கண்டவுடனே குழப்ப வந்தவர்கள் யாதொரு பேச்சுமின்றி அடங்கியிருந்துவிட்டுப் போயினர். நியமிக்கப்பட்ட சபையார் கோயில்திகாரிமேல் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். அது விசாரணைக்கு வருமுன் இவர் சிவபதமடைந்துவிட்டனர். 1929 ம் ஆ.

ஜூன்மீ 10உ இக்கோயில் பொதுவென்றும் கோயில்திகாரி கோட்டுக்குக் கணக்குக் காட்டவேண்டுமென்றும் தீர்ந்த 19070 ம் இலக்க வழக்கு நாவலர் தொடங்கிய வழக்கின் பேறேயாகும்.

௩. திருக்கேதீச்சரம்.

இலங்கையிலுள்ள தேவாரம் பெற்ற ஸ்தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருக்கேதீச்சரம் அழிந்துபோனபடியால், அந்த நிலம் அரசினருக்காய் விட்டது. அந்த நிலத்தைத் திரும்ப அரசினரிடம் வாங்கி அதிலே அக்கோயிலை முன்போலக் கட்டிவைக்கவேண்டும் என்னும் ஆசை இவருள்ளத்திலே புகுந்தது. அதனை ஆங்கீரசவூர் ஐப்பசிமீ “யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை” என்னும் பத்திரிகையினின்று தியில் எழுதி வெளிப்படுத்தினார். அந்நிலத்தைக் கொடுக்கும்படியாக அரசினருக்கு விண்ணப்பமுஞ் செய்தார். இப்படியிருக்கும் காலத்தில், அப்போது கவர்மெண்டு ஏசண்டாயிருந்த சேர் துவைனந்துரைக்கும் இவருக்கும் சிறிது மனவிவாதத்தை அத்துரையின் கீழுள்ள உத்தியோகத்தர்கள் சிலர் உண்டாக்கிவிட்டார்கள். அதனால், அந்த நிலம் இவர்காலத்திற் கிடையாமற் போயிற்று. பின்பு அந்தத் துவைனந்துரையுடைய உதவியினாலேயே சைவர்களுக்காயிற்று. இவர்காலத்தில் அது கிடைத்திருந்தால், பெருஞ் சிவாலயம் ஒன்று முன்னேயே உண்டாயிருக்கும்.

௪. துவைனந்துரை.

ஈசுவரருஷத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே பஞ்சமும் பேதியும் உண்டாயின. பேதி நோயாளிகளுக்கெல்லாம் அங்கங்கே கொட்டில்கள் போட்டு அவைகளிலே அவர்களை

வைத்துத் தகுந்த உணவுகள் மருந்துகள் முதலானவை கொடுக்கும்படி அரசினர் உத்தரவு செய்திருந்தனர். அவைகளைக் கீழுத்தியோகத்தர்கள் கிராமமாகச் செய்யாமையும், துவைனந்துரை அவைகளை மேற்பார்வை செய்யாமையும் ஆகிய இவைகள் புதினப்பத்திரிகைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அப்படிச் செய்யாமையை நேரே கண்டவர்கள் இவருக்கு வந்து சொல்லியிருந்தார்கள். கரையூரில் துவைனந்துரை பேதியுண்டானவர்களுடைய வீடுகளில் துழைந்து சில இம்சைகள் செய்தாரென்னுங் கதையும் உண்டாயிற்று. இவைகளைக் கேட்டு மனம் பொறுக்காமையால் தமது வித்தியாசாலையில் ஒரு கூட்டங்கூட்டி அக்கூட்டத்தில், ஒரு விண்ணப்பம் எழுதி 1878-ம் ஆண்டு ஜனவரிமீ தேசாதிபதி “சேர் லோங்டன்” என்பவர் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது அவருக்கு உபசர்பை (டெப்பியுற்றேசன்) மூலமாகக் கொடுத்தார். அந்த டெப்பியுற்றேசனுக்கு முதல்வராகத் தாமும் போயிருந்தார். தேசாதிபதி அவ்விண்ணப்பத்தை உற்றுக் கேட்டு அதிற் சொல்லப்பட்டவைகளுக்காக மனம் வருந்துபவர்போலக் காட்டி, இவைகளை யெல்லாம் விசாரணை செய்வோமென்று சொல்லியும் பின்மெல்ல நமுவவிட்டுவிட்டார். திருவனந்தபுரத்தில் நீதிபதியாயிருந்த தா. செல்லப்பாபிள்ளை, அப்புக்காத்து நாகலிங்கம் முதலானவர்கள் இவ்விஷயத்தைக் குறித்துச் சீர்மையிலுள்ள (Secretary of State) என்னும் உத்தியோகத்தருக்கு எழுதியும் நன்மை பிறக்கவில்லை. துவைனந்துரையோ இவ்விஷயத்தில் இவரோடு வெறுப்புங் கோபமுமுடையவராயிருந்தும், இவரது இரக்கக் குணத்தையும், ஏதொன்று செய்யினும் இவர் மனமொன்று வரக்கொன்றாயிராமல் உண்மையாகவே திரிகரணமுமொத்துச் செய்கின்றவர் என்பதனையும், இவர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத சுத்தவீரர் என்பதனை

யும், இவர்போலும் யோக்கியர் இல்லை என்பதனையும், தம் கீழுள்ளாரால் தாம் அணுப்பப்பட்டார் என்பதனையும், பின் அறிந்து கொண்டார். அதனாலே துவைனந்துரைக்கு இவரிடத்தே பெருமதிப்பும் விருப்பும் பின் உண்டாயின. இவர் சிவபதமடைந்த சங்கதிபைக் கேள்விப்பட்டவுடனே மிக மனம் வருந்தித் தங்கீழுள்ள உத்தியோகத்தர்களுடையல் லாம் “இன்று நீங்கள் சச்சேரிவேலை பார்க்கவேண்டியதில்லை, நாவலர்வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்” என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பியவைத்தார்.

௫. கீரிமலைச் சிவன்கோயில்.

யாழ்ப்பாணத்திற் கீரிமலையிலே ஒரு சிவாலயம் முற்காலத்திலிருந்து அழிந்துபோயிற்று. அந்தஸ்தலத்திலே வேறொரு சிவாலயம் அமைக்கவேண்டுமென்று நினைந்து “கீரிமலைச் சிவன்கோயில்” என்னும் பெயர்கொடுத்து ஒரு பத்திரிகை எழுதித் தமது கையெழுத்தோடு வெளிப்படுத்தி, அதற்காக அங்கே போய் இடமும் பார்த்து வருத்து, அவ்விஷயத்தில் முயற்சியெய்யும்படி பிராமணகுருமாரையுந் தூண்டிவிட்டார். இப்போது அங்கே அமைக்கப்பட்டிருக்குங் கோயிலும் அதுவே, இடமும் அதுவே.

கூ. சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த சிவபுரியிலிருந்த வெள்ளந்தாங்கி ஆறுமுகப்பிள்ளை என்பவர் இவரிடத்து அத்தியந்த பக்தியுடையவர். இந்த ஆறுமுகப்பிள்ளை சிதம்பரம் சிவகாமியம்மையாருக்குரியதாய் வெள்ளந்தாங்கிக் கிராமத்திலுள்ள 40 வேலி விளைநிலத்தைத் தம் வசப்படுத்தி அதுபவித்துவந்தார். இந்த ஆறுமுகப்பிள்ளை நாவலர் வசிக்குமிடத்துக்குக் காற்கட்டை தூரத்தில் தமது பல்லக்கினின்றும் இறங்கி மரியாதையோடு போய் இவரை வழிபட்டுவரும்

அன்பராயிருக்கவும், அவர் செய்த சிவாபராதத்துக்காக வெறுப்புற்று ஓடி விளைநிலத்தையும் அதனடைந்த ஊதியத்தையும் சிவகாமியம்மையாருக்குச் சமர்ப்பித்து விடும் படி அவருக்குப் பலவாறு வற்புறுத்திக் கூறினர். கூறியும் அவர் கேளாமைகண்டு, கோபாவேசத்தால் அவரை வைது, கோட்டில் அந்த வைவுகளைத் தாம் செய்ததாகவே ஒப்புக் கொண்டு ஏழு ரூபா அபராதங் கொடுத்தார். அதற்கு அப்பீல் செய்யும்படி பல அன்பர்கள் இரந்து வேண்டியும் இவர் செய்யவில்லை. பின் அந்தச் சிவகாமியம்மையார் விளைநிலத்துக்காகச் சிவபுரி மடத்துக்கு வார்சுகாரரான வைத்தியலிங்கப்பிள்ளை என்பவரைக்கொண்டு பாப்பர் வியாச்சியம் செய்வித்து அந்த விளைநிலங்களையும் அதுபவித்தகாலத்து வரும்படியையும் சிவகாமியம்மையாருக்குக் கொடுப்பித்தார். அந்தக்காலத்தில் அந்தவழக்கை வக்கீலாயிருந்து மஞ்சக்குப்பக் கோட்டில் நடத்தினவர் பின் மலையாளம் கோட்டில் ஜட்சாயிருந்த தா. செல்லப்பாபிள்ளை. இன்றைக்கும் அந்தச் சொத்து சிவகாமியம்மையாருக்குரியதாய் அத்தரும் பரிபாலன மடாதிபதித்துவம் பூண்ட சிவபுரிமடத்தார் விசாரணையிலிருக்கின்றது. 1867-ம் வருட மஞ்சக்குப்பக்கோட்டு அசல் நெம்பர் 2-ல் இது நடந்தது.

ஓடி வியாச்சியத்தில் வாதியாயிருந்தவருக்கு வாரி பாப்பர் வைத்தியலிங்கம் பிள்ளையென்று இன்றைக்கும் பெயர் வழங்குகின்றது.

எ. ஸ்ரீ மூலட்டானேசுரருக்கு முதல் முதல் பாற்கள் வடித்தர்மம் நியமித்தவரும் இவரே. அது இன்றும் ஒழுங்காக நடந்துவருகின்றது.

இன்னும், உதயபானு என்னும்பெயரோடு ஒரு சைவப் பத்திரிகை நடத்த முயன்று விளம்பரம் விடுத்திருந்தார்.

உதயபானு என்னும் பத்திரிகை, இவருடைய மாணக்கர்களாற் சிறிதுகாலம் நடத்தப்பட்டுவந்து பின் இந்துசாதன மாகப் பரிணமித்தது. சேமநிதிகள் உண்டாக்கவேண்டுமென்று நினைந்து அதற்கு வேண்டிய விதானங்கள் எழுதி வைத்தார். தமிழிலே பரீகைகள் செய்து பட்டங்கள் கொடுத்தற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் எழுதிவைத்தார். இதுவே யாழ்ப்பாணத்திலுண்டான தமிழ்ச் சங்கத்துக்கு மூலமாயிருந்தது. பொ. இராமநாதர் என்பவரை இலங்கைச் சட்டநிருபணசபையில் ஒருவர்க்குவதற்குப் பலர் விரும்பாமல் பிறிற்ரே (Brito) என்பவரை ஏற்படுத்த விரும்பிய காலத்தில், இவர் இராமநாதருக்காகப் பல கூட்டங்கள் கூட்டி மிக முயற்சிசெய்து அவரையே நியமிக்கும் படி செய்தார். இப்படிப் பொதுநன்மைகுறித்துச் செய்தன இன்னும் பலவுள.

பிற்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தில் உண்டான தமிழ்ச் சங்கம் கிறிஸ்துமதகண்டனசபை சைவபரிபாலனசபை இந்துக்கல்லூரி என்பவைகளுக்கெல்லாம் வித்திட்டுவைத்தவரும் இவரே. தமிழ் விவிஸியப்புத்தகமொன்றின் அட்டையிலே தாம் செய்ய உத்தேசித்த கருமங்கள் இவையிவை என்று குறித்த இடத்தில், கிறிஸ்துமதகண்டனசபை சைவசமய பரிபாலனசபை என்னும் இரண்டுபேர்களும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்துக்கல்லூரிக்கும் இவரே காரணரென்பது அதன்வரலாற்றுப் புத்தகத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது.

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்.

சிவபூசை.

இவருடைய செய்கைகளெல்லாம் பிறருடைய நன்மை குறித்தனவேயாக, இவர்கற்ற கல்வியும் செய்த பூசையுமாகிய இரண்டுமே சுவரயங் கருதியனவாம். சிவபூசை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆசை இவருக்குச் சிறுவயசிலேயே உதித்தது. தமது பரம்பரைக் குருவாகிய விளவேலி ஸ்ரீ வேதக்குட்டிக் குருக்களிடம் சிறுவயசிலேயே சமயதிசைந் பெற்றுக்கொண்டார். முப்பத்திரண்டாம் வயசில், நிர்வாணதிசைந் பெற்றுச் சிவபூசை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொள்ளும்பொருட்டுக் குறுநாட்டுக்குச் சென்று, ஆசாரியருக்குத் தமது கருத்தை அறிவித்துக்கொண்டு அங்கே இருந்தார். பல தலங்களுக்கும் போக வேண்டும் என்னும் ஆசையும் இருந்தபடியால், உடையவர் பூசை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொள்ள இவர் விரும்பவில்லை. இவருடைய சமயசாஸ்திர உணர்ச்சியைக் கண்ட ஆசாரியர் “தாங்களையல்லாமல் வேறு யார் உடையவர் பூசை பண்ணத்தக்கவர்” என்று சொல்லி, அதனைப் பலமுறையும் வற்புறுத்தினார். இப்படி இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, தூரதேசத்தாரொருவர் இரண்டு ஸ்படிகலிங்கங்கள் வீற்கக் கொண்டுவந்தார். அதனைக் கண்ட ஆசாரியர் “பார்த்தீர்களா, இது நல்ல அடையாளம். ஸ்படிகலிங்க பூசையே தாங்கள் செய்யவேண்டும்” என்றார். “பஞ்சசூத்திரவிதி தவறாதிருப்பின் தங்கள் சொற்படி எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன்.” என்று சொல்லி, இவர் தாமாகவே பரீட்சிக்கும் போது, ஒன்று விதி தவறாததாயும் ஒன்று குற்றமுடையதாயும் இருந்தன. குணமுடைய இலிங்கத்தை ஆசாரியர் எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொடுத்தார்.

இவருடைய மாணுக்கர் சதாசிவப்பிள்ளையும் நிர்வாணதிசைந் பெற்று ஸ்ரீணிகலிங்கபூசை இவரோடு கூட எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு, இவருக்குப் பூசைத் துணைவராயிருந்தார். பூசைக்கிரமத்தினும், ஆசாரத்தினும், ஒருகாலத்தும் இவர் தவறினதில்லை. புறப்பூசை முடிவிலே தினந்தோறும் “உறவிலேன் உணையன்றி மற்றடியேன்” என்றும், “ஆரெனச்சுறவமரர்களேறே” என்றும், “அன்றே என்ற னாவியு முடலு முடைமை பெல்லாமுங் - குன்றே யணையாய். என்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ” என்றும், தோத்திரம் பண்ணும்போது, கேட்டு நிற்பவர்களுக்குக் கண்ணீர் சொரியும். சிவபூசையை மாத்திரமன்றிச், சமயாசாரியர் குருபூசைகளையும், இடையிடையே மாக்கேசரபூசைகளையுஞ் செய்துவந்தார். சிவராத்திரி சோமவாரம் கந்தசட்டி முதலிய விரதங்களையும் அறுட்டித்துவந்தார். கைட்டிகப்பிரமசாரியாய்ச் சுற்றக்கலப்பில்லாதவராயிருந்ததினாலே ஆசௌசங்களையெல்லாம் காத்தலர். அகோரசிவாசாரியர் பத்ததி, பதஞ்சலி பத்ததி, ஆன்மார்த்தபூசாவிதி என்னும் நூல்களை அனுசரித்து மந்திரக் கிரியைகளோடுகூடிய நித்தியகருமவிதி என ஒருநூலுஞ் செய்தார்.

இவருடைய தாயார் பிங்களவூர் மாரகழிமீ சுக்கிலபட்ச ஏகாதசி திதியிற் சிவபதமடைந்தனர். தகப்பனார் தாயார் என்னும் இருவருடைய வருஷ சிராத்தங்களையும் மிக்க சிரத்தையோடுஞ் செய்துவந்தனர்.

பதின்மூன்றாம் அதிகாரம்.

சிவபதப்பேறு.

பிரமாதிலு ஆடியீ சுந்தரமூர்த்திராயனார் குருபூசைத்தினத்திலன்று இவர் செய்த பிரசங்கத்தைப்பற்றி முன் சொல்லியிருக்கின்றோம். இவர் வாக்கில் வந்தபடியே, அதன்பின் பிரசங்கங்கள் செய்யப்படவில்லை. இந்த வயசிற் சிவபதமடைவாரென்று ஒருவரும் எண்ணியிருக்கவில்லை. அடுத்த கார்த்திகைமாதத்தில், இவர் சிவபதமடைதற்கு ஒரு வாரத்தின் முன் ஒருநாள், அடியேனை நோக்கி “நானைக்கு உதயத்தில் வா, சில விஷயங்கள் எழுதவேண்டும்” என்றார். அவ்வாறே அடியேனும் போய் நின்றேன். அப்போது தமது மாளிகையின் நடு அறையில் அங்குமிங்கும் உலாவி உலாவி “அல்லிக்கமலத் தயனுமாலு மல்லாதவரு மமரர் கோனுஞ்—சொல்லிப் பரவு நாமத்தானைச் சொல்லும் பொருளுயிரந்த கடரை—நெல்லிக்கனியைத் தேனைப்பாலை நிறையின்னமுதை யமுதின் சுவையைப்—புல்லிப் புணர்வ தென்றுகொல்லோ வென் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே” என்றார் திருவாசகத்தைப் பலமுறை ஒதிக்கொண்டு, அடியேன் போய் நின்றதுந் தெரியாமற் பரவசமாயிருந்தார். அன்றைக்கு ஏதோ ஒருகுறி இவருக்குத் தெரிந்திருந்தல் வேண்டும். அடுத்த கடியே செவ்வாய்க்கிழமை இரவு இவருக்கு நோய் உண்டாயிற்று. மற்ரைநாட் புதன்கிழமை ஸ்நானம் பண்ணக் கூடாதிருந்தமையால், வேதாரணியத்துச் சைவாசாரியர் ஒருவரால் இவருடைய பூசை செய்யப்பட்டது. அப்போது தாம் அந்தரியாகஞ் செய்து, புறமண்

அதி.]

சரித்திரம்.

கூட

டபத்தினின்று புஷ்பாஞ்சலித் திரயஞ் செய்திருந்தனர். மற்ரை நாளுந் அவ்வாறே செய்தனர். மற்ரைநாள் அந்தரீ யாகஞ்செய்து, புறமண்டபத்தினின்று பூக்களைக் கைநிறைய ஏற்று அப்பூக்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து, தமது கிரகிலே போட்டுக்கொண்டு, அஞ்சலி செய்து, திரும்பி வந்து சயனத்தின்மீது படுத்தனர். அன்றிராத்திரி ஐந்து நாழிகை வரையில், அறிவிற் சற்றேனும் பேதலில்லாதவராயிருந்து, தேவாரமுதலிய அருட்பாக்களை ஒதும்படி கட்டளையிட்டு அவைகளோதப்படும்போது, சிதம்பரம், காசி, மதுரை, திருச்செந்தூர் முதலிய புண்ணிய தலங்களின் விபூதியணிந்து, உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, கங்காதீர்த்தம் உட்கொண்டு, கைகளைச் சிரசின்மேற் குவித்து, உயிர்க்குயிராயுள்ள சிவ பெருமானுடைய திருவடிகளிலே சிந்தை வைத்து, சாவி வாகன கடியே-க்குச் சமமாகிய பிரமாதிலு கார்த்திகையீ உகை, சுக்கிர வாரமும் மக நக்ஷத்திரமும் சத்தமி திதியுங் கூடிய புண்ணிய காலத்திலே, இரவு பத்து நாழிகையிலே, வண்ணப்பண்ணையிலே தாயிருந்த வீட்டில் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானுடைய குஞ்சித பாத நிழலையடைந்தார். அப்போது இவருக்கு வயசு ஐசு, மாசம் கக, நாள் கக. இருபத்திரண்டாந் தேதியாகிய சனிக்கிழமை இவருடைய திருமேனியை, விபூதி உருத்திராக்ஷ முதலிய சிவசின்னங்களாலும் பிறவற்றாலும் அலங்கரித்து விசித்திரமான பூந்தேரின்மேல் ஏற்றி, எண்ணில்லாத சைவசமய பத்தர்கள் சூழ்ந்து செல்ல, அருட்பாக்களை ஒதுவார்கள் ஒதிக்கொண்டு வர, வனத்தின்கண்ணே கொண்டுபோய், அங்கே வரணி கரணவாய் ஆதினத்தார் முன்னிலையில், வேதாரணியத்து

அப்புக்குருக்களென்படும் நமச்சிவாயதேசிகரால் நிர்வாண அந்தியேட்டி செய்யப்பட்டபின், அன்றிராத்திரி எட்டுநாழிகைவரையிற் பரிமளம் மிகுந்த சந்தனக் கட்டைகளாலே கசுத்தனர். பாஷாணஸ்தாபனம் முதலிய கிரியைகளும் முறையே செய்யப்பட்டன.

இவருக்கு நோய் அதிகப்படுதலைக் கண்ட மாணாக்கர்களும் சுற்றத்தார்களும், சமீபத்திலே போய் வித்தியாசாலை விஷயங்களைக் குறித்து என்ன செய்யவேண்டும் என்று வினாவினார்கள். அதற்கு “கைலாசபிள்ளையைக் கூப்பிடுங்கள்” என்றார். இதுவே இவர் சொன்ன கடைசியான வார்த்தை.

பிற்காலத்தில், இவருடைய உருவத்தில் தலையும் நெற்றியும் மிகப் பெரியன; காதுகள் கொஞ்சஞ் சிறியன; கைகளும் கால்களும் மெல்லியன; உடல் கொஞ்சம் பெருத்தது; முகசீராமங்கள் மிக்க பெலமுடையன; கழுத்துக்கு மேலே உள்ள பெலமும் மனப் பெலமுமன்றி, சரீரம் ஒருகாலத்தும் வேலை செய்யாமையாற் பெலன்றது, மிக மிருதுவமானது; நிறம் பொதுநிறம்; புருடாகிருதி நன்றயிருக்கும்; உயரம் சாமானியமானது; ஆகாரம் அற்பம்; இவருக்குப் பிரியமான உணவு இன்னதென்று சொல்லமுடியாது, பால் கற்கண்டு இவைகளே அதிகமாக உண்பது. இங்கிவிசுகாரர் சொல்லும் புத்திசாதுரியம் (Wit) என்பது இவருக்குத் தலையிலே உள்ளது.

இவருடைய கையெழுத்து மாதிரி

என்பது

சாநிதியாவநாதினம். கல்யாணசேவையெயுளவுக
யுள. எனபது திவானகிதிலெனவுகபொருள
படுகருகலால், மயலயுள எனபது சேவையெயுதிவா
ணிகசையடுவடுகினுளும் பொருடடாடம். மிகள
சய மிலிருத்தி நியமலகேளசிய விவாபல
நாசேயி சூறையெயுடைய சித்திவரசே
ருமருளவு சேயுள சூறையே கிபசய "மிளகி
தைய விளவு நெளசேயிநியெனுளும் ருடடலா
யாந் பாசுமரேயுச சசெரும சடதலியா
யிருகருகுதிவ சித்தியெ மஜ்ஜானாயுயெயர்
டுவடம்." எனபமாமசமயுத்தி சித்தி. சித்தி
சித்திசமயுயே சித்தலே கருதிமாதிரிவரர்கே
யோல சேளசேள சிளர்கேசு வசையல—லாலக
நயும் மேலமய மிகள சூலிய வதிமாள
கசேள சிய வுளகிவிலுயேயுதலும்யாவலவே
யடட சேவயுபா தியாந்வர்ன வானுயுதவிச
சிரசல சேயுயுட யுளசிய சுவசுசித்தியேசக்
திரையெயுளசேலல்லமடு. சாநிதியாவநா
யுளவது சாநிதியசேயுயுள சிவசுதிசுதி
நிதியாவநாதினமர சுவசுசித்தியெயு
திருத்த வர்னாதி சிளவு மயுட லசுதிவளவே
தகடா சித்தமயுள சிளமடுமருளநியாநிஸ
விசுதிவளவச சிளசுதி, சித்தினடுகேய
யடடுகரும.

இவரைச் சைவர்கள் பலர் சைவப்பிரசாரகர் என்றும், ஐந்தாங்குரவர்* என்றும், சற்குருநாதசுவாமிகள் என்றும் சொல்வார்கள்.

பதினாலாம் அதிகாரம்.

குணதிசயங்கள்.

இவரிடத்தே கொலை, களவு, வஞ்சனை, காமம் முதலிய குற்றங்கள் எள்ளளவேனும் இருந்தன என்று இவருடைய சத்துருக்களுள் சொன்னதேயில்லை; சொல்லவும் மாட்டார்கள். கோபம் என்னுங் குணம் மாத்திரம் இருந்ததுண்டு. அதனையே சிலர் குற்றமாக எடுத்துச் சொல்வார்கள். இவர், தமக்குத் தீங்கு செய்தவர்களைக் கோபித்ததை நாம் ஒருகாலத்துங் கண்டதில்லை. இவர் கோபிப்பது சிவநிந்தை சிவசாத்திரநிந்தை முதலிய சிவாபராதங்களைச் செய்தவர்களையேயாம். அக்கோபமும் அவர்கள்மேற்கொண்ட வைரத்தினாலாயதன்று; அவர்களைத் திருத்திப் பின் நல்வழிக்குக் கொண்டுவரல் வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்தினாலாயதேயாம். கோபித்துக் கண்டிப்பதும், பெரும்பாலும் அவரவர்கள் முன்னிலையிலேயேயாம். இவரால் இப்படிக் கண்டிக்கப்பட்டாதவர்கள், குருமார், பிராமணர், சினேகிதர், பிரபுக்கள், சுற்றத்தார் முதலானவர்களுள்ளே மிக அரியர். இவருடைய கோபம் நற்கோபமே என்பதனை மித்தியாவாதநிராசனத்திலுங் காண்க. இவரிடத்தில் எவ்வளவு கோபமுண்டோ அவ்வளவிற்பதின்மடங்கு இரக்கமு

* நீர்வேலிச் சிவப்பிரகாசபண்டிதர் வேதாரணியபுராணப்பதிப்புக்குக்கொடுத்த சிறப்புப்பாயிரத்தில் “வந்தாரும்போற்றவனமுறுசைவம்வளர்த்த, ஐந்தாங்குருவென்றறிஞர்புகழ்—நந்தாத, ஆறுமுகநாவலராஞ்சற்குருநாதா” என்றதினாலும் இவருக்கு ஐந்தாங்குரவர் என்னும் பெயருண்மை தெளிக.

முண்டு. கோபமும் கணப்பொழுதினுள்ளே ஆறிவிடும். ஆறினவுடனே முன்போல அவரவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதையைச் செய்வார்.

தம்மை வந்து அடைக்கலம் புருந்தவர்களைக் காப்பதும், தாங்கள் செய்த குற்றத்தை அறிந்து பச்சாத்தாப்பப்பட்டுத் தம்மை வந்து ஸ்ஷமை வேண்டினவர்களைக் காப்பதும் இவருக்குரிய விசேட குணங்களாம். இவர் ஒருநாளும், சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, தவசிப்பிள்ளை யொருவன் பைத்தியத்தினாலே சரதத்தை அள்ளி இவருடைய இலையில் எறிந்துவிட்டான். அதற்காக அவன்மேற் கோபங்கொள்ளாது பொறுத்துக்கொண்டனர்.

ஒரு தைச்சங்கிராந்தியில் யாழ்ப்பாண வித்தியாசாலையில் இவர் இருக்கும்போது, அதற்குச் சிறிது தூரத்திலுள்ள ஒரு வீட்டில் நெருப்புப் பற்றியது. அப்போது எவ்வழியாற் போனாரென்று ஒருவருக்குத் தெரியாமற் சட்டென்று போய் மற்றவர்களோடு தாமும் ஒருவராய் நின்று கூரையைப் பிடுங்கி நெருப்பை அவித்தார்.

இவருடைய மாணக்கரொருவருக்கு வைகுரி நோயுண்டானபோது, பலர் தடுக்கவும் கேளாது தனியே அவர் வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்த்துவந்தார். மற்றொரு மாணக்கராகிய சுப்பிரமணியபிள்ளை என்பவர் நிருவாணதீகைப் பெற்று இவரிடத்தே ஞானசாத்திரங்கள் படிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்து மிக்க அன்பு காட்டி நடந்தமையால், அவருக்கு நோயுண்டானபோது அடிக்கடி போய்ப் பார்த்துவந்தார்; வைத்தியஞ் செய்வித்தார்; அவரிறந்தபோது அவருடைய அந்தியக் கிரியைகளைத் தாமும் உடனிருந்து செய்வித்தார்; அவருடைய சரித்திரத்தை ஒரு

சிறு புத்தகமாக எழுதினார்; அவருடைய பிள்ளையை வித்தியாசாலையிற் படிக்கச் செய்தார். இப்படிப் பல காரியங்களை இவர் தம்மை நம்பின அநேகருக்குச் செய்திருக்கின்றார். இவைகளால் இவருடைய இரக்கம் என்னும் குணம் நன்றாக வெளிப்படுகின்றது. சிலர்பொருட்டுக் கண்ணீர்விட்ட முததையும் பார்த்திருக்கின்றோம். கோபிக்கப்பட்டவர்மேல் இரங்குவது இவருக்கு பரப்பரைக் குணம்போலும். இவருடைய சுற்றத்தார் பலருக்கு இக்குணமுண்டு.

அஞ்சாமை ஆண்மை என்பவைகளும் இவரிடத்து மேற்பட்டுத் தோன்றிய குணங்களாம். அதனைச் சைவதூஷணபரிகாரத்தில் முதலில் உள்ள சில வசனங்களாலும், பல செய்கைகளாலும் அறியலாம். இவ்வஞ்சாமைக்குக் காசுணம் தாம் குற்றமான தொழில்கள் ஒன்றும் செய்திராமையேயாம். தக்க வித்துவ சபைகளைக் காணுமிடங்களிலும், பெரிய சத்துருக்களைக் காணுமிடங்களிலுந்தான் இவருடைய அஞ்சாமைக்குணம் நன்றாகத் தெரியும்.

இவர் அச்சியந்திரந் தாபித்த காலத்தில், அச்சியந்திரந் தாபிப்பவர் கவர்மெண்டு ஏசண்டு மூலமாக அரசினருடைய உத்தரவு பெற்றுத் தாபிக்கவேண்டும் என்பது சட்டம். தாம் அச்சியந்திரந் தாபிக்க எண்ணியபோது, அதற்கான விண்ணப்பம் எழுதிக்கொண்டு ஒருநாட் காலையில், அப்போது ஏசண்டாயிருந்த “டைக்துரை”யிடம் போனார். அவர் இவ்விண்ணப்பத்தை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு, தாபிக்கலாம் என்றேனும், தாபிக்கக் கூடாது என்றேனும் வாயாற் சொல்லாமற் கைவிரலாற் காட்டிப் போகலாம் என்று அறிவித்துவிட்டார். அவருடைய உட்கருத்தை விளங்காமல் இவர் மனவருத்தத்தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பினார். அன்று மத்தியானம், “நீர் இப்பொழுதே அச்சியந்திரந் தாபிக்கலாம். கொழும்பிவிருந்து மறுமொழி வரும்வரை

யுந் தாமதிக்கவேண்டியதில்லை. அனுமதி நான் வாங்கித்தருவேன்” என்னும் கருத்தமைய ஒரு கடிதம் எழுதி, அவர் இவருக்கு அனுப்பியிருந்தார். பின் அஃது இவருக்குப் பெருஞ் சந்தோஷமாயிற்று. இதற்குச் சில மாசங்களின் பின் ஒருநாள், இவருடைய தமையனாரொருவர் வீட்டுக்குச் சமீபத்திலே, தெருவிலே, இவரை அந்தத் துரை கண்டபோது, இவரைச் சேர்த்திற்பொருட்டு, “ஆராய்ச்சியார் தம்பு வீடு எது” என்று கேட்டார். தமக்கு வாயாற் சொல்லாமல் முன்னே கைகாட்டிவிட்டதனை நினைந்தும், அந்தத் துரையைத் தமது தமையனாராகிய ஆராய்ச்சியார் வீட்டிற் பல முறை தாங்கண்டிருந்தமையால் ஏதோ அவர் தம்மைச் சேர்த்திற்பொருட்டு இக்கேள்வியைக் கேட்டாரென்று நினைந்தும், தாமும் வாயாற் பதில் சொல்லாமற் கையாற் சுட்டி இதுவென்று காட்டிவிட்டுப் போனார்.

இந்த “டைக்துரை” யும் இவருஞ் சாப்பிடுவது ஒரே வகையான அரிசி. மேற்பிரிவிற் சொல்லிய சங்கதி நடந்த சில நாளாயினபின், அந்தத் துரையிடத்தில் அந்த அரிசி இல்லாமற் போயிற்று; கடைகளிலும் இல்லாமற்போயிற்று இவரிடத்தில் மாத்திரம் இரண்டு மூட்டைகள் இருந்தன. அத்தரை அதனையறிந்து பணமுங் கொடுத்து ஒரு புசல் அரிசி வாங்கி வரும்படி ஆளனுப்பினார். இவர் பணத்தைக் கிருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு ஒருமூட்டையரிசி அனுப்பியிருந்தார். துரையோ அதன் விலைப்பணத்தை இவருக்குச் சேர்ப்பிக்கத் தம்மாலியன்றளவு பிரயாசப்பட்டார். இவர் வாங்கவில்லை.

ருதிரோற்காரி ஒரு மதுரைக்குப் போகும் வழியிலே இராமநாதபுரத்திலே தங்கியபோது, அந்தச் சமஸ்தான பதியாகிய பொன்னுச்சாயித்தேவரை. முன்னிருந்த ஒரு வீரோதத்தினாலே இவர் காண விரும்பவில்லை. இவர் வந்தி

ருந்ததை அறிந்த தேவர், தமது சமஸ்தானத்துக்கு வந்த வித்துவான்களுள் ஒருவராவது தம்மைக் கண்டு பரிசுபெற்றுப் போகாதவர் இலராகவும், இவர்மாத்திரம் அங்ஙனம் போவது தமக்குப் பெரியதொர் அவமானம் என்றெண்ணி, தமது சமஸ்தான வித்துவானொருவரை இவரை அழைத்து வரும்படி பலமுறை அனுப்பினார். இவர் உடன்பட்டிலர். அது கண்டு “நம்மிடத்திற் சில வைஷ்ணவ வித்துவான்கள் வந்து விஷ்ணுமதப் பிரசங்கஞ் செய்கின்றார்கள். அவர்களைக் கண்டித்துச் சைவஸ்தாபனம் செய்தல் வேண்டும்” என்று உபாயமாகச்சொல்லி அவ்வித்துவானை யனுப்பினார். அதற்கும் இவர் உடன்படாமையென்று கண்டு, அவ்வித்துவான் இவரை நோக்கித் “தாங்கள் தேவரைப் போய்ப் பாராமல் இந்தச் சமஸ்தானத்தை விட்டு உயிர் கொண்டுபோதல் அரிது” என்று அச்சுறுத்திச் சொன்னார். அது கேட்ட இவர், தேவருடைய பல அக்கிரமங்களையும் எடுத்துச் சொல்லி “இவைகளெல்லாவற்றையும் இங்கிலிஷ் கவர்ன்மெண்டுக்கு அறிவித்துவிட்ட பின்னர்த்தான், நாவலன் மறவன்கையால் இறப்பது” என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார். இவைகளெல்லாவற்றையும் அறிந்த தேவர், இனித் தாம் இவரை அழைத்து உபசரியாதொழியின், தமக்குக் கேடுண்டாகுமென்று நினைந்து, பசுக்கன்று தாயை விட்டுப் பிரிந்தாலும், தாயானது தனது கன்று நிற்குமிடந் தேடி அதனைச் சென்றனைந்து, அதற்கு மிக்க அன்போடும் பாலைச் சுரந்து கொடுத்தல்போல, தாங்களும் நாம் அறியாது தங்களுக்குச் செய்திருக்குங் குற்றங்களைப் பொறுத்து இது கண்டவுடன் எழுந்தருளிவரல் வேண்டும்” என்னும் பொருளை உள்ளடக்கிய ஒரு கவியைப் பாடிப் பின்னும் அந்த வித்துவானிடத்திலேயே கொடுத்தனுப்பினார். அதன்பின், தேவர் எழும்போதெல்லாம் எழாமையே, தேவரிடத்தே பரிசு பெறாமையே, தேவர்முன் அங்கவஸ்திரம்

எடாமை, பாதரசைக் கொண்டு போதல், தம்மோடு வருபவரெல்லாம் அரண்மனையிற் சேறல் என்னுங் கட்டுப்பாடு ஐந்தும் அவருக்கு உடன்பாடாயின் வருவோம் என்று சொல்லியனுப்ப, அவைகளுக்கெல்லாந் தேவர் உடன்பாடு என்று சொன்னபின், தம்முடைய பரிசனங்களோடும் தேவருடைய சபைக்குப் போனார். தேவர் எதிர்கொண்டு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனத்திருத்திப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, இவருடைய சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு, இப்போது ஒரு பிரசங்கஞ் செய்தல்வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். “சைவசமயமே சமயம்” என்னுந் தாயுமானசுவாமியிடையே பிடிக்கையாகக் கொண்டு சைவத்தின் மேன்மையையும், வைஷ்ணவத்தின் குறைவையும், அப்ப தீக்ஷிதர் அரதத்தாசாரியர் முதலானவர்களுடைய நூற்றிரமாணங்கள் கொண்டு பிரசங்கித்தார். தேவர் அந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டு மிகமகிழ்ந்து மற்றொரு வித்துவானுக்குச் செய்யாத உபசாரங்களை யெல்லாஞ் செய்தார்.

கேள்விகளுக்கு ஆலோசனையின்றிச் சடிதியில் மறுமொழி சொல்லுந் திறமையும் இவரிடத்தே உண்டு. சும்பகோணத்தில் மகாமகத்துக்குப் போயிருந்த காலத்தில், பரிசனங்களோடு ஸ்நானத்துக்குப் போகும்போது, அப்பரிசனங்களுள் ஒருவராயும், தம்மாட்டு அன்புடையவராயுமுள்ள ஒரு வைஷ்ணவர், வழியிலே சாம்பரால் மூடப்பட்டுக் கிடந்த பவ்வியைத் தம்மோடு கூட வந்த மற்றொருவருக்குக் காட்டி “உங்களுடைய விபூதியைப் பாரும்” என்று இரகசியமாகச் சொன்னார். அதனைக் கேட்ட இவர் ஒரு யோசனையுமின்றி “ஐயங்காரே! ஏன் அப்படிப் போடப்பட்டிருக்கின்றதென்று தெரியுமா? உங்களுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியின் வராக அவதாரம் உட்கொள்ளாத படிக்கண்றே” என்றார்.

அதி.]

சரித்திரம்.

கௌ

தமக்கென ஒன்றை யாசியாத அயாசகத் தன்மையும் இவருக்கு உரிய குணங்களுள் ஒன்றாகும். அதற்கு அநேக கதைகள் இருப்பினும் இரண்டை மாத்திரம் இங்கே எடுத்துக் காட்டுகின்றோம். முதலாவது இவருடைய வசனமே. அது இது.—

“ஆனியீ” மகோற்சவதரிசனத்தின்பொருட்டுத் திருவாவடுதுறையா தீனத்து ஸ்ரீமத் அம்பலவாணதேசிகர் சுப்பிரமணியதேசிகர் என்னும் உபயகுருமூர்த்திகளும் சிதம்பரத்துக்கு எழுந்தருளிவந்தார்கள். அவர்கள் வரவுமுன்னே அவர்கள் நமசிவாயத்தம்பிரான் வைகாசியீ கஅட எனக்கு எழுதிய கடிதத்தினால் அறிந்தமையாலும், அவர்கள் சிதம்பரத்துக்கு எழுந்தருளின் வித்தியாசாலேக்கும் எழுந்தருள்வார்கள் என்பது அவர்களுள்ளே துவிதியகுருமூர்த்திகள் குரோதனஸ்ர பங்குனியீ கஅட எனக்கு எழுதியருளிய திருமுகத்தினாலே தெரிந்தமையாலும், அவர்கள் வரவை எனக்கு எழுதும்பொருட்டு “அவர்கள் பொன்னம்பலத்தம்பிரான் வித்தியாசாலையத்தியக்கூரை வேண்டிக் கொண்டமை அவர்கடிதத்தினால் உணர்ந்தமையாலும், அவர்களுக்கு வித்தியாசாலையில் உபசாரம் நான் இல்லாதவழித் தவறுமோ என்னும் ஐயத்தாலும், அவர்களுக்கு வித்தியாசாலையைக் காட்டி அவர்களாலே செயற்பாலனவற்றை வெகுஜன சமூகத்திலே பிரசங்கிக்கின் அவர்கள் இனியாயினும் தங்கள் தலங்களில் இப்படி வித்தியாசாலையைத் தாபித்துக் கல்வியறிவொழுக்கங்களையும் சமயத்தையும் வளர்த்தல்கூடுமே என்றெழுந்த பேராசையாலும், நான் சென்னப்பட்டணத்தை விடுத்தலால் எனக்கு விளையும் நட்டத்தை எட்டுணையேனும் நோக்காது, புறப்பட்டுச் சிதம்பரத்தை அடைந்தேன்.

உபயகுருமூர்த்திகளும் ரதோற்சவதினத்துக்கு முதற்நினைமாகிய உடவ சக்கிரவாரத்திரவிலே ஏழுமணிக்கு

வித்தியாசாலைக்குத் திருக்கூட்டத்தோடும் எழுந்தருளிவந்தார்கள். பரீக்ஷையைப் பார்க்கும்பொருட்டும் பரீக்ஷை முடிவிலே குருமூர்த்திகளாலே செயற்பாலதாகிய பிரசங்கத்தைக் கேட்கும்பொருட்டும் வெகுசனங்கள் வந்து கூடினார்கள். பிரதமகுருமூர்த்திகள் ஆசனத்திலே தக்ஷிணாபிமுகமாக விற்றிருப்ப, துவிதீயகுருமூர்த்திகள் ஆராதனை செய்தார்கள். ஆராதனை முற்றியவுடனே, பலர் நமஸ்கரித்து விபூதி பெற்றுக்கொண்ட பின், எல்லாரும் வரிசையாக இருந்தார்கள். அதன்பின் நான் கீழ்வகுப்புப் பிள்ளைகளைப் பரீக்ஷை செய்துகொண்டு மேல்வகுப்புப் பிள்ளைகளைப் பரீக்ஷை செய்யும்பொழுது, உபயகுருமூர்த்திகளும் பரீக்ஷையை விரைவில் நிறுத்தும்பொருட்டுப் பலதரம் குறிப்பாலும் பின் வெளிப்படையாலும் உணர்த்தினார்கள். அதனாலே பரீக்ஷை செவ்வீதின் முற்றுப்பெறாது நிறுத்தப்பட்டது. அது அவ்வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கும் அங்கிருந்த வித்துவான்கள் பிரீடிகள் முதலாயினோருக்கும் மனவருத்தத்தை விளைவித்தது.

பரீக்ஷை நிறுத்தப்பட்டவுடனே, பிரதமகுருமூர்த்திகள் எனக்கு ஒரு சால்வையும் இரண்டு சருகைவேட்டியும், உபாத்தியாயர்கள் நால்வருக்கும் வாமதேவபட்டாசருக்கும் ஒவ்வொரு சோடு வேட்டியும் சமர்த்தர்களாகிய மாணிக்கர்களுக்குப் புத்தகப்பரிசுன்பொருட்டு ௫௦ ரூபாவும் உபகரித்துவிட்டு, மடத்துக்கு எழுந்தருளினார்கள். பிரசங்கஞ் செய்யப்படவில்லை. அது பிரசங்கத்தை அவாவிக்கொண்டிருந்த சனங்களுக்குப் பெருந்துக்கத்தை விளைவித்தது. பரிசாகக் கொடுத்த புத்தகவிலை ரூபா ௧௩ - அணா ௧௨. சேஷன் ரூபா ௩௧ - அணா ௨. இத்தொகை மேல்வருஷத்துப் பரிசுன்பொருட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

எனக்குத் தந்தருளப்பட்ட சால்வை வேட்டிகள் விலையைக்கொண்டு சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த திருக்களாஞ்சேரியில் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியசுவாமிகளுடைய சமாதித்திருக்குறட்டையும் திருமதியையும் ஜீர்ணோத்தரஞ் செய்வித்தருளும் பொருட்டு, அவைகளைத் துவிதீயகுருமூர்த்திகளிடத்தே சமர்ப்பித்துவிட்டேன். அக்குருமூர்த்திகள் தாங்கள் சிதம்பரத்தை விடுத்தருளும்பொழுது யாது கருதியோ எனக்கு ௮௦ ரூபா அனுப்பினார்கள். நான் சென்னப்பட்டணம் சேர்ந்தவுடனே, அதற்கு உண்டிகை வாங்கி அக்குருமூர்த்திகளுக்கு அனுப்பிவிட்டேன்.”

சென்னப்பட்டணத்திலிருந்த பிரபு ஒருவர் தமக்குத் தாசிவயிற்றிலே பிறந்த பிள்ளையொன்றற்குத் தமது வீட்டிலே இவர் வந்து அக்ஷாராரம்பம் செய்து வைத்தால் ஆயிரம் ரூபா தருவேம் என்று இவரைக் கேட்டார். இவர் அதற்கு உடன்படவில்லை. பின்னும் அவர் வருந்தி இவருடைய சிதம்பர சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைக்குப் பதினாயிரம் ரூபா தருவேம் என்றும் கேட்டார். அதற்கும் இவர் உடன்படவில்லை.

அடியார்பத்திக்கும் ஓர் உதாரணங் காட்டுகின்றோம் இவர் சிவபூசை செய்யும்போது தேவார திருவாசகங்களை ஒதுவார்கள் ஒதுவது வழக்கம். ஒருநாள், ச. பொன்னம் பலபிள்ளை ஒதும்போது “ஒவுநாளுணர்வழியுநான்” என்ற நூற் திருப்பாட்டில் “நாவலாவுணை” என்ற சொல் வந்தவுடனே, அதைச் சொன்னால் ஒருபோது இவர் மனம் வருந்துவாரோ என்று நினைந்து, அச்சொல்லை மிக மெதுவாகச் சொன்னார். உடனே, இவன் என்பொருட்டுத் தேவாரத்தை அவமரியாதை செய்தானென்று நினைந்து, தமது பூசை நியமமுந் தவறிக் கோபக் குறிப்போடும் அவரைப் பார்த்தார்.

பூசைசியமர் தவறாதவர் இந்த இடத்தில் நியமம் தவறியதற் குக் காரணம் அடியார்பத்தியாலுண்டான பெருங்கோபமே யாம்.

இவர் வேதனம் வாங்கிக்கொண்டு எவருக்காவது கல்வி கற்பித்ததில்லை. ஆயினும் இவருடைய மாணுக்கருள் ஒரு வராகிய கு. ஆறுமுகச்செட்டியாரென்பவர், இவருடைய யாழ்ப்பாணத்து வித்தியாசாலைக்காக ரூபா 197½ விலை மதிப்புள்ள 11½ பரப்பு நிலம்* தமது மாதாமகரைக்கொண்டு தருமசாசனம் செய்வித்தனர். இவர் சென்னப்பட்டணத்துக்கு ஒருமுறை போகவேண்டி வந்தபோது இந்த ஆறுமுகச்செட்டியாருக்கு யாழ்ப்பாண வித்தியாசாலையை நடத்தும் அதிகாரத்தையும் அவ்வித்தியாசாலைக்குரிய பணங்க ளையும் கொடுத்துவிட்டுப் போனார். அந்த ஆறுமுகச்செட்டியார் தமது வியாபாரத்தால் மிகவும் நஷ்டமடைந்தபடியினால் அப்பணங்களைத் திருப்பிக் கொடுக்கச் சக்தியற்றவராய் விட்டார். அவரைச் “சீவில்வாரென்றில்” பிடித்தால் அப்பணங்கள் முழுவதும் அறவிடக் கூடியதாயிருந்தும், அவர் முன் அந்தநிலம் கொடுப்பித்த நன்றியை நினைந்து இவர் அது செய்யாது அப்பணத்தை இழந்துவிட்டார்.

இவர் எழுதுங்கடிதங்கள் தாமும், சாத்திரக் கருத்தும் நற்புத்தியார் பொதிந்துள்ளன என்பதற்குச் சான்றாக இவர் எழுதிய பல கடிதங்களுள் ஒன்றை இங்கே காட்டுகின்றோம்.

* இங்கே பரப்பு என்றது ஒரு ஏக்கரில் பதினாறிலொன்று.

அது இது:—

உ
சிவமயம்.

ஸ்ரீமத் அண்ணா அவர்களுக்கு விஞ்ஞாபனம்.

பரமகருணாநிதியாகிய நடேசருடைய திருவருளிணலை இவ்விடத்தில் அனைவரும் சேடம். அவ்விடத்தில் தாங்களும் சகோதரர் சகோதரிகள் முதலிய சமஸ்தரும் சேடமமாசிரிக்குஞ் சமாசாரம் அறிய விரும்புகிறேன்.

இந்தமீ ௨0௨ தாங்கள் எழுதிய காகிதம் நேற்று வந்து சேர்ந்தது. அதற்கு முன் சதாசிவம் அனுப்பிய காகிதத்தினாலே தங்கள் புத்திரி தேகவியோகமடைந்த துக்க சமாசாரம் அறிந்தேன். தங்களுக்குப்போல எனக்கும் துக்கம்! துக்கம்! ஆயினும் என்னசெய்யலாம்! ஒருவர் முன்னும் ஒருவர் பின்னுமாக நாமெல்லாம் மாணிக்கவே போகிறோம்.

தேவாரம்.

நடலைவாழ்வுகொண்டென்செய்தீர்ந்நிணீர்
சுடலைசேர்வதுசொற்பிரமாணமே
கடலினஞ்சமுதுண்டவர்கைவிட்டால்
உடலினூர்கிடந்துர்முனிபண்டமே.

ஆதலால், நமது சரீரநிலையாமையை நாமெல்லாம் சிறிதேனும் மறவாமல் எப்போதும் இடைவிடாமல் நினைவிலே வைத்துக்கொண்டு, நமக்கு உள்ளபடி இனியபொருள் இன்னதென்று அறிந்து, அந்தப்பொருளைத் தேடவேண்டும். எல்லாவற்றிலும் பார்க்க நமக்கு இனிய பொருள் உயிர்க்குயிராயுள்ள பரமசிவம்.

தேவாரம்.

கனியினுங்கட்டி பட்டகரும்பினும்
பனிமலர்க்குழற் பாவைநல்லரினும்
தனிமுடிகவித் தாளுமாசினும்
இனியன்றன்னடைந் தார்க்கிடைமருதனே.

இப்படி உள்ளவாறே நமக்கு இனிய பொருளை நாம் அடையாமல் வீணாள் போக்குவோமாயின் நமக்கு நாமே வஞ்சகரென்பதற்குச் சந்தேகமுண்டோ, இல்லை, இல்லை!

ஆகையால் நாமெல்லாம் நீர்க்குமிழிபோல நிலையிலாத ததாகிய இச்சரீரம் உள்ளபோதே நமக்கினிய பாசிவனது திருவடிகளை மெய்யன்போடு வழிபட்டு உய்யவேண்டும். இந்தவழிபாட்டுக்கு அங்கம் பாவங்களை வெறுத்தலும் புண்ணியங்களைச் செய்தலும். இவையிலாத வழிபாடு அபத்தியத்தைத் தள்ளாமலும் பத்தியங் கொள்ளாமலும் தின்கின்ற மருந்துக்குச் சமானமாகுமே.

ஆதலால், நாமெல்லாம் மனைவி மைந்தர் முதலிய சற்றத்தார்களுடனே கூடியிருந்தாலும், வேளாண்மை வியாபாரம் உத்தியோகம் முதலிய லௌகிகங்களைச் செய்தாலும், சிவநிந்தை வேதாகமநிந்தை கொலை களவு முதலிய பாவங்களை வெறுத்து இரக்கம் முதலிய புண்ணியங்களை உடையார்களாய், நமக்கினிய கடவுளுடைய திருவடிகளை, நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் மறவாமற் சிந்தித்து வழிபட்டுவர வேண்டும். ஐயையோ! இப்படிச் செய்யோமாயின், நாம் எல்லாவுயிர்களுக்கும் ஏகநாயகராயிருக்கிற கடவுளுடைய ஆணையினாலே மறுமையிலே எவ்வளவு பெருந் தண்டனையை அடைவோம்!

நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்துநினை
என்றுஞ் சிவன்ற ளினை.

தங்கள் வீட்டுக்குச் சமீபத்திலுள்ள கைலாசபிள்ளையார்கோயில் இன்னும் கும்பாபிஷேகஞ் செய்யப்படாமல் இப்படியிருப்பது இயன்றவரை இடம் பொருள் ஏவல்களுள்ள தங்களுக்கும் அப்படிப்பட்ட மற்றவர்களுக்கும் சிறப்புத்தானா? ஐயையோ! நாமெல்லாம் இவ்வுலகத்தை விட்டுப் போம்போது எது நம்முடனே கூடிவரும் நமது புண்ணியமன்றி? "I have lost every thing except what I

have given away" என்று Mark Antony என்ற ஒரு விவேகி தனதுமரண காலத்திற் சொல்லிய அருமருந்தன்ன வாக்கியத்தை நினைவுகூருங்கள்.

உற்றாராருளரோ! உயிர்கொண்டுபோம்பொழுது
குற்றாலத்துறை கூத்தரல்லால் நமக்
குற்றாராருளரோ!

என்கின்ற அருமைத் திருவாக்கியத்தைச் சிந்தியுங்கள்! சிந்தியுங்கள்!

தாங்கள் தங்கள் அதிப்பிரியமுள்ள புத்திரியை நினைந்து, அவள்பெயரால் மேற்படி கோயிற்றிருப்பணியை நிறைவேற்றி அது சீக்கிரத்திலே கும்பாபிஷேகத்தை முடிப்பீர்களாயின் பெரும்புண்ணியம்! பெரும்புண்ணியம்! நானே நானே என்பது தகாது! தகாது! நிறைவேற்றுவீர்களென்றே நம்புகிறேன்.

தாங்கள் தேகவியோகமடைந்த புத்திரியில் உள்ள படி அன்புடையவர்களாயின், அவளுடைய ஆன்மாவுக்கு நற்கதி கிடைக்கும் பொருட்டும், மிக இனைய அக்குழந்தையினது பெயர் என்றும் நிற்கும்பொருட்டும், இதை நிறைவேற்றுவீர்களென்பதற்குச் சந்தேகமா!

யாழ்ப்பாணத்தினாலே உவாந்திக்கப்பட்ட அசுசிப் பிராணியாகிய நான் இச்சென்னப்பட்டணம் என் சென்மபூமியிற் சிறந்ததென்று சொல்லும் வண்ணம் கிருபாசமுத்திரமாகிப் பன்றிக்குட்டிக்கும் சூலையருத்தின சர்வசீவதயாபரமாகிய ருடேசரது திருவருளினாலே, சற்றே செளக்கியமாயிருக்கிறேன்.

சென்னப்பட்டணம்
ரொளத்திரினு
ஆடிய உளவ.

இப்படிக்கு,

க. ஆறுமுகன்.

முற்றிற்று.

அனுபந்தம்.

க.

To

C. ARUMUKAM Esqr.,

Dear Sir,

.....entitled சைவதூஷணபரி
காரம்.....by one of our agents. There is
nothing.....me in my enquires as
to (the author of the) work, but several persons
have asserted to me that the production is yours,
whilst others have as confidently assigned it to
other parties.

In order that I (may) commit no mistake on
this point I take the (liberty) of writing 'direct to
yourself.

Will you, therefore, kindly inform me whether
I am to regard you as the author of the work in
question, and if not, can you inform me who the
author is that I may put myself in communication
with him?

I am, Yours faithfully,

18th January, 1856.

(Sd.) JOHN WALTON.

P. S. *If the pamphlet referred to is the work of
several writers, perhaps you can give me their names.*

(Sd.) J. W.

To

The Rev. JOHN WALTON.

Dear Sir,

In reply to your letter of this date, I am (surprised to learn) from you that the Pamphlet (entitled) சைவ தூஷணபரிகாரம் was put into your hands (only) a week since; and it is painful to my mind that you were not put in possession of the Pamphlet ere this, while it has had its circulation a year ago; and a remark touching this Pamphlet is found in your report for 1855.

It is true that the name of its author¹ was not put in the title page, because the particular object of its author was purely to benefit the public but not to acquire a name. You say in your letter that "several persons have asserted to me that the production is yours, whilst others have as confidently assigned it to other parties." I have to inform you that the latter assertion assigning it to other parties is as false as it is uncharitable; and on your deep and impartial inquiry you will be able to know that I am the author of the work in question; and if you have anything to say on the subject contained in the pamphlet I am always ready to accept and to have a friendly discussion.

I am, Yours faithfully,

(Sd.) C. ARUMUKAM.

18th January, 1856.

Extract from the Wesleyan Methodist Report printed in England for 1855, page 20.

"The most remarkable event of the year has been the publication in Tamil of a work of extraordinary literary and mytho.....Saiva Dushana Parikaram. It is Saivism and antagonist to Christians..... the peculiarity of forsaking the old..... and attack, and adopting an entirely new and different strategy. It does not argue or assume that Christianity is theoretically illogical and unsustainable, or practically weak and impossible; it does not dogmatically pronounce the doctrines and ritual of Saivism to be of Divine authority, or to be superior to those of Christianity. Neither does it adopt the old subterfuge that both Saivism and Christianity are from God, but the former intended for the Saivite and the latter for the Christian. It undertakes to prove that every one of the distinctive articles of Saivite belief and observance has its parallel and warrant in the Credenda and ceremonial set forth in the Christian Scriptures. Of the twenty-two articles which the author seeks thus to establish, oblations, ablutions, invocations, penance, pilgrimage, lingam worship, and merit are not the least conspi-

cuous. The amount of Scripture brought to the defence of these particulars, is most surprising; and the adroitness with which every possible objection is anticipated and repelled belongs only to a first rate mind. The book is doing much mischief".

To

C. ARUMUKAM Esq.,

Dear Sir,

I am (in receipt of your reply) to my note. My object in (writing to you was to give) you an opportunity of repudiating the (authorship of the pamphlet) in question, for I did not believe that a person who owes so much to missionaries and (who has) been so long connected with them as yourself would have addressed them in such offensive terms. It is with deep regrét that I learn from yourself that I was mistaken.

When an author becomes abusive he weakens his own position and precludes all reply. If your work had been respectful in its terms, I think the parties addressed in it ought to have noticed it; as it is, I do not see that they could do so without sacrificing proper dignity.

As your acknowledgement of the authorship was made to me in a private letter, I am unwilling to make any public use of it without your permission; and I therefore ask whether you have any objection to my alluding to your admission either publicly or privately? It is immaterial now to mention the names

of parties to whom the Pamphlet was attributed as I perfectly credit your word, but சந்திரசேகர் and others were named.

21st January, 1856.

Yours faithfully,
(Sd.) JOHN WALTON.

To

The Rev. JOHN WALTON.

Dear Sir,

Please excuse.....reply to your favour of the 21st instant.....to attend to it earlier. With regard (to the) several points touched upon by you in (your letter) I beg leave to say that:-

1. The Pamphlet in question.....with all its imperfections as to literary merits and.....
...with all its want of patronage and.....
as a similar one from the Mission Press would enjoy, has been, and continues to be, the **means** of doing the amount of **good** which it was humbly **intended** to do, under the blessing of that Infinite Being..... for whose honour it made its appearance; and.....
...it **has done** that much and **continues to do so**, is acknowledged by its own **deadly opponents** as you will find by the **concluding words** of some one of your predecessors in the Wesleyan Methodist Report, printed in England for the last year, page 20. Under so great an encouragement, I cannot, with **justice** to the subject, consent to **repudiate**

it merely to gratify your whim. The more it does "mischief" to the **opposite cause**, the more it is faithful to its own duty and consequently becomes the more the **darling** object of my **love and care**. The exasperated feelings of one who might have been repelled with scorn and contempt by the virtuous resistance of chastity in his attempt to **rob** it may heap infamy upon infamy upon the conduct of his neighbour's spouse: and reproach her to her husband, but personal knowledge of **grudge** on **one side** and the **consistency** on the **other**, make the **union** more **intimate** and **knits** the **ties** of affection **closer**. This being my experience respecting my Pamphlet, I will not become guilty of..... as long as you are not.....her Fornication with infidels.

2. I am thankful to.....mysterious dispensation of even.....with such a lengthened connexion with the Protestant missionaries in the Province as enabled me to acquire a **thorough** knowledge of their mode of teaching and proceedings which enabled me not only to (rescue) myself from falling into their traps but also to (warn) my countrymen of the evils of the enemy when I see them apt to traverse the prohibited grounds. "This is the true advantage" I acquired by my long connexion with the missionaries; during which period also I acquired a little knowledge of the English language, for which, in return, I have made ample retribution as known to the Public and as acknowledged by Mr. Percival, your predecessor. My services were worth £ 10

per mensem, should my head only be christened, for which disadvantage I was paid a maintenance only of Rs. 30. Here also you will see £. 7. per mensem was sacrificed even then a similar offer will be scorned now on **principle**, on persuasion that, to quote **your own** scripture, "**Godliness with contentment is great gain**". It is implied in your note, for the sake of my long connection with the missionaries, **I should not speak** in favour of my religion. Sivan **forbid** that any human thoughts or **fears** persuade me to do so.....attempt therefore toor reproach one by suggesting like these and.....desire one to.....of doing justice to his heart.....falls very much below the...of the antagonistic cause. Weapons goods sense ought rather to be.....subterfuges of vulgarity which are too weak to be depended upon in an enlightened age.

3. As respects the "**offensive** terms" as well as an "**abusive** author weakens his position". &c. I do not fully understand you. If you will point out to me the **offensive** terms and **abusive** language introduced into the work, I shall be glad to offer my explanation. But do not consider **your dignity** as of **greater** importance than the **trust** committed to your care and attention. Your "**engagement binds**" you "**fast**" to oppose and (repel) all **scandal** brought against your religion. If you have

any concern about it, do the worst you can to obtain the victory over the Pamphlet by preventing its "**mis-chief.**"

4. Lastly you know that it is **modesty** that prohibited me to make a public use of my name in the pamphlet. I therefore beg you will allow me to **reserve** it in **private** until I should (think) it fit to permit you to make a use of it in public.

Hoping that you will excuse the length of this note,

I remain,

Yours faithfully,

(Sd.) C. ARUMUKAM.

31st Jany. 1856

To

The Rev. JOHN WALTON.

Dear Sir,

In my last letter of the 31st January, I requested you to be kind enough to point out the "offensive terms" and "abusive language" introduced into the சைவதுஷணபரிகாரம் of which you complained so much in your second note to me and of which as I learn from report, you still continue to complain. If you will be kind enough to point them out, I might be able to explain the nature of the terms complained of; as I fear a true explanation is not as yet

given you by your assistants. Begging to be favoured with an answer at your earliest convenience.

I remain,

Yours faithfully,

(Sd.) C. ARUMUKAM.

26, May, 1856

Extract from the "Hindu Pastors."

"They were not satisfied with essaying to train the young: they must endeavour to amuse and confirm the adult. Sivaist preachers and stewards appeared, and formed and worked a circuit somewhat on the Methodist model. In connection with the reading and recitation of passages from their sacred book a lecture or sermon was delivered every Friday evening, in a spacious shed on the holy ground within the high wall round the temple of Siva at Wannarponne; and appointments, though not of such frequent occurrence, were also kept at the important villages of Chunnagam and Manipay. Before the delivery of the first lecture, December 31st 1847, the officiating priest of the temple broke a cocoanut in honour of Pillayar and the undertaking; and at the close of the meeting he solemnly rose and said, that the omens for the

association were remarkably auspicious. In the first place, the cocoanut had broken evenly into equal parts; and secondly, at the commencement of the address, he had heard the sound of a bell within the temple. The principal orators, both of whom had been day-pupils in our Jaffna school, were Arumugavar, the first and most frequent, and the presiding genius through all the movement, and a friend of his, named Cattigasayar. The former of the Velala or agriculturist caste, good-looking, intelligent, studious, reserved, of grave demeanour and blameless life not better acquainted with the Hindu Shastras than with the Christian Scriptures, had been for a long period, day after day, the worthy companion and valued assistant of the gifted and plodding Mr. Percival in preparing and editing treatises and hymns in Tamil, and translating the Prayer-Book and the Holy Bible. Cattigasayar, a round oily Brahmin, physically inferior to his colleague, and naturally less astute and resolute but equally learned in Hindu lore and quite as patriotic, would not alone have originated such an enterprise. He was the writer's respected and faithful moonshee."

ந.

சென்னையிலே திருத்தொண்டைநாட்டுப் பதிபுண்ணிய பரிபரணை சபையிற் செய்த பிரசங்கத்தின் சுருக்கம்.—

“கனம்பொருந்திய சைவசமயப் பிரபுக்களே!

தங்கள் தங்கள் சமயம் இது எனவும், அதற்குரிய கடவுள் இவர் எனவும், அக்கடவுள் ஆன்மாக்கள் செய்யும் வழிபாட்டைக் கொண்டருளும் முறைமை இது எனவும், அவரை ஆன்மாக்கள் வழிபடும் முறைமை இது எனவும், அறிதலும், அறிந்தபடி அதுட்டித்தலும், எல்லாச் சமயத்தாருக்கும் கடனாகும். ஆதலினால் நம்முடைய சமயக்கிரமத்தை அறிதலும், அறிந்தபடி அதுட்டித்தலும், சைவசமயிகளாகிய நமக்குக் கடனாகும்.

நாமெல்லாம் சைவர்கள். சைவர் என்னுஞ் சொற்குச் சிவனை வழிபடுவோர் என்பது பொருள். ஆகவே, சிவனை வழிபடுவோர் யாவர், அவரெல்லாஞ் சைவரெனப்படுவர். சைவர் ஆதிசைவரும், மகாசைவரும், அநுசைவரும், அவாந்தரசைவரும், பிரவரசைவரும், அந்தியசைவரும் என ஆறுவகைப்படுவர். அவர்களுள்ளே ஆதிசைவராவார் அநாதிசைவராகிய சதாசிவமூர்த்தியுடைய யீந்து திருமுகங்களிலுந் தீக்ஷிக்கப்பட்ட பஞ்சருஷிகோத்திரத்துச் சிவப்பிராமணர். மகாசைவராவார் வைதிகப்பிராமணருள்ளே சிவதீக்ஷை பெற்றவர். அநுசைவராவார் கூத்திரியருள்ளும் வைசியருள்ளும் சிவதீக்ஷை பெற்றவர். அவாந்தரசைவராவார் சூத்திரருள்ளே சிவதீக்ஷைபெற்றவர். பிரவரசைவராவார் அறுவகை யதுலோமருள்ளும் சிவதீக்ஷைபெற்றவர். ஒழிந்த சாதியாரெல்லாருள்ளும் சிவபெருமானை வழிபடுவோர் அந்தியசைவரெனப்படுவர். இதனாற் பிராமணர்முதற் புலையராகிய எல்லாச் சாதியாரும் சிவபெருமானை

வழிபடுதற்கு உரியர்கள் என்பது பெறப்பட்டது. ஆயினும், வழிபடற்கிரியைகள் வருணந்தோறும் சில வேறுபாடுடையனவாம்.

சிவபெருமான் புறத்தே சிவலிங்கமுதலிய திருமேனியும் தமது மெய்யடியாருடைய திருவேடமும் இடமாகக் கொண்டு நின்றும், அகத்தே உயிர் இடமாகக்கொண்டு நின்றும், ஆன்மாக்கள் செய்யும் வழிபாட்டைக் கொண்ட நுளுவர். விசு என்னும் தாது சித்திரித்தல் எனப் பொருள்படுதலால், படைத்தல் காத்தல் முதலியவைகளினாலே உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய சிவத்தினுடைய பிரபாவமே இலிங்கம் எனப்படும். அவ்விலிங்கத்தினது விளக்கத்துக்கு இடமாகிய வாணம் சைலம் முதலியவைகளும் உபசாரத்தினால் இலிங்கம் எனப்படும்.

இலிங்கம் ஆன்மார்த்தலிங்கம் எனவும் பரார்த்தலிங்கம் எனவும் இரண்டு வகைப்படும். அவைகளுள் ஆன்மார்த்தலிங்கமாவது ஆசாரியரிடத்தே எழுந்தருள்பண்ணிக் கொண்டு மரணபரியந்தம் தன்பொருட்டுப் பூசிக்கப்படும் இலிங்கமாம். இது இட்டலிங்கமெனவும் பெயர் பெறும். பரார்த்தலிங்கமாவது பிறர்பொருட்டுச் சர்வசங்காரகாலமளவும் பூசிக்கப்படும் இலிங்கமாம். அதுவே திருக்கோயிலுள்ளிருக்கும் இலிங்கம். அது சுயம்பு, காணம், தைலிகம், ஆரிடம், மானுடம் என ஐவகைப்படும். சிவலிங்கம் அசைவில்லாததானாலே தாவரம் எனப்படும்.

சைவசமயத்தை அடைந்தவர் சிவபெருமானுடைய திருவடியைச் சேர்த்தற்குரிய மார்க்கம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு வகைப்படும். அவைகளுள்ளே, சரியையாவது புறத்தொழிலினாலே உருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. கிரியையாவது புற

த்தொழில் அகத்தொழில் என்னும் இரண்டினாலும் அருவருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. யோகமாவது அகத்தொழிலினாலே அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. ஞானமாவது புறத்தொழில் அகத்தொழில் என்னும் இரண்டுமில்லாமல் அறிவுத்தொழின் மாத் திரத்தினாலே அம் மூன்று திருமேனிக்கும் மேலாய் அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய் நிறைந்து நிற்கின்ற சிவத்தினிடத்தே செய்யும் வழிபாடு. இந்த நான்கு மார்க்கத்தில் ஒழுகுவோர்களே மெய்யடியார்கள். இவ்வடியார் திருமேனி அசைவுடையதாதலாற் சங்கமம் எனப்படும்.

சிவபெருமான், எங்கும் வியாபகமாய் நிற்பினும், சிவலிங்க முதலிய திருமேனியும் மெய்யடியார் திருவேடமுமாகிய இவ்விரண்டிடத்துமாத் திரமே தயிரில் நெய்ப்போல விளங்கி நிற்பார். மற்றையிடங்களினெல்லாம் பாலில் நெய்ப்போல வெளிப்படாது நிற்பார். ஆதலினாலே, சைவசமயிகளாகிய நாமெல்லாம் நமது பரமபதியாகிய சிவபெருமானை இலிங்கமும் சங்கமமுமாகிய இவ்விரண்டிடத்தும் விதிப்படி சிரத்தையோடு வழிபடல் வேண்டும்.

இவ்வழிபாடு மேற்கூறிய சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு மார்க்கத்தாராலும் செயற்பாலதேயாம். மல நீங்கிய ஞானிகளும், பூர்வமலவாசனை தாக்காமைப்பொருட்டும், சிவானந்தம் மேன்மேல் வளர்த்தற்பொருட்டும், சிவலிங்க முதலிய திருமேனியையும், மெய்யடியார் திருவேடத்தையும், வழிபடல்வேண்டும் என்று சிவஞானபோதமுதலிய ஞானநூல்களில் உணர்த்தப்பட்டது. நித்திரைசெய்வோர் கையிற் பொருள் அவரறியாது தானே நீங்குதல்போலச் சிவஞானிகளுக்குச் சரியாதிகள் தாமே தவிர்வனவன்றி அவர் அவைகளைத் தவிர்ப்பாரல்லர்.

சரியாதிகளைத் தாமே விடுத்தவர் நரகத்து வீழ்வார். இவ்வுண்மை உமாபதிசிவாசாரியர் அருளிச்செய்த சங்கற்பநிராகரணமுதலிய உண்மைநூல்களினாலே துணியப்படும்.

ஒரு பிரபுவினுடைய பணிகளுள்ளே உட்டொழில் செய்வார் புறத்தொழிற்கும் உரியராவார்; புறத்தொழில் செய்வார் உட்டொழிற்கு உரியராகார். அதுபோலவே சிவபெருமானுடைய உண்மைப்பணிகளாகிய ஞானமுதலிய நான்கனுள்ளும் மேற்பணி செய்வார் கீழ்ப்பணிக்கும் உரியராவார்; கீழ்ப்பணி செய்வார் மேற்பணிக்கு உரியராகார். ஆதலினால் ஞானி ஞானமுதலிய நான்கினுக்கும் உரியன்; யோகி யோகமுதலிய மூன்றினுக்கும் உரியன்; கிரியாவான் கிரியை முதலிய இரண்டற்குமுரியன்; சரியாவான் சரியை யொன்றற்கே உரியன் என்பது பெறப்படும். இவ்வாறே சிவஞானசித்தியாரினும் செய்ப்பட்டது. இதனாலே திருக்கோரின்னுள்ளிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானை வழிபடல் ஞானி முதலிய நான்கு திறத்தாருக்கும் இன்றியமையாக் கடனையாம் என்பது துணியப்பட்டது. சிவாறுபூசிப் பெருவாழ்வுடையர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தினாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்தினாயனார், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் என்னுஞ் சமயாசாரியர்கள் நால்வரும் தலந்தோறுஞ் சென்று சிவலிங்கப்பெருமானை வணங்கித் திருப்பதிகஞ் செய்தமையே இதற்குச் சான்றாகும். இது ஞானத்திற் சரியை எனப்படும். அது சதமணிக்கோவையிலே

வெண்பா.

“வன்றெண்டர் சம்பந்தர் வாசீசர் மற்றுமுளோர்
பொன்றரிய ஞானம் புகுந்திருக்கச்—சென்று
பதிதோறும் பாடிப் பணியும்மென் மாட
மதிதோ யருட்டுறையாய் வந்த.”

என்னும் வினாவாலும் “ஞானத்திற் சரியை” என்னும் விடையாலும் அறிக.

சிவலிங்கவழிபாடு நான்கு பாதத்தாராலும் செய்யப்படாமையினும், அது அவரவர் கருத்துவகையால் வேறுபடும்; படவே, அவருக்குச் சிவபெருமான் அருள்செய்யும் முறைமையும் வேறுபடும். அதனைச் சிறிது சொல்வாம். சரியையாளர்கள் பகுத்தறிதலில்லாமற் சிவலிங்கமுதலிய திருமேனியே சிவமெனக் கண்டு வழிபடுவார்கள்; அவர்களுக்குச் சிவபெருமான் அங்கே வெளிப்படாது நின்று அருள்செய்வார். கிரியையாளர்கள் அருவப்பொருளாகிய சிவபிரான் ஈசானமுதலிய மந்திரங்களினாலே சிவலிங்க முதலிய திருவுருக்கொண்டார் என்று தெளிந்து மந்திரநியாசத்தினால் வழிபடுவார்கள்; யோகிகள் யோகிகளுடைய இருதயமெங்கும் இருக்கும் சிவபிரான் இத்தத் திருமேனியினும் இருந்து பூசை கொண்டருள்வர் என்று தெளிந்து ஈத்திய மந்திரங்களினால் வழிபடுவார்கள்; இவ்விருத்திரத்தார்களுக்கும் சிவபெருமான் கடைந்தபோது தோன்றும் அக்கினியும் கறந்தபோது தோன்றும் பாலும்போல அவ்வம் மந்திரங்களினால் அவ்வவர் விரும்பிய வடிவமாய் அவ்வத் திருமேனிகளில் அவ்வப்போது தோன்றி நின்று அருள்செய்வார். ஞானிகள் இம்முத்திரத்தாரும்போல ஓரிடமாகக் குறியாது அன்புமாத் திரத்தால் அங்கே வழிபடுவார்கள். அவர்களுக்குச் சிவபெருமான் கன்றை நினைந்த தலையீற்றுப் பசுவின் முலைப்பால்போலக் கருணை மிகுதியினால் அவ்வன்பே தாமாகி எப்பொழுதும் வெளிப்பட்டு நின்று அங்கே அருள்செய்வார்.

“ஆணவருவார்தில்லையம்பலமெய்தப்பெற்றே
ரோருணர்வாவரென்றுமொன்றலரொன்றால்வர்
காரணாகாரொத்தகருத்திலர்நிருத்தவீன்பப்
பூரணவர்கள்வாமும்புவனமும்பொதுவாமன்றே.”

என்னும் கோயிற்புராணத் திருவிருத்தத்தினாலே சிவாறுபூதிமார்கள் எழுந்தருளியிருக்குந் தலமும் சிதம்பரமாமென்று அறிவுறுத்தப்பட்டது. அங்ஙனமாகவும், சிவாறுபூதிமார்களாகிய சமயாசாரியர்கள் தலந்தோறுஞ் சென்று சிவலிங்கவழிபாடு செய்தார்களாயின், சரியையாளர் கிரியையாளர்களாகிய நம்போலிகட்குப் பேசவேண்டுவதென்னை! இங்ஙனமாகவும், தற்காலத்திலே சிலர் பரஞானமாகிய அநுபவஞானத்தை அடையாதும், அபரஞானமாகிய சாத்திரஞானத்தையும் குருசந்நிதியிற் கிரமமாகப் பெறாதும், தங்களை ஞானிகளெனத் தங்கள் வாயினாலே பாராட்டிச் சரியை கிரியைகளை இகழ்ந்து எரிவாய் நரகத்துக்கு இரையாகுகின்றார்கள். அது சிர்க.

ஞானத்தின் மிக்க முத்திரெறியும் ஞானாசாரியரின் மிக்க ஆசாரியரும் இல்லாமையாலும், ஞானாசாரியர்களுள் ஞாம் மிக மேலாயினோர்கள் திருஞானசம்பந்தமுர்த்தினாய னார் முதலிய சமயகுரவர்களே யாதலாலும், காமுகனாயினோன் தன்னைப் புகழ்ந்து தன்னாலுரைக்கப்பட்ட வாக்கினும் தன் காமக்கிழத்தியர்வாய்த் தோன்றிய வாக்கில் விருப்ப மிக்ருடையனாய் அதனால் வசிகரிக்கப்படுமாறுபோலச் சிவ பெருமான் தம்மைப் புகழ்ந்து தம்மாலுரைக்கப்பட்ட வேதத்தினும் தம்மெய்யன்பர்களாகிய சமயாசாரியர்கள் வாய்த் தோன்றிய தேவராதிருவாசகங்களில் விருப்பமிக்குடைய ராய் அவைகளால் வசிகரிக்கப்படுவராதலாலும், அவர்களால் வணங்கப்பட்டு அவர்கள் திருப்பதிகங்களைப் பெற்ற சிவஸ்தலங்களே உத்தமோத்தம சிவஸ்தலங்களாகும்.

ஆதலினால், சைவசமயிகளாகிய நாமெல்லாம், அந்தச் சிவஸ்தலங்களை விதிப்படி சிரத்தையோடு வழிபடுதலும், அவைகளுள்ளே கிலமாயினவைகளை ஜீர்ணோத்தாரஞ்செய்தலும், நித்திய பூசை முதலியவைகள் இல்லாத ஸ்தலங்க

ளிலே நித்திய பூசை முதலியவை நடத்துவித்தலுமே உத்தமோத்தம சிவ புண்ணியங்கள்.

திருக்கோயின் முதலியவை அழிந்தால், அவைகளை முன்போலச் செய்தவர் பெறும் பயன் அவைகளை முன் செய்தவர்கள் பெற்ற பயனிலும் ஆயிரமடங்கதிகமாகும், திருக்கோயின் முதலியவைகளிலே ஒருறுப்புக் கிலமாயின், அதனை முன்போலச் செய்தவர் பெறும் பயன் முன்செய்தவர் பெற்ற பயனிலும் நூறு மடங்கதிகமாகும்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—

சிவபுண்ணியத்தேளிவு.

“மாதவர்மடங்களாதி வாதன்மந்திரங்களாதி
நாதமாயில்கமாதி நளினபுட்கரிண்யாதி
சேதமுற்றிடிண்முன்போலச் செய்கின்றோர்க்குறும்பலந்தா
னோதுமுன்செய்தோர் தம்மி லாயிரங்குணத்தமோக்கும்.
உரைத்திடுமடங்களாதி யுறுப்பினிற்சிறையினூலிற்
மெரித்திடுமுறையேநன்றாத் தெளிவுறச்செய்கின்றோர்க்கு
வரைத்திடிண்முன்னஞ்செய்தோர் மருவிடும்பலத்தின்மேலாய்
விரித்திடுமபலமுநூறு மடங்கெனவினம்புமாதோ.”

சிவாலயங்களிலே நித்தியபூசை முதலியவை காலந் தோறுந் தவறாமற் சிரத்தையோடு விதிப்படி செய்யப்படுமாயின், உலகத்திலே காலந்தோறும் மழை தவறாமற் பெய்யும்; நென்முதலாகிய வளங்கள் பெருகும்; ஆரோக்கியம் உண்டாகும்; அரசநீதி நடக்கும். நித்தியபூசை முதலியவைகள் சிரத்தையோடு விதிப்படி செய்யப்படாதொழியின், உலகத்திலே மழையின்மையும் பஞ்சமும் மருகிகை விஷைசிமுதலிய கொடுநோய்களும் கன்னம் களவுமுதலிய தீத்தொழில்களுமே விருத்தியாகும்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—

திருமந்திரம்.

“ஆற்றருநோய்மிகு மவனிமழைகுன்றும்
போற்றருமன்னரும் போர்வலிகுன்றுவர்
கூற்றுதைத்தான்றிருக் கோயில்களானவை
சாற்றியபூசைக டப்பிடிற்றானே.

முன்னவனாகேயிற் பூசைகண்முட்டிபின்
மன்னர்க்குத்தீங்குள வாரிவளங்குன்றுங்
கன்னங்களவு மிகுத்திடுங்காசினிக்
கென்னருணந்தி யெடுத்துரைத்தானே.”

கிலமாயுள்ள ஸ்தலங்களை ஜீர்ணோத்தரம் செய்தற்
கும் நித்தியபூசை முதலியவை இல்லாத ஸ்தலங்களிலே
நித்தியபூசை முதலியவை நடத்துதற்கும் பெரும்பொருள்
வேண்டுமாதலானும், தனித்தாயினும் சிலர்மாதிரம் கூடி
யாயினும் இவைகளை முடித்தல் இயலாமையாலும், சைவ
சமயிகளாகிய நம்மவர்களெல்லாரும் ஒற்றுமையுடையவர்
களாய் ஒருங்கு கூடல்வேண்டும். அப்படிக்கூடாதவழி
இக்கருத்துச் சித்தி பெறுது. தமிழர்களாகிய நம்மவர்கள்
யாதாயினும் ஒருகருமத்தை நடத்துதற்கு ஒருங்கு கூடுதல்
அரிது. ஒரோவழிக் கூடினும் ஐக்கியத்தோடு நிலைபெ
ற்று எடுத்த கருமத்தை நிறைவேற்றல் மிக அரிது. அவர்
கள் ஐக்கியமேயின்றிப் பெரும் பான்மையும் தங்கள் உள்
ளத்தில் விளையும் பகையையே பாராட்டிக் கலகம் விளை
த்து எடுத்த கருமத்தைக் கைநெகிழ விடுதலே வழக்கம்.
இது பற்றியே நம்மவர்கள் லௌகிகநெறி வைதிகநெறி
என்னும் இரண்டினும் மேன்மையடையாது, அன்னிய
தேசத்தார்களும் அன்னிய பாஷையாளர்களும் அன்னிய
சமயத்தார்களும் யுள்ளவர்களாலே அவமதிக்கப்பட்டுத்
தலை கவிழ்கின்றார்கள். சகோதரர்கள் பலர் தங்கள் பிதாவி

னுடைய வீடு முதலியவற்றிற்கு இடையூறு நிகழும்பொ
ழுது தங்களுள்ளே எத்துணைப்பகை இருப்பினும் அத
னைச் சிறிதும் பாராட்டாது ஒற்றுமை யுடையர்களாய்த்
திரண்டு அவ்விடையூற்றை நீக்கி அப்பிதாவுக்கு இனிய
ர்களாய் ஒழுகுவது இயற்கை. அதுபோலவே சைவசம
யிகளாகிய நாமெல்லாம் நமது பரமபிதாவாகிய சிவபெரு
மானுடைய திருக்கோயின் முதலியவற்றிற்கு இடையூறு
நிகழும்பொழுது நம்முள்ளே எத்துணைப்பகை இருப்பி
னும் அதனைச் சிறிதும் பாராட்டாது ஒற்றுமையுடையர்
களாய்த் திரண்டு அவ்விடையூற்றை நீக்கி அச்சிவபிரானு
க்கு இனியர்களாய் ஒழுகுவதன்றோ அழகு? இப்படிச்
செய்பவர்களன்றோ சைவசமயிகளென்னும் பெயருக்கும்
அதனாற் பெறற்பாலதாகிய பெரும்பயனுக்கும் பாத்திரா
வார்கள்? இவ்வியல் பில்லாதவர்கள் அங்ஙனம் ஆவார்
களா? ஆகார்கள் ஆகார்கள்.

நம்மவர்களெல்லாரும் பொருமை பகை முதலியவைக
ளின்றி ஐக்கியமுடையவர்களாய்க் கூடும்பொருட்டும், தங்
கள் தங்களால் இயன்றமட்டும் வாக்காலும் காயத்தாலும்
பொருளாலும் சகாயஞ்செய்து மேற்சுட்டிப்போந்த உத்த
மோத்தம சிவபுண்ணியங்களை விதிப்படி சிரத்தையோடு
நிறைவேற்றிப் பெரும்புகழையும் பெரும்புண்ணியத்தையு
ம் அடையும்பொருட்டும், திருவருள் சரக்கும்படி பரம
கருண்ணிய சமுத்திரமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவ
டிகளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.”

திருத்தொண்டைநாட்டுப் பதிபுண்ணிய பரிபாலன
சபையின் இரண்டாங் கூட்டம் பிரபவநூ மாசியீ கஉ
சென்னப்பட்டணத்திலே பச்சையப்பமுதலியார் பாடசாலை

யிலே கூடிற்று. அச்சமயத்தில் அக்கிராசனாகிபதியாகிய இவர், பதிபுண்ணியத்தின் பெருமையைச் சபையார்களுக்கு விளங்கும்பொருட்டுப் பிரசங்கித்தார்.

அந்தப்பிரசங்கசாரம் வருமாறு:—

இறைவணுற்பயன்.

“தமக்கினிமை வஞ்சகரே தாந்தமுதற் சாரார்
தமக்கினியார் தம்முதற் சார்தார்”

இத்திருக்குறள் தமக்குத் தாம் வஞ்சகராவார் இவரென்பதும், இனியராவார் இவரென்பதும் உணர்த்துகின்றது. இதன்பொருள்: தமக்கு இனிமை தாம் வஞ்சகர் தம்முதற் சாராரே- தங்களுக்கு இனிமையாயுள்ளதிலே தாங்களே வஞ்சகர்களாயுள்ளவர்கள் தங்கள் நாயகரை அடையாதவர்களே;—தமக்கு இனியார் தம்முதற் சார்தாரே- தங்களுக்கு இனியர்களாயுள்ளவர்கள் தங்கள் நாயகரை அடைந்தவர்களே எ-று. தாமென்றது பசுக்களாகிய ஆன்மாக்களே. தம்முதலென்றது பசுபதியாகிய சிவபெருமானே. இனிமை-இன்பம்.

துன்பத்தில் வெறுப்பும் இன்பத்தில் விருப்பும் ஆன்மாக்களுக்கு இயற்கையேயாயினும் அவர்கள் இன்பம் இது, துன்பம் இது, துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பம் பெறுநெறி இது, என உள்ளபடி அறிதற்கும் துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதற்கும் சுதந்திரசத்தியுடையர்களல்லர். சுதந்திரர் சிவபெருமானொருவரே; ஆன்மாக்களோ பரதந்திரர்கள். ஆன்மாக்கள் இவ்வண்மையை அறிந்து சிவபெருமானது திருவருள் வழிப்பட்டொழுக்கினன்றி இன்பத்துன்பங்களை அறிதலும் துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதலும் இயலாவாம். நித்தியமாகிய

பேரின்பம் முத்தியின்பமொன்றே; மற்றையின்பங்களெல்லாம் முட்பூவிற நேன்போல்வனவாம்.

சிவபெருமானே அடைதலாவது அவரை விதிப்படி சிரத்தையோடு வழிபடுதல். அவ்வழிபாட்டுக்கு மிக மேலாகிய கருவி சிவஞானம். இவ்வழிபாட்டே முத்திக்கு வாயில். சிவஞானம் ஏழு பகுதிகளை உடையது. அவையாவன அத்துவசத்தியாகிய நிருவாணதிகைஷ பெற்றுக்கொண்டு சிவஞானநூல்களாகிய சைவசித்தாந்த சாத்ஜிரங்களை ஓதல், ஓதுவித்தல், அவற்றின் பொருளைக் கேட்டல், கேட்பித்தல், கேட்டதைச் சிந்தித்தல், சிந்தித்ததைப் பின்பு தெளிதல், தெளிந்தபடியே அதன்பின் நிடைக்கூடல் என்பனவாம்.

இச்சிவஞானத்துக்கு ஏதுக்கள் சிவாகமத்தில் விதிக்கப்பட்ட சரியை கிரியை யோகங்களாகிய பதிபுண்ணியங்களாம். பதிபுண்ணியமெனினும் சிவபுண்ணியமெனினுமொக்கும். ஸ்மிருதியில் விதிக்கப்பட்ட யாக முதலியவை பசுபுண்ணியங்களாம். ஞானம் யோகமின்றியும், யோகம் கிரியையின்றியும், கிரியை சரியையின்றியும் சித்தியாவாம். அது “விருமபுஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு—மரும்புமலர் காய்களிபோலன்றே பராபரமே” என னுந்தாயுமான சுவாமி பாடலாவதிக.

சரியை சிவசாலோக்கியத்தையும், கிரியை சிவசாமீப்பியத்தையும், யோகம் சிவசாரூப்பியத்தையும், ஞானம் சிவசாயுச்சியத்தையும் கொடுக்கும். யாகமுதலிய பசுபுண்ணியங்களோ சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கும். இவைகளெல்லாவற்றையும் அறிதலும் அநுட்டித்தலும் கல்விகேள்விகளாலன்றிக் கூடாமையால், வித்தியாசாலைகளைத் தாபித்தலும் சைவப்பிரசாரஞ் செய்வித்தலுமே முக்கிய தருமங்களாம். இவைகளிறற்றானே மேற்கூறிய சிவதருமங்களும் சிவஞான

னமும் அபிவிருத்தியாகும். இவைகளை விருத்திசெய்தளின் மிக்க புண்ணியமும், விருத்திசெய்யாமையின் மிக்க பாஷமும் இல்லை, இல்லை.

இதற்குப் பிரமாணம்.—

சிவத்துவவிவேகவிருத்தியில் உத்தரிக்கப்பட்ட

சுலோகத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.

நிகரமுந் சிவதருமசிவஞானத்தை
நிறுத்திடுவோனி லுமுயர்ந்தோனிவத்தினில்லை
பரீபரமசிவயோகியவனையாகும்
பரிவீனிறுத்திமொற்றல்படைத்துமுய்தி
யகலுமயலானிறுத்தாதொழிந்தோன்யோகி
யாயினுமீசாப்பிரியனல்லனன்னான்
புகருறத்தீநாகினிடைவீழ்ந்துபுண்கண்
பொருந்திடுவெனெனமறைகன்புகலுமன்றே.

ஆதலினால், இப்பதிபுண்ணியங்களை அபிவிருத்தி செய்தற்பொருட்டு இங்குள்ள சைவசமயப் பிரபுக்கள் “திருத்தொண்டைநாட்டுப் பதிபுண்ணியபரிபாலனசபை” எனப் பெயர்கொண்ட ஒரு சமாசந் தாபித்தார்கள். சைவ சாத் திரங்களைக் கற்பித்தலும் சைவப்பிரசாரஞ் செய்வித்த லுமே எல்லாச் சிவபுண்ணியங்களையும் சிவஞானத்தையும் வளர்க்குங் கருவிகளாய்ச் சிறந்துள்ள உத்தமோத்தம சிவ புண்ணியங்களா மாயினும், அவைகள் பரமதருமமென்பது கல்வியறிவுடையராகிய சிலருக்குமாத் திரமன்றி மற்றவர்க ளுக்கு விளங்காமையற்றி அவைகளுக்குப் பொருளுபகரி க்க உடன்படுவேவர் தற்காலத்தில் அரியராதலாலும், சிவா லயத்திருப்பணிகள் பரமதருமமென்பது கல்வியறிவுடைய வரும் கல்வியறிவில்லாதவருமாகிய எல்லாருக்கும் விளங்கு தல்பற்றி அவைகளுக்குப் பொருளுபகரிக்க உடன்படுவேவர்

பலராதலாலும், சைவசாத் திரபடனத்துக்கும் சைவப்பிரசா ரத்துக்கும் முக்கிய ஸ்தானங்கள் சிவாலயங்களாமாதலா லும், சிவாலயங்களுள்ளே பலகிலமாயிருத்தலாலும், அவை களைத் தற்காலத்திலே ஜீர்ணோத்தாரஞ் செய்யாவிடின் விளையுங் கேடு பெரிதாதலாலும், இச்சபையார் முன்னே சிவாலயத்திருப்பணிகளை நடத்துங் கருத்துடையர்களாயி னார்கள்.

சிவாலயத் திருப்பணிகளுக்குப்பொருள் கொடுப்பவா களும் அப்பொருளை வாங்கிச் சிவாலயத் திருப்பணிகளைச் செய்பவர்களும் முத்தியை அடைவார்கள்.

இதற்குப் பிரமாணம்:—

சைவசமயநெறி.

“திருப்பணிசெய் வார்த்துஞ் சிவனையுன்னிச் செம்பொன் லிருப்புடன் வார்பெறுக வீடு.
உய்வா ருதவுந்தி வாங்கித் திருப்பணியைச் செய்வார் பெறுக சிவம்.”

சிவபத்தர்கள் தங்களிடத்துள்ள திரவியத்தை மூன்று பாகம்பண்ணி ஒருபாகத்தைத் தங்கள் சீவனத்தின்பொரு ட்டு வைத்துக்கொண்டு மற்றையிரண்டு பாகங்களையும் சிவ புண்ணியங்களுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும் என்று சிவாக மங்கள் சொல்கின்றன. இப்படிச் செய்தல் அரிதாயினும், சைவசமயிகளாகிய நம்மவர்களெல்லாரும் உலோபஞ் செய் யாது இச்சபையார் எடுத்துக்கொண்ட சிவபுண்ணியத் தின் பொருட்டுத் தங்கள் தங்களால் இயன்றபடி சிறிதா யினும் திரவியம் உபகரிக்கக்கடவர்கள். இப்படிச் செய் யின் “ஆயிரமரீகாரணி அறுபத்திரண்டரை” என்றபடியே நம்மவர்களால் உபகரிக்கப்படும் பொருள் மிகப் பெருகி

வளர்ந்து, சபையார் உத்தேசித்த சிவபுண்ணியங்களெல்லாம் இனிது நிறைவேறுதற்குக் காரணமாகும்.

கனம்பொருந்திய பிரபுக்களே, இத்தேசத்தவர் இவ்வூரவர் இவ்வியல்புடையவர் என்று உங்களாலே நன்றாக அறியப்படாதவர்களும் தருமத்தை நடத்துதற்கு அறியும் ஆற்றலும் இல்லாதவர்களும் தருமத்திரவியத்தின் வரவு செலவு கணக்கை உலகத்தார் அறியும்வண்ணம் வெளிப்படுத்துதற்கு உடன்படாதவர்களுமாய் உள்ளவர்கள், உங்களிடத்தே தனித்தனி வந்து தருமத்தின்பொருட்டு யாசிக்கும்பொழுது, நீங்கள் பெரும்பான்மையும் தடைபேசாது உங்கள் உங்களால் இயன்றமட்டும் திரவியம் உபகரிக்கின்றீர்களே. அத்திரவியத்தைப் பெறுவோர்களுள்ளே தாங்கள் சுட்டிய தருமத்தைத் தொடங்குவோர் சிலர். அவர்களள்ளும் பெற்ற திரவியமுழுதையும் அத்தருமத்தில் உபயோகப்படுத்துவோர் மிகச் சிலர். திரவியம் பெறும் பொழுது முழுதையுந் தருமத்தில் உபயோகப்படுத்துங்கருத்துடையவருக்கும் அக்கருத்து அத்தருமம் முடிவு பெறும்வரையும் கிலைபெறுதல் அரிது. ஒருபோது நிலை பெறினும், அவர் காலத்திலே அத்தருமம் நிறைவேறுவிடத்து, அவருக்குப்பின் அத்திரவியம் அத்தருமத்திலே சேர்வது மிக அரிது அரிது. பெற்ற திரவியத்தைக்கொண்டு தருமத்தை முடிப்பவருள்ளும் சிலர் தாம் கல்வியறிவில்லாதவராதலாலும், கல்வியறிவுடையவரோடு சிறிதும் பரிசயமில்லாதவராதலாலும், எடுத்த தருமத்தை விதிப்படி நடத்தாதொழிகின்றனர். இங்ஙனமாதலின், நீங்கள் வருந்திச் சம்பாதித்த திரவியம் தருமத்தின்பொருட்டுக் கொடுக்கப்பட்டவிடத்தும், தருமத்தில் உபயோகப்படுவது சிறுபான்மை. இதற்குக் காரணம் நம்மவர்களுள் ஒரு தருமத்தை ஒருவரே தனித்து நடத்துதலாம்.

தருமங்களையும் அவைகளின் பலங்களையும் அவைகளைச் செய்யும் முறைமைகளையும் அறியவும் அறிவிக்கவும் வல்லவர் கல்வியுடையவராதலாலும், அவைகளைத் திரவிய முபகரித்து முடிக்க வல்லவர் செல்வமுடையவராதலாலும், இவ்விருதிறத்தாருள்ளும் பலர் சபையாகத் திரண்டு விதானங்கள் செய்துகொண்டு அவ்விதானங்களின்படியே தருமங்களை நடத்தப் புகுவார்களாயின், அத்தருமங்களெல்லாம் விதிப்படி நிறைவேறும். அவற்றின்பொருட்டுக் கொடுக்கும் பொருண்முழுதும் தருமத்திற்கு உபயோகப்படும். ஆதலினால், நம்மவர்களுள்ளே தருமஞ்செய்யக் கருத்துடையவர்கள் யாவரும் இச்சபையிற் சேர்தலே உத்தமோத்தமம்.

யாவராயினும் ஒருதருமத்தின்பொருட்டுத் திரவியம் உபகரிக்கச் சங்கற்பித்தாராயின், சங்கற்பித்த அக்கணமே அத்திரவியம் தருமத்திரவியமேயாய் விடும். ஆகவே, அத்திரவியத்தைப் பின்பு கொடாதொழிந்தவர் தருமத்திரவியத்தை அபகரித்த அதிபாதகராகி எரிவாய்நாகத்தில் விழுந்து வருந்துவர். இது உண்மைநூற்றுணிவு. ஆதலினால், நீங்கள் தருமத்தின்பொருட்டுச் சங்கற்பித்த பொருளைச் சிறிதாயினும் தடையின்றி அச்சத்தோடும் அன்போடுங் கொடுத்து விடல்வேண்டும்.

புண்ணியத்தையேனும் பாவத்தையேனும் செய்தல் செய்வித்தல் உடன்படல் என்னும் மூன்றும் தம்முள்ளொக்குமாதலால், நீங்கள் இத்தருமத்துக்கு உபகரித்தன்மர்த்திரமன்றி, உங்கள் உங்கள் பெந்துக்கள் இஷ்டர்கண் முதலாயினோருக்கும் சமயம் வாய்க்கும் பொழுதெல்லாம் நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்தி, அவர்களையும் இயன்றமட்டும் இத்தருமத்துக்கு உபகாரர்களாக்க முயலல்வேண்டும்.

தெய்வப்புலமை பொருந்திய ஓளவையாராலே “சான் ரோருடைத்து” என்று புகழப்பட்ட இத்திருத்தொண்டை நாட்டின் கண்ணதாகிய இச்சென்னப்பட்டணம் இராஜதானியாரும் கல்வி செல்வம் அதிகாரம் முதலியவற்றினாலே பிரசித்திபெற்ற தானமாயும் விளங்குதலினால், இப்பட்டணத்திலே தாபிக்கப்பட்ட இச்சபையார் எக்காலமும் ஐக்கியமும் தருமத்திலே சிரத்தையும், இடையறாமுயற்சியும் உடையர்களாகி எடுத்த தருமங்களை விதிப்படி நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருவார்களாயின், மற்றைநாட்டார்களும் தங்கள் தங்கள் நாடுகளில் இப்படியே சபை தாபித்துச் சிவபுண்ணியங்களைப் பரிபாலனஞ் செய்து வருவார்கள். அப்பொழுது, அவைகளுக்கெல்லாம் இச்சபையார்களே யூலகாரணர்கள் ஆதலால், அப்புண்ணிய பலங்களிலும் இச்சபையார் பாகம்பெறுவார்களென்பதற்குச் சந்தேகம் உண்டோ? இல்லை, இல்லை.

இப்பொழுது நாம் கூறியவாறே நடத்தப்படின, சிவபுண்ணியங்களும் சிவஞானமும் அபிவிருத்தியாகும். ஆகவே, சபையார்களாகிய நீங்கள் உங்களுக்கும் பிறருக்கும் பயன்பட்டு உங்களுக்கு இனியர்களாகி உங்களுக்கு உங்களிலும் இனியதாகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளைப்பெற்று வாழ்ந்திருப்பீர்கள். நமக்கு நம்மினும் இனியர் சிவபெருமான் என்பதற்குப் பிரமாணம்:—

திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம்.

“என்னில் யாரு மெனக்கினி யாரிலை
யென்னி லும்மினி யானொரு வன்னுள
னென்னு ளேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னு ளேநிற்கு மின்னம்ப ரீசனே.”

ச.
நா வ ல ரை க் கு றி த் து
பிறர் புகழ்ந்தவை.

THE HON'BLE
SIR MUTTU KUMARASWAMI,

Tamil Representative in the Legislative Council of Ceylon, in the course of his speech on “Ecclesiastical Subsidies in Ceylon” on the 19th October, 1876, referred to Mr. Arumukha Navalar in the following terms:—

“It is the Hindu of Hindus, Arumuga Navalar in the North! He is one of those Orientals who can measure swords with even such a giant as my Hon'ble friend (the then Queen's Advocate, the Hon'ble Mr. R. Cayley) in an argumentative way. His whole life has been spent in preaching and writing against Christianity and he has a following which cannot be despised.”

THE HON'BLE Mr. Sir. P. RAMANATHAN,

Tamil Representative in the Legislative Council of Ceylon, in the course of his speech in the Council on the 11th February 1884, referred to Mr. Arumukha Navalar in the following terms:—

“Intolerance on their (the Missionaries) part, it appears, has varied with varying times and circumstances, but it is specially observed at the present day, ever since the Champion Reformer of Hindus in the Northern Province died in 1879.”

His Excellency the Governor (Hon. Sir Arthur Hamilton Gordon G. C. M. G.),—

“Who did you say?”

The Hon'ble Mr. Sir. P. Ramanathan, —

The Champion Reformer of Hindus, Arumuga Navalar.”

சென்னப்பட்டணத்து ஹைகோட்டு நீதிபதி கனகப்பொருந்திய மகா-ரா-புரீ தி. சதாசிவ ஐயரவர்கள் கககந-ம் வருஷம் ஏப்பிரல் மாதம் உசு-ந் தேதி சிதம்பர சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைப் பரிசளிப்பின்போது சொல்லியது.

* * * *

“நாவலரைப்போல முன்னும் இப்பொழுதும் தமிழ் வித்துவான்க ளில்லை. ஒருவேளை இருந்தாலும் அவரைப் போலத் தமிழ்ப்பாஷையையும் நல்லொழுக்கத்தையும் சைவசமயத்தையும் வளர்த்து நல்ல தமிழ் வசன நடையில் நூல்களை எழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தித் தமிழ் நாட்டாருக்கு உபகாரஞ் செய்தவர் வேறொருவருமில்லை. பொருள் வரும்படிக்காகப் பிறரை வணங்காதவர்களும் அவரைப்போல் ஒருவருமில்லை.”

திருவாவடுதறை யாதீனத்து மகாவித்துவானாகிய

ம-ரா-புரீ திரிசிரபுரம்

மீ னு ட் சி சு ந் த ர ப் பி ன் னை .

[திருக்குறள் பரிமேலழகருரைப் பதிப்பின் சிறப்புப்பாயிரம்.]

விருத்தம்.

* * * *

மன்னுபெருந் தமிழ்ப்பாடையிலக்கணமு மிலக்கியமும் வரம்பு கண்டோன், பன்னுசுவ புராணங்கள் பலதெரிந்தோன் சிவாகம நூற் பாவை மூழ்கி, யுன்னுமநு பூதியெனும் விலவாரம்பி லாமணிகை யுறக்கொண் டுள்ளா, னின்னுநய குணத்தினனாய்ச் சைவமெனும் பயிர்வளர்க்கு மெழிலி போல்வான்.

நீடுபுகழ்த் திருக்கே தீச்சரந் திருக்கோணசல மிந்நிலவா நின்ற, நாடுபுகழ்த் தலம்பொலி யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்வாழ் நகராக் கொண்டோன், நேடுபுக முருவமைந்த கந்தவே டவத்துதிந்த செல்வன் யாரும், பாடுபுக ழாமுக நாவல னவ்வா நச்சிற் பதிப்பித்தானே.

[தருக்கசங்கிரகப் பதிப்பின் சிறப்புப்பாயிரம்.]

* * * *

அகத்தியந்தொல் காப்பியமுன் னாயபல விலக்கணமுஞ் சுகத்தியல்பல் விலக்கியமுஞ் சாற்றுபர மதநூலு மகத்துவமெய்ப் பொருணுலு மதியமையப் பயின்றுணர்ந்து சுகத்தியலு மனுபூதித் தோன்றலா யமர்பெரியோன்.

மாறுபடு பாசமய வழியனைத்து மறமாற்றி யாறுபடு செஞ்சலடித் தண்ணலா ராருணெறியே தேறுபடும் படிவளர்த்துத் திகழுமா தவமுடையோன் வீறுபடு சிவனடியார் மேன்மை முழுமையு முணர்ந்தோன்.

கருள்விரவு தலைக்கழிக்குந் கண்மணியும் வெண்ணீறும் பொருள்விரவு மைந்தெழுத்தும் பொருளாகக் கொண்டுவப்பேன்

றெருள்விரவு சுத்தசைவ சித்தாந்தப் பெருஞ்செவ்வ
னருள்விரவு பரவுபுக ழாறுமுக நாவலனே.”

[திருக்கோவையாருரைப் பதிப்புச் சிறப்புப்பாயிரம்.]

ஆசிரியப்பா.

* * * *

கந்தவேடவத்திற் கருதசன்பான்முன்
வந்தவேளென்ன வந்தவதரித்தோ
னீற்றொடுகண்மணி நிறையப்பூண்பார்ப்
போற்றொடுபொலியும் புண்ணியபுருட
னவனெறியாய வணைத்துங்களைந்து
சிவநெறிவளர்க்குந் திப்பியகுணத்த
னெழுத்துமுதலாக வியப்பிலக்கணமும்
வழுத்திலக்கியமும் வரம்புகண்டெழுந்தோன்
சமயம்விசேடந் தகுநிருவாணமென்
றமையுமுத்தீக்கையு மடைவுறப்பெற்றோன்
சுமங்கலவிசேடச் சுருதியாமூலர்
கமங்களின்முப்பொருள் கருதுபேரருளான்
யுத்தியினமைத்துணர்ந் தோங்கனுபூதி
சித்தியுற்றமைந்த சிவசிந்தாமணி
கற்றுணர்புலவருட் களிக்கு
முற்றுணராறு முகநாவலனே.

திருவாவடுறை யாதீன வித்தவான்
தாண்டவராயசுவாமிகள்.
[திருக்கோவையாருரைப் பதிப்புச் சிறப்புப்பாயிரம்.]

ஆசிரியப்பா.

* * யாழ்ப்பாண

நகர்தனினல்லூர் நாமமார்புரத்திற்
பகர்தருசைவ பரம்பரைக்குலத்திற்
றோன்றியகந்தவே டொல்லையிற்செய்த
வேன்றநற்றவத்தா லெழில்பெறவுதித்தோ
னியற்றமிழ்ப்பகுதியி றியல்பெலாந்தெள்ளி
நயத்தகவுணர்ந்த நற்றமிழ்க்குரிசி
றிருக்குறளுரைமுதற் சிறந்தநூலுரையெலாஞ்
சுருக்கமின்றறிந்த துகளில்பேரறிவினோன்
கதிதருசைவா கமங்களிற்கமுறும்
பதிமுதன்முப்பொருட் பகுதியினியுல்பெலாஞ்
சங்கையொன்றின்றித் தவவிசேடத்தா
லங்கையினெல்லிபோ ளளவிட்டறிந்தோ
னானடியருச்சனை யன்றிமற்றொன்றுந்
திரமுறுபவநோய் தீர்த்திடாதெனவச்
சம்புவின்பூசனை தன்னைநாடோறு
நம்பிமெய்யன்பா னடாத்திடுநல்லோ
னயிட்டிகப்பிரம சாரிநன்னிலையிற்
றியக்கறநிற்குஞ் சீர்மைபெற்றுடையோன்
சங்கரனடியவர் தமைச்சரண்பணிந்தே
யிக்கியான்செய்பணி யென்னெனவியற்றுவோன்
சிவபிரான்மகிமையைச் சீவர்கடமக்குப்
பவமறப்போதனை பண்ணுபாக்கியத்தோள்
கிரியையான்ஞானங் கிடைக்குமதன்றி
யுரியமெய்முத்திக் குபாயமன்றென்றுஞ்

சார்கேவலமுதற் சாற்றுமூவிடத்து
மாருயிர்சிவனுக் கடிமையேயென்றும்
புகல்சிவாகமவாக் கியப்பொருடன்றை
யிகலறத்தேர்வுற் றிதயத்திருத்தினேன்
கல்வியிற்காலங் கழித்தலீங்கிவன்கணென்
றல்விலகுளத்தவ ரறைதரவமைந்தே
யாறுமுகனென வவனி
கூறுமியற்பெயர் கொண்டநாவலனே.

யாழ்ப்பாணத்துச் சன்னாகம்

புநீமத். சிவ. சங்கரபண்டிதர்.

[பெரியபுராணவசனத்துச் சிறப்புப்பாயிரம்.]

ஆ சிரியப்பா.

* * * *

பூரணசிவாறு பூதிமானாகிய
திருநெல்வேலிச் சீருருடையனும்
பெருமைசேர்நூனப் பிரகாசமுனிவரன்
வந்தவதரித்த சுந்தரமரபினன்
பந்தமதகற்றும் பல்பெருந்தவத்தின
னிதியிற்பெருகிய மேதகுநிதியினன்
கோதிலாக்ஞசுறுதிக் கூர்மைகொண்மதியினன்
சுருக்கமிலிலக்கணத் தொகைபலவிலக்கியந்
தருக்கவேதார்தப் பெருக்கமுற்றுணர்ந்தோன்
வாதிகளேங்கி வாய்புதைத்தோட
மேதினியெங்கணும் வியன்புகழ்படைத்தோன்
வயம்பெறுவண்மையன் வாகுணமேரு
சயம்பெறுசைவ சபைக்குய ரதிபதி
சிவனையாமெனச் சிவனடியவரைப்

புவனியிற்பரிவொடும் போற்றிவாழ்புனித
னக்குமாமணிநீ றணிதிருமேனியன்
மிக்குயர்செந்தமிழ் வேதபாராயணன்
மேலாகியதனி விசேடச்சுருதியா
மூலாகமங்களின் முப்பொருளருளினால்
யுத்தியினமைத்துணர்ந் துயரனுபூதி
சித்திபெற்றோங்கிய வித்தகசிரோமணி
யவமுறுபரமத வந்தகாரங்கடெச்
சிவமதகபலந் திகழ்ந் திந்துவாகரன்
றொழுதுடல்கம்பிக் தழுவிதொழும்புசெய்
பழுநின்மாணுக்கர் பாங்குறச்சுழிச்
சொல்வளச்சுவையாற் சுருதிகட்கினிதா
யல்கவில்லாத வரும்பொருள்வளத்தாற்
சிந்தையாஞ்செய்யுறி இச் சிவப்பயிர்வுளர்க்கு
மந்தமிலின்பத் தமுகமாமழைநிகர்
மெய்யுபதேசம் விளங்கிட விரித்துரை
செய்திடும்படுதர தேசிகசிகாமணி
மறைதிகழ் பிரணவமன்ன
முறைதிகழாறு முகநாவலனே.

மகாவித்துவான்

ம-ந-ந-பூதி திரிசிரபுரம்

மீனாட்சிசுந்தரப்பிள்ளை மாணுக்கர்

சோடசாவதானம்

சுப்பராயச்செட்டியார்.

ஆ சிரியப்பா.

* * * *

அலகில்பல்சமயக் கலகநூலென்னும்
கான்யாறடைகரை கண்டுளந்தெளிந்து

தானிகாதுல சைவநூலென்னும்
பெருந்தியுவட்டி நெருவழிச்சென்று
சைவசித்தார்த்தத் தெய்வமாக்கடலை
நணுகியாங்கதனுட் டுனிவொடுதிளைத்துச்
சிவபோகமென்னுந் தெள்ளமுதருந்தித்
தேக்கெறிந்தென்றுஞ் செருக்கும்பெரியோன்
கனவினுநன்னடை தணவாச்சிலன்
மனமொழிசிறிது மயல்வழிபுகுத்தா
தனகனதடிக்கீ முமைதரவொடுக்கியோன்
கண்ணகனிலத்தி னண்ணியமன்பதை
யுள்ளத்தளவிற கொள்ளக்கொடுக்குங்
கல்வியிற்பெரிய சொல்வன்மையினோ
னென்னொருநாவாற் பன்னவமையா
தெனப்புவல். த்தார் தனித்தனிப்புகல
வுரவுநீர்வரைப்பிற் பரவியபுகழோ
னென்னுளநோக்க மிலங்கச்செய்வோன்.
மன்னியசிறப்பின் வரநதிகுலத்தோன்
கடிதவில்வாய்மை கனிந்த
முடிவில்சீராறு முகநாவலினே.

டு.

நாவலர்

சிவபதமடைந்தபோது
சொல்லப்பட்டவற்றுட் சில.

ஸ்ரீ. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை.
விருத்தம்.

வேதம்வலி குன்றியது மேதகுசி வாகம
விதங்கள்வலி குன்றி னவடந்
குதன்மொழி மூவறுபு ராணம்வலி குன்றியது
சொல்லரிய சைவ சமயப்
போதம்வலி குன்றியது பொற்பொதிய மாமுனி
புகன்றமொழி குன்றி யதுநம்
நாதனினே ஞாலமிசை நாடரிய வாறுமுக
நாவல ரடைந்த பொழுதே.

வெண்பா.

நல்லைநக ராறுமுக நாவலர்சி றந்திலரேற்
சொல்லுதமி மெங்கே சுருதியெங்கே—எல்லவரும்
ஏத்தம்பு ராணாக மங்களெங்கே ப்ரசங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே யறை.

உடுப்பிட்டி:

ஸ்ரீ. அ. சிவசம்புப்புலவர்.
கட்டளைக்கவித்துறை.

ஆருர னில்லைப் புகலியர் கோனில்லை யப்பனில்லைச்
சீருரு மாணிக்க வாசக னில்லைத் திசையளந்த

பேருரு மாறு முகநா வலனில்லைப் பின்னிங்கியார்
நீருரும் வேணியன் மார்க்கத்தைப் போதிக்கு நீர்மையரே.

சுன் னாகம்:

ஸ்ரீ. அ. குமாரசுவாமிப்புவவர்.

கலி வெண்பா.

பூமாதா வாழ்வுசெய்யும் பொன்னகர மென்னுந்லைச்
சீமான் சிவன்பாதஞ் சிந்தைசெய்யுங் கோமான்
சுகம்புகமுங் கந்தவே டன்னிடத்தில் முந்திச்
சுகம்பெறுமவ் வள்ளுவனார் சொன்ன மகன்றந்தைக்
காற்று முதனி யருமைத் திருக்குறளுக்
கேற்ற விலக்கியமா விங்குதித்துச் சாற்றரிய
திண்மை பெறுஞ்சைவ சித்தாந்த சாகரத்தின்
றண்மை நலம்பருகிச் சைவமெனும் உண்மையுள
செஞ்சாலி யோங்ககச் சிறந்தபிர சங்கமழை
அஞ்சாது பெய்யும் அருண்முகிலே மஞ்சாருஞ்
சோலைப் பெருங்காழித் தோன்றறிரு நாவலர்கோன்
வேலை யிடைக்கல்லின் மிதந்துவந்தோன் சிலமிக்க
வாதலூர் வந்தவன்றே வார திரு வாசகங்கள்
ஓதிச் சிவபெருமா னெண்கழற்செம் போதைநினைந்
துள்ளநெக்கு நெக்குருக வோட்டந் துடிதுடிப்பக்
கொள்ள வுடம்பு குறுவேர்வை வெள்ளமென
கண்ணீர் சொரியமயிர்க் கால்சிலிர்ப்ப மெய்நடுங்க
எண்ணுத் தழுதழுப்ப இன்பவெள்ளத் துண்ணுடும்
ஆனந்த முற்றே யயர்த்துப் பரவசமாய்
மோனச் சிவநூன் முறைப்படியே ஞானமுறச்

செய்யுஞ் சிவபூசைச் செல்வா சிறியேனுக்
சூய்யு நெறிகாட்டு முத்தமனே துய்யதமிழ்ப்
பாடையிலக்கியமும் பன்னு மிலக்கணமும்
தோடமறக் கற்றுணர்ந்த தோன்றலே பீடுபெறும்
பன்னூற் கடல்கடைந்து பாலர்பெற வின்னமுதச்
சொன்னாடி நல்வசன சூத்திரமாச் சின்னளில்
இத்தரையில் யாவர்செய்வா ரென்னப் பலப்பலவாம்
புத்தகங்கள் செய்தருளும் புண்ணியனே பத்தியினர்
பாவந் தொலைத்தருளும் பஞ்சாக் கரவிசிட்டம்
ஆவ லொடும்பேசு மாறுமுக நாவலனே
ஆற்றகில்லே னாற்றகில்லே னந்தோ நினது பிரி
வாற்றகில்லே னாற்றகில்லே னார்க்குரைப்பேன் சீற்றமுடன்
வந்த விடப்பனவன் வார்த்தைக் கொடுஞ்சரத்தால்
நொந்தேற் கிரங்கியரு னேக்கதனைத் தந்தவனே
கூறும் பரசமய கோளரியே மெய்யுணர்ச்சி
தேறு நினதருமை சிந்திக்குந் தோறுமெல்லாம்
என்னை யயர்த்தே நெம்பெருமா னின்பெருமை
தன்னைப் பெருஞ்சேடன் றுனிருந்து பன்னாளப்
பேசுகினு முற்றுப் பெறுமோ பெருந்தகையே
ஈசன் பெருங்கருணை யிப்படியோ பேசியென்ன
கண்ணே யெனதிரண்டு கண்மணியே நாவலனே
மண்ணாதி யாமுடம்பு மாய்ந்தாலும் எண்ணுருன்
கீர்த்தி யுடர்பு கெடுமோ கிளக்குமுண்மை
வார்த்தை யரிச்சந்ர மன்னவனே போர்த்தவிருள்
கீக்குங் கிரிவிளக்கே நின்னினைமக் கோர்குரவர்
வாய்க்குரா னெந்நாளோ மற்று.

மல்லாகம்:

ஸ்ரீ. சி. செந்திநாதையர்.

வெண்பா.

நன்னடக்கைப் பத்திரிகை நாவலனே நீயனுப்ப
என்னதவஞ் செய்தேனே யானறியேன்— அன்னதனுள்
உள்ளசில வரசுகங்க னுற்றுணரும் போதெல்லாம்
வெள்ளம் பொழியும் விழி.

சுன்னைக் குமார சுவாமியிடத் தோர்கடிதம்
உன்னைக் குறித்தனுப்பி யுள்ளுவந்தேன்— அன்னதுன்பாற்
சேருமுன்னம் நாவலனே சென்றாய் சிவலோகம்
யாரும் பதைபதைக்க விங்கு.

கட்டளைக்கவித்துறை.

தேவாரம் யான்சொலக் கேட்டு மகிழ்ந்து சிரத்தையுடன்
பூவாதி கொண்டு புரிசிவ பூசைப் பொலிவழகும்
பாவாணர் மெச்சச் செய்யும்பிர சங்கமும் பார்த்தினிநான்
நாவார வாழ்த்திடு நானுமுண்டோ நல்லை நாவலனே.

